

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΤΖΕΡΑΡΝΤ ΦΗΑΡΛΥ

Ὁ Δοκτοῦρος
σοῦ μεγάλου

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΡΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΑΛΟΓΟΣ

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΤΟΥ ΕΝ ΛΟΓΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΕΡΑΠΟΛΙΣ

ΑΣΤΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ..

“ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ, ΦΡΙΚΗΣ, ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Έκδοσις: Ν. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗ & ΣΠ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗ Μεταξά 2 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 31

ΠΕΜΠΤΗ 6 Μαΐου 1935

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Εσωτερικού δρ. 260
Εξωτερικού σελ. 33, Αμερικής δολ. 10
ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Τοῦ ΣΤΗΜΑΝ

Ἡ πῶς καταπληκτικὴ περιπέτεια, πὺν δημιουργεῖται γύρω ἀπὸ τὴν περιεργότερη κληρονομία. Τὰ σατανικώτερα τεχνάσματα, τὰ πῶς καταχθόνια σχέδια πὺν μπορεῖ νὰ σοφιστῇ τὸ ἀνθρώπινο μυαλὸ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ παιχνίδι του, στὸ ὁποῖο ἀντικρύζει κάθε στιγμὴ, παγερὸν καὶ ἀδυσώπητο, τὸν θάνατο.

Εἶναι τόσο γνωστὴ ἡ συγγραφικὴ δεξιότης τοῦ Σ. ΣΤΗΜΑΝ, ὥστε μόνον τὸ ὄνομά του φτάνει γιὰ νὰ ὑποσχεθῇ μὴν ἀληθινὴ ἀπόλαυσι στοὺς κ.κ. ἀναγνώστας μας μὲ τὸ νέο του αὐτὸ ἀριστοῦργημα:

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ “ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ,”

πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας Μεταξά 2, εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον Μιχ. Σ. Ζηκάκη, Πεσμαζόγλου—Πανεπιστημίου, εἰς τὸ περίπτερον τοῦ ὑπογείου σταθμοῦ Ἀθηνῶν—Παιραιῶς (Ὁμόνοια), εἰς τὸ Ἀρχεῖον Ἀθην. Τύπου κ. Π. Κριάλη, Σοφοκλέους 7 καθὼς καὶ εἰς τὸ Ἀρχεῖον Ἑλληνικῶν Ἐφημερίδων, Σωκράτους 30α.
Εἰς ΚΗΦΙΣΙΑΝ: Εἰς τὸ βιβλιοχαρτοπωλεῖον Β. Παπούλια. Μετὰ 7

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ
ΝΕΟΝ ΘΕΛΓΗΤΡΟΝ

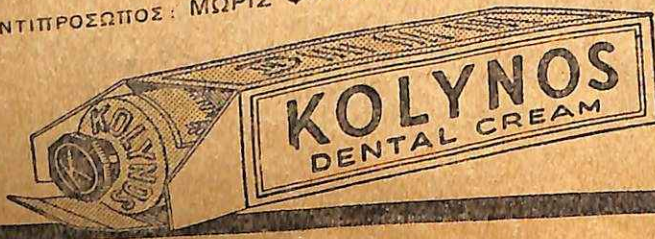
Είναι εύκολον νά καταστήσετε ωραία τὰ θαμβὰ καὶ κιτρι-
νισμένα δόντια. - Ἀποδώσατε εἰς αὐτὰ μίαν ἐκθαμβωτικὴν
λευκότητα.

Ὁδοντόκρεμα εἰδικὴ καὶ ἀντισηπτικὴ ἢ ὁποία δίδει μίαν
φυσικὴν λευκότητα.

Προσπαθῆτε νὰ περιποιήσθε καλῶς
καὶ τακτικῶς τὰ δόντια σας, διότι
ἀκάθαρτα δόντια ἀσχημίζουν καὶ
τὴν πλέον ὠραιότεραν γυναῖκα.
Χρησιμοποιεῖτε διὰ τὸν καθαρι-
σμόν τῶν ὀδόντων σας τὴν εἰδι-
κὴν καὶ ἀντισηπτικὴν κρέμαν ΚΟ-
ΛΥΝΟΣ τὴν ὁποίαν συνιστοῦν οἱ
ἰατροί, διότι καταστρέφει ἀμέσως
τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια τὰ εὐρι-
σκόμμενα μέσα εἰς τὰ στόμα καὶ
τὰ ὁποία προξενοῦν τὰς κηλίδας,
τὸν ἀποχρωματισμόν καὶ τὴν σή-
φιν. Θέσατε μίαν μικρὰν ποσότητα
ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρὰς φήκτρας ἀ-
μέσως ἢ ἀντισηπτικὴ κρέμα ΚΟ-

ΛΥΝΟΣ σχηματίζει ἀφρόν καὶ κα-
θαρίζει ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῶν
ὀδόντων καθὼς καὶ τὴν μικροτέ-
ραν κοιλότητα. Μετ' ὀλίγον τὰ δόν-
τια σας θὰ ἔχουν μίαν νέαν λάμ-
φιν καὶ θὰ ἀποκτήσουν μίαν ὑπέ-
ροχον λευκότητα. Θὰ αἰσθανθῆτε
ὅτι τὸ στόμα σας εἶναι καθαρὸν
καὶ ὀροσερόν. Ἀγοράσατε καὶ σή-
μερον ἀκόμη ἓνα σωληνάριον ΚΟ-
ΛΥΝΟΣ καὶ θὰ παρατηρήσετε πῶς
τὰ δόντια σας ἔχουν πάρει τόσον
σύντομα μίαν λάμφιν στιλνῶν
κοσμημάτων πράγμα τὸ ὁποῖον
δίδει εἰς τὸ χαμόγελο σας ἓνα
ἰδιαίτερον θέλγητρον.

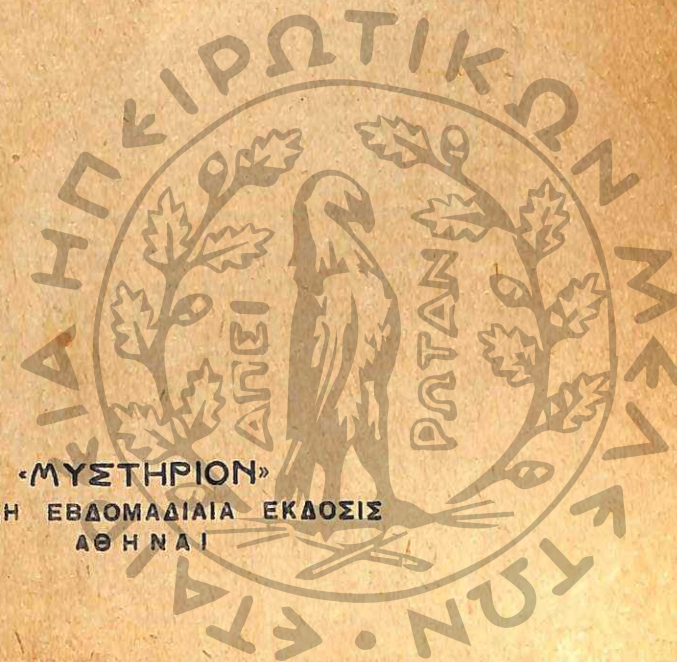
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ : ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΤΖΕΡΑΡΝΤ ΦΑΙΑΡΛΥ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΠΟΥ ΓΕΛΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
Σ. ΔΡΑΚΟΥ

«ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ»

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ "ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ,"

- 1.—Φέλιξ Κάρε: «Ο άνθρωπος με τὸ ξύλινο χέρι»
- 2.—Κ. Ουέλς: «Τὸ σπῖτι τοῦ τρόμου»
- 3.—Ρίχτερ: «Ἡ μηχανὴ τοῦ θανάτου»
- 4.—Α. Σερπαντιέ: «Τὸ δάσος τῆς φρίκης»
- 5.—Φέλιξ Κάρε: «Ὁ χάρος θερίζει...»
- 6.—Σ. Στήμαν: «Ἐνα φάντασμα μιλεῖ»
- 7.—Έρμαν Λάντον: «Τὸ ματωμένο στιλέττο»
- 8.—Γκουὶν Έβανς: «Οἱ ἔξη σιωπηλοὶ»
- 9.—Έντγκαρ Ουάλλας: «Οἱ ἑπτὰ κλειδαριές»
- 10.—Ε. Κόλτερ: «Οἱ Δαίμονες τῆς νύχτας»
- 11.—Κ. Μπάνστορφ: «Τὰ Τέσσερα Μαχαίρια»
- 12.—Έντγκαρ Ουάλλας: «Τὰ μάτια τοῦ Σατανᾶ»
- 13.—Φέλιξ Κάρε: Εσθλίζοντας ἀνθρώπινες καρδιές.
- 14.—Κ. Μπάνστορφ: Μπροστὰ στὴν ἀγχόνη.
- 15.—Α. Κρίστι: Ἐνα ἐγκλημα στὸ γαλάζιο τραῖνο.
- 16.—Ε. Ντάβισον: Στὰ χέρια τῶν γκάστερς.
- 17.—Ρίχτερ: Τὰ ἐγκλήματα τῶν ἔξη παρὰ τέταρτο.
- 18.—Ρόμπερ Ζάν: Ὁ δόκτωρ Μαμπύς.
- 19.—Χέρμαν Λάντον: Ὁ στοιχειωμένος πύργος.
- 20.—Ι. Φλέτσερ: Ἐνας φόνος τὰ μεσάνυχτα.
- 21.—Σήμαρκ: Τὸ σπῖτι μὲ τις κατακόμβες
- 22.—Ε. Ντάβισον: Μιὰ ἀστραπὴ στὸ σκοτάδι
- 23.—Τζέρεαντ Φέαρλν: Ἡ συμμορία τῶν γυπαετῶν.
- 24.—Τζώρετζ Μερς: Το χέρι φάντασμα.
- 25.—Τζώρετζ Μερς: Ἡ σκιά ποὺ σκοτώνει.
- 26.—Σάππερ: Ἡ μαύρη συμμορία.
- 27.—Αγκάτια Κρίστι: Οἱ δικτάτορες τοῦ ἐγκλήματος
- 28.—Γκ. Δερού: Τὸ μυστήριο τοῦ κιτρίνου δωματίου.
- 29.—Γκ. Δερού: Τὸ ζωντανὸ φάντασμα.
- 30.—Γκ. Δερού: Τὸ ἔρωμα τῆς κυρίας μὲ τὰ μοῦρα
- 31.—Τζέρεαντ Φάιαρλν: Ὁ δολοφόνος ποὺ γελά.

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ κυκλοφορεῖ τὸ πρωτοτυπώτερο περιοδικὸ (ἐλληνικὸ μαγκαζίν) **ΡΟΜΑΝΤΣΟ**

μὲ τὰ ωραιότερα ρωμαντικά αὐτοτελή μυθιστορήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας. Εἶναι τὰ μυθιστορήματα ἐκεῖνα ποὺ συγκινοῦν καὶ συναρπάζουν μὲ τὴν πλοκὴν τους, μὲ μεταφράσεις ἀριστουργηματικὰ μεταφρασμένες, ἀπὸ τοὺς πρὸ γνωστοὺς Ἑλληνας λογοτέχνες.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΚΑΘΕ ἐβδομάδα ἀπὸ τὸ πλησιέστερο περίπτερο. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖο Ἑλλ. Τύπου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΛΥΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΠΟΥ ΓΕΛΑ

Ο ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΣ

Ὁ Μπέρτ ἔφερε τὸν καινούργιο συνάδελφό του σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἱσόγεια δωμάτια τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν ἓνα δωμάτιο ποὺ ἔμοιαζε σὰν τραπεζαρία γιὰ ἐργάτες, ἀσπρισμένο μὲ ἀσβέστη καὶ στρωμένο μὲ πέτρινες πλάκες. Τὰ ἐπιπλά του ἦσαν: ἓνα στενόμακρο ξύλινο τραπέζι καὶ κάμποσα ξύλινα, βαρεῖα σκαμνιά, ποὺ γιὰ νὰ πιάνουνται τοὺς εἶχανε μιὰ τρύπα στὴ μέση. Τραπέζι καὶ σκαμνιά ἦσαν ἀμπογιάτιστα καὶ λερωμένα.

— Ἀς καθήσουμε, εἶπε ὁ Μπέρτ.

— Ὁ ἀργήση νᾶρθη;

— Δὲν τὸ πιστεύω.

Καὶ καθήσανε μπροστὰ στὸ τραπέζι, ὁ ἓνας δίπλα στὸν ἄλλον.

Ὁ καινούργιος συνάδελφος λεγότανε Τζήμ ἢ Τζαίμς Μπράουν. Μὰ δὲν εἶχε πάντα τὸ ἴδιο ὄνομα. Ἄλλοι τὸν ἔβλεπε γιὰ Τζὼν Σμίθ, καὶ ἄλλοι γιὰ Τόμας Μάρτιν. Γυρίζοντας ἄξαφνα εἶδε μιὰ μεγάλη μελανιά ἀπὸ χτύπημα στὸ ἀριστερὸ μελίσγι τοῦ Μπέρτ. Στάθηκε καὶ τὴν κύτταξε μὲ φόβο καὶ θαυμασμὸ μαζῇ:

— Ποῖς ἤθελε νὰ σὲ σκοτώσῃ καὶ σὲ δάρεσε ἐτσι;

Μὰ ἦτανε γιὰ νὰ τοῦ κάμῃ μιὰ τέτοια ἐρώτησι; Ἐγινε θηριὸ ὁ Μπέρτ. Ἀρχισε νὰ βλαστήμῃ. Ἐξεθύμανε σιγὰ σιγὰ, ὥσπου στὸ τέλος τοῦ ἀποκριθῆκε:

— Ἀπ' αὐτὸν ἄλλος δὲν τολμᾷ νὰ σηκώσῃ χέρι ἀπάνω μου. Τὸν πιάσανε προχτὲς τὰ νεῦρα του. Ἐσήκωσε τὴ γροθιά του καὶ μ' ἐχτύπησε.

Ὁ Μπράουν ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ κρυφά:

— Μὰ ποῖς τελοσπάντων εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

Ὁ Μπέρτ δὲν τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως. Ἐβλεπε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο σωμαίνοντας, λὲς κι' ὁ καθένας τοὺς ἤθελε νὰ μπῇ στὸ μυαλὸ τοῦ ἄλλου. Στὸ τέλος ἀκούστηκε ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ Μπέρτ:

— Οὔτε κι' ἐγὼ τὸν ξαῖρω, ἔλεγε στὸ νεοσύλλεκτο. Κανεὶς δὲν τὸν γνωρίζει. Μὰ τί σὲ πειράζει αὐτό; Εἶσαι βέβαιος πὼς ἄμα θὰ τοῦ παραδώσῃς ἓνα πρᾶμα, θὰ σὲ πληρώσῃ. Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ σ' ἐνδιαφέρει; Τὰ λεφτά σου θὰ τὰ πάρῃς πάντα σὲ μετρητά. Δὲν φοβάσαι πὼς θὰ βρεθῇ ἄνθρωπος νὰ σὲ μαρτυρήσῃ...

Ἐσταμάτησε γιὰ λίγο, καὶ πάλι ξανάπε:

... Ἐχει τὶς τζαναμπειτιές του, δὲ λέω ὄχι, μὰ εἶναι καὶ καλός. Ἐνόςω θὰ τοῦ φέρεσαι τίμια, μὴ σκοτίζεσαι. Ἄρκει νὰ μὴν πάη ὁ νοῦς σου νὰ τὸν προδώσης. Πρέπει τὸ ξεροκέφαλό σου νὰ τὸ χωνέψῃ αὐτὸ καλὰ.

— Ὁ Μπράουν φάνηκε σὰ μετανοιωμένος:

— Δὲν μ' ἀρέσουν ἐμένα αὐτά. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν εἶχα ἔλθει.

Τοῦρριξε ἓνα βλέμμα ὁ ἄλλος, γεμάτο πονηρία:

— Ἄς ποῦμε πὼς δὲν ἦλθες. Χαίρεις τί θὰ συμβῇ;... Πὼς μπορεῖς τώρα νὰ κρύψεις τό...

Τὸν διέκοψε τότε ὁ ἄλλος, σηκώνοντας ψηλὰ τὸ χέρι:

— Πάψε αὐτὴ τὴν κουβέντα!

Τὸ εἶπε σιγανὰ, μὰ μὲ πάθος τέτοιο πού ἂν τὸν ἄκουγες θὰ τὸν φοβόσουν. Καὶ σὰ νὰ παραξενεύτηκε ὁ Μπέρτ, τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Γιατὶ τότε τὸ ἔκαμες; Δὲν ἦτανε γιὰ νὰ τοῦ δείξῃς τὴν ὑποταγή σου;

— Ναί!...

— Θὰ πληρωθῇς γιὰ τὸν κόπο σου. Εἶναι γαλαντόμος καὶ θὰ σοῦ δώσῃ περισσότερα παρ' ὅ,τι ἀξίζει ἡ δουλειά. Αὐτὸ δὲ γύρευες καὶ σύ;

— Αὐτό! Μὰ τώρα τὸ μετάνοιwsα. Θάθελα νὰ μὴν τῶχα κάνει. Ὅσο θυμᾶμαι τὸ μορφασμό της... Χαίρεις τί εἶναι νὰ δῇς τὸ ὁμορφο πρόσωπο μιᾶς κοπέλλας πού ἀγωνιᾷ καὶ σὲ παρακαλᾷ;

— Ὁ Μπέρτ ἐγέλασε. Ἐδῶσε στὸ πρόσωπό του μιὰ κτηνώδη πινη χαρὰ ἐφάνέρωνε. Ἐδῶσε στὸ πρόσωπό του μιὰ κτηνώδη ἐκφρασι, πού ἐκδήλωνε τὴν ἀναίσθητη καρδιά τοῦ κακούργου.

— Εἶναι ἡ φαντασία σου πού σὲ κάνει νὰ βλέπῃς ἔτσι τὰ πράματα, ἔλεγε στὸ Μπράουν. Τί φοβάσαι; Δὲ σοῦ εἶπα πὼς δὲ θὰ βρεθῇ ποτὲ ἄνθρωπος νὰ σὲ μαρτυρήσῃ; Θάχῃς ἓναν ἰσχυρὸ προστάτη.

— Δὲν τὸ ἀρνίμαι, ἀλλά...

— Σούτ!... Ἐρχεταί!...

— Πιὸ κατατοπισμένος στὸ σπίτι καὶ πιὸ ψυχραίμος ὁ Μπέρτ ἄκουσε πρῶτος τὰ δῆματα πού ἀντηχοῦσαν ἐξω στὸν πλακοστρωμένο διάδρομο. Ποιὸς ἄλλος θὰ μπορούσε νάναί; Εἶδανε τὴν πόρτα πού ἀνοίγε. Μονομιᾶς κι' οἱ δύο ἀνατινάχτηκαν ὄρθιοι.

Παρουσιάστηκε τότε ἓνας ὀψηλόσωμος ἄντρας μὲ ζωηρές, γρήγορες κινήσεις, πού ἐκλείσε βίαια τὴν πόρτα καὶ τοὺς ἐπληγῆσε. Στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ τοὺς κύτταξε. Ἐπροχώρησε ὡς ἐπὶ καὶ ἐκάθησε ἀντίκρου στοὺς δύο ἐκείνους. Φαινόταν ἐξαιρετικὰ δυνατὸς ἄνθρωπος, μ' ὄλο πού οἱ χειρονομίες του ἦτανε κάπως σπασμωδικές. Εἶχε τὴν ὄψι πεθαμένου, μάτια βυθισμένα στὶς κόγχες, μαλλιά κατὰμαυρα. Συνήθιζε νὰ στηρίζῃ τὸ δεξι-

χέρι στὰ κουμπιὰ τοῦ γελέκου του, σὰν τὸ Ναπολέοντα. Εἶχε τὸ ὕψος ἀνθρώπου συνηθισμένου νὰ κυριαρχῇ. Τὰ δάχτυλα στὸ ἐλεύθερο χέρι του ἦσαν ἀδιάκοπα σὲ κίνησι. Τὸ βλέμμα του ἦταν ἀπροσδιόριστο, γιατί τὰ ματόφυλλα ἦτανε πάντα χαμηλωμένα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή οἱ δύο ἄλλοι πῆραν ἓνα ὕψος πού δὲ μαρτυροῦσε οὔτε σέβας, οὔτε φόβο, οὔτε μῖσος. Ἡ ἐκφρασι στὰ πρόσωπά τους ἔδειχνε περισσότερη καχυποψία παρὰ ὑποταγή.

— Λοιπόν;

Θάλεγες πὼς ὁ ἄγνωστος ἐσφύριξε τὴ λέξι αὐτὴ μέσα ἀπὸ τὰ κλεισμένα δόντια του. Ποιὸς χαίρει σὲ τί εἶχαν ἐκεῖνοι οἱ ἄλλοι τὸ νοῦ τους; Ἡ ξαφνικὴ ἐρώτησι τοὺς ξίππασε καὶ τοὺς δύο. Τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Μπέρτ:

— Αὐτὸς ἐδῶ κύριε, εἶναι ὁ Μπράουν, ὁ ἄνθρωπος πού θέλατε νὰ δῇτε.

Ὁ ἄγνωστος στράφηκε λιγάκι γιὰ νὰ βλέπῃ κατὰ πρόσωπο τὸ Μπράουν. Τὸν ἔδλεπε κάμπωση ὥρα, λὲς καὶ σκεπτότανε τί ἀπόφασι θὰ λάβαινε. Ἡ σιωπὴ του ἀνησυχῶσε καὶ τάραζε τοὺς δύο ἄλλους, πού δὲν μπορούσαν νὰ ὑποφέρουν τὴν ἀβεβαιότητα αὐτὴ. Δὲν τολμοῦσαν ἀκόμα καὶ νὰ τὸν καλοκυτάξουν. Ἀκούστηκε ἐπιτέλους ἡ φωνή του:

— Εἰσαι πρόθυμος ν' ἀναλάβῃς ὑπηρεσία κοντά μου;

Ὁ Μπράουν δὲν ἀπαντοῦσε. Τὸν σκούνησε ὁ Μπέρτ καὶ τοῦ μουρμούρισε:

— Μίλησε, λοιπόν!

— Ναί, κύριε! εἶπε βιαστικὰ-διαστικὰ ὁ Μπράουν.

— Χαίρεις ποιὸς θάναί οἱ ὑποχρεώσεις σου;

Πάλι βουδάρθηκε ὁ Μπράουν, πάλι ὁ πονηρὸς Μπέρτ τὸν ἐσπρωξε, διάζοντάς τον νὰ δώσῃ μιὰ ἀπάντησι.

— Ναί, κύριε! ξανάπε διαστικὰ ὁ Μπράουν, λὲς κι' ἔχανε τὴ μιλιὰ του.

— Θὰ ὑπακούῃς τυφλὰ στίς διαταγές μου. Θάχῃς ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Θάναί κι' αὐτὸ ἓνα φυσικὸ ἀκολουθῆμα τῆς πειθαρχίας σου. Δὲ θὰ σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ κρίνῃς τίς ἐνέργειές μου

— Ναί, κύριε!

— Θὰ σὲ πληρώνω καλὰ. Πιστεύω πὼς ὅλ' αὐτὰ τὰ ἄκουσες κι' ἀπ' τὸ Μπέρτ. Γνωρίζοσαστε ἔ;

— Ναί, κύριε!

— Πολὺ ὥραϊα... Ἀφοῦ παραδέχεσαι τοὺς δρους μου, δὲν ἔχω ἀντίρρηση νὰ γίνῃς καὶ σὺ ἓνας ἀπ' τοὺς δικούς μου. Πρέπει ὅμως νὰ καταβάλῃς μιὰ ἐγγύησι. Τὴν ἔχεις μαζὶ σου;

Κι' ἐγέλασε. Μὰ εἴτε μιλοῦσε, εἴτε γελοῦσε, ἐσφίγγε τὰ δόντια του. Ἡ φωνή καὶ τὸ γέλιο του φτάνανε σ' αὐτὰ τοῦ ἄλλου σὰν ἓνα σφύριγμα. Καμμιά χαρὰ δὲ φανέρωνε κείνο τὸ

γέλιο. Φαινόταν όμως πώς ήταν άνθρωπος συγκρατημένος. Ήταν χτυπητή ή διαφορά του από τους δυο άλλους. Τα φερόσιματά του δεν ήταν αυθόρμητα, φυσικά. Ήταν εύκολο να καταλάβεις πώς είχε λόγο να κρύβει τον αληθινό εαυτό του. Η έρωτίσή του, μαζή με το παράξενο γέλιο, είχε άμεσο αποτέλεσμα πάνω στους δυο άλλους. Αλλά καθένας τους την ένοιωσε και διαφορετικά. Ο Μπέρτ, παληός στην ύπηρεσία του άγνωστου, κοκλίνισε λιγάκι στο πρόσωπο. Στο Μπράουν συνέβηκε το αντίθετο. Αυτός είχε μορφή κακούργου. Έχασε κι αυτό το λίγο αίμα που του δινε ανθρώπινη όψη, κι' εφάνερωσε μια έκφραση αιμοδόρου αλλά φοβισμένου ζώου. Έκαμε για να μιλήσει, αλλά μόνο ένα μουγκριστό βγήκε απ' το λαρύγγι του. Δεν κουνήθηκε. Ταραχτήκε όμως κι' εφρικίασε.

—Είναι ένας τύπος που δεν έχει μεγάλη σπουδαιότητα, του πρόσθεσε ο άγνωστος. Μά δε σούπε ο Μπέρτ πώς είναι απαραιτήτο να γίνει κι' αυτό;

—Ναί... μου... μου τώπε, κύριε!

—Τό εκάμε;

—Ναί, κύριε!

—Λαμπρά! Που είναι τώρα αυτή η κοπέλλα;

—Έδω, κύριε! Την έχω σ' ένα κιβώτιο, έξω στο διάδρομο.

—Πολύ ώρα!... Έσύ, Μπέρτ, θ' αναλάβεις να εξακριβώσεις τα λεγόμενα αυτά.

Σηκώθηκε άμέσως ο Μπέρτ να εκτελέσει τη διαταγή του κυρίου του. Ο Μπράουν έμεινε κει, μαζή με τον άγνωστο. Όση ώρα έλειπε ο Μπέρτ δεν αντάλλαξαν ούτε μια λέξη. Ο άγνωστος είχε πάντα το ένα χέρι χωσμένο ψηλά στο γέλεο. Κρυφογελώντας, χτυπούσε τα δάχτυλα του άριστερου του χεριού πάνω στο τραπέζι, σά νάπαιζε ταμπούρλο. Αλλά το κέφι του αυτό δεν ήταν αληθινό. Η σφραγίδα της ώμης άπανθρωπίας δεν έφευγε απ' τη φυσιογνωμία του. Σε λίγο ο Μπέρτ ξαναγύρισε. Ανέφερε στον κύριό του πώς τα λόγια του Μπράουν ήταν σωστά.

—Έκτακτα! είπε ο άγνωστος. Πώς την έλεγαν αυτή την κοπέλλα;

—Μαίη Πέρκινς, κύριε!

—Από ποιο μέρος ήταν;

—Από το "Αλντερστον, κύριε!

—Πώς την έσκότωσες;

—Τή... τη μαχαίρωσα, κύριε!

—Καταλαβαίνω... Προτιμάς το μαχαίρι. Δεν έχεις άδικο.

Είναι κι' αυτό γρήγορο κι' αθόρυβο... Πότε την έσκότωσες;

—Χθές το βράδυ, κύριε!

—Δε σε άντελήφθηκε κανένας;

—Δεν το πήρε κανείς είδησι, κύριε!

Ο άγνωστος έκανε τις έρωτήσεις κι' είχε σκυμμένο το κε-

φάλι του, γιατί κρατούσε σημειώσεις. Αναστυλώθηκε τώρα και κύτταξε το Μπράουν κατάματα.

—Είμαι, Μπράουν, ευχαριστημένος μαζή σου του είπε. Ένέργησες πολύ επιδέξια. Οι πρωινές εφημερίδες γράφανε γι' αυτή τη δολοφονία. Είναι βέβαια μια δολοφονία. Έσύ είσαι ο δράστης έσύ ο δολοφόνος... Η αστυνομία δεν βρίσκει ίχνη που να την οδηγήσουνε ποιόν πρέπει να καταδιώξη. Μπορεί να τ' άλέπη, αλλά να μην τ' καταλαβαίνει... Απ' όσα διάβασα συμπεραίνω πως μούφερεις μια κοπέλλα πάνω-κάτω τριάντα χρονώ. Όχκουσες, φαντάζομαι, πώς είμαι καλοπληρωτής. Δεν άμφιβάλλω πως θά σου τώπε ο Μπέρτ. Θα σου δώσω για τη δουλειά αυτή πενήντα λίρες. Αν ήσουν παληός στην ύπηρεσία μου, θά τις έπαιρνες εϋθύς τώρα σε μετρητά λεφτά. Έπειδη όμως δεν προσελήφτηκες ακόμα, πρέπει να μου υπογράψης μιάν απόδειξη. Ούτε μπορείς να γίνης δεκτός στο συνεργείο μου, αν δεν έχω ένα τέτοιο χαρτί από σένα.

—Μά τι λογής απόδειξη θάνε αυτή; ρώτησε ο Μπράουν σκύβοντας να δει τι χαρτί είχε ο άγνωστος μπροστά του.

—Θάνα μια άπλη όμολογία από μέρους σου: πως τη χρονιά αυτή στις δύο Μαΐου έδολοφόνησες στο "Αλντερστον" κάποια κοπέλλα, που λεγόταν Μαίη Πέρκινς.

—Για το Θεό, κύριε! Πώς θέλετε να υπογράψω...

—Άφησέ με να τελειώσω. Σου ζητώ μόνο να μου υπογράψης ένα χαρτί που θά σ' ένοχοποιή. Τιποτ' άλλο. Θα τ' έχω ένώσω θά μένης στο συνεργείο μου. Θα μου έγγυάται για την άφοσίωσί σου. Πώς άλλοιώς θά μπορώ να σου έχω έμπιστοσύνη; Αν καμιά φορά φύγης, είτε σά φίλος, είτε σάν έχθρός, θά μου έγγυάται και για την παρά ύστερα έχεμύθιά σου. Θα έχω από μέρος σου μια απόδειξη πως δε θά πής ποτέ κακό για τους παληούς συντρόφους σου. Δεν το βρίσκεις και σύ σωστό; Είναι τόσο δικαιολογημένο! Δεν πιστεύω νάχης καμιά άντίρρηση, έ... Δεν συμφωνής;

Ο Μπράουν έμεινε ακόμα άναποφάσιτος. Ουμήθηκε τα λόγια του Μπέρτ: πως ο άγνωστος αυτός ήταν αυστηρός αλλά και δίκαιος. Του παρουσίαζόταν ή ευκαιρία να δουλέψη για κάμποσον καιρό, να γίνει κι' αυτός πλούσιος να άποτραδηχτή. Θα μπορούσε κατόπι να κάνει μιάν ήσυχη ζωή. Τι τον ένοιαζε αυτόν αν ο άγνωστος είχε ή όχι μιάν απόδειξη; Μήπως αυτός θά λογάριάζε ποτέ να καταγγείλη κανέναν; Έτσι θά τάχε πάντα καλά με τον άγνωστο ακόμα κι' όταν θάφευγε από την ύπηρεσία. Πότε άλλοτε θάδρισκε κι' αυτός την περίστασι να κάνει λεφτά; Έξ άλλου είχε σκοτώσει πιά την κοπέλλα. Τόξαιρε τώρα ο Μπέρτ. Τόξαιρε κι' ο άγνωστος. Η κοπέλλα δεν τούχε κάνει κανένα κακό. Ούτε καν την ήξαιρε. Τη δολοφόνησε μόνο και μόνο για να δείξη την ικανότητά του και για να προσληφθή στη συμμορία του άγνωστου. Τώρα ήταν άργά πολύ για να όπισθοδρομήση. Ω-

φειλε να παραδεχτή κι' αυτό τον δρο.

—Ναι, κύριε. Είμαστε σύμφωνοι!

Λαμπρά! Φαίνεται έξυπνος άνθρωπος. Να μην ανησυχής καθόλου για ό,τι θα μου υπογράψης τώρα. Για σένα θάνατι σ'α ν'α μην τ'ο υπέγραψης ποτέ. 'Αλλά...

"Εδωσε τότε στο πρόσωπό του μ'α φοβερή έκφρασι, στη φωνή του ένα σκληρό τόνο, κι' εξακολούθησε ν'α λέη :

... 'Αλλά 'ν ποτέ λάχην ν'α καταχραστής την εμπιστοσύνη μου... 'Αν ποτέ σκεφθής ν'α μ'ε προδώσης ή ν'α μ'ε δαλάψης μ' ένα κάποιο τρόπο... "Ε, τότε για σένα ο θάνατος θάνατι μ'α ευτυχία! Θ'α συμβή έτσι που θ'α εχέσαι ν'α ξεψυχήσης μ'α ώρα αρχύτερα!

Για μ'α στιγμή ο Μπέρτ κι' ο Μπράουν έμειναν ακούνητοι, σ'αν κεραυνόπληκτοι. Μ' όλο που ήτανε κι' αυτοί κακούργοι ο άγνωστος τους τρόμαξε με τ'α φαρμακερά λόγια του. Κι' έσπρωξε την απόδειξι μαζί μ' ένα στυλογράφο πρὸς τὸν Μπράουν για ν'α υπογράψη. 'Εκείνη τή στιγμή αυτός ήταν άφηρημένος. Είδε βυτερα τὸ χαρτί εκεί μπροστά κι' έρριξε την ματιά του στὸν άγνωστο. 'Εκύταξε τ'α αλλόκοτα εκείνα μάτια, που λάμπανε στο δάθος τους σ'αν άτσαλένιες σφαίρες, κι' έφρικίλασε. 'Εκατέβασε τὸ βλέμμα του για ν'α μὴ τ'α αντικρύξη. 'Ο άγνωστος είχε αλήθεια μ'α έκφρασι που θ'α φόβιζε ακόμα και τὸν ίδιο τὸ διά λάβαινε πὸς ισοδυναμοῦσε με μ'α καταδίκη σ'ε θάνατο. 'Αλλ' ήταν άρχα πολὺ για ν' αλλάξη γνώμη. Καί σ'αν ύπνωτισμένος, σ'α ν'α τὸν έβίαζε μ'α ανώτερη δύναμι, έβαλε σπασμωδικά την υπογραφή του.

Φάνηκε πὸς ο άγνωστος ευχαριστήθηκε, γιατί ή μορφή του ζωήρεψε κάπως κι' ή φωνή του ακούστηκε σ'ε μαλακώτερο τόνο.

—Φέρθηκαν έξοχα, Μπράουν! Σ'ε δέχομαι με χαρά στη συντροφιά μας. Καλὸς μ'ας ήρθες Μπράουν! 'Ο Μπέρτ θ'α σοῦ δείξη σ'ε ποιὸ μέρος θ'α κοιμάσαι. Θ'α σοῦ εξηγήση και ποιὰ θάνατι ή καθημερινή σου δουλειά.

'Ετελείωσε την κουβέντα του κι' εγέλασε. "Ηθελε, δηλαδή, ν'α δείξη πὸς ήταν ευχαριστημένος. Τὸ λέω, γιατί δὲν μπορούσες ν'α πάρης για γέλιο τὸν άπαίσιο εκείνο μορφασμό. Σηκώθηκε απότομα απ' τή θέσι του και βρέθηκε ξαφνικά στην πόρτα. "Ωσου ν'α τὸν αντίληφτοῦν οί άλλοι δύο αυτός είχε κιόλας εξαφανιστή.

Οί δυὸ κακούργοι έμειναν αποσβολωμένοι. "Εβλεπε με άπορία ο ένας τὸν άλλο. 'Εξερόδηξε βυτερα ο Μπέρτ κι' έπιασε τὸν Μπράουν απ' τὸ μπράτσο. Τὸν τράβηξε για ν'α τὸν συνεφέρη και τοῦλεγε:

—Λοιπόν! Πὸς τ'α βλέπεις τ'α πράγματα;

—Δὲν μπορῶ ακόμα ν'α σχηματίσω ιδέα γι' αὐτὰ όλα.

—Μ'α τί έπαθες;

—Σάστισα, ν'α τί έπαθα!

—Θ'α δῆς άργότερα πόσο θ'α σ'έρεση αυτός ο άνθρωπος. 'Αρκεί ν'α τοῦ φέρεσαι και σὺ τίμια. 'Αν κάμης και μ'α στραβοκεφαλιά δὲν θ'α σ'ε σώση οὔτε ο Θεός! Ν'α τὸ ξαίρης αὐτὸ απὸ μένα...

Θάλεγαν ακόμα κι' άλλα 'ν δὲν τοὺς ξάφνιαζε μ'α μελωδική φωνή, που ακούστηκε απὸ πίσω τους και πολὺ κοντά.

Πάλι τρόμαξαν οί δυὸ κακούργοι. 'Ο φόβος τοῦ Μπράουν δὲν ήταν άδικαιολόγητος, γιατί αυτός βρισκόταν εκεί για πρώτη φορά. 'Αλλά για ν'α ταραζεται έτσι συχνά κι' ο Μπέρτ, πούχε γνωρίστη με τὸ σπίτι αὐτὸ απὸ καιρό, θ'α υπήρχε κάποιος λόγος. 'Απὸ τή στάσι τοῦ Μπέρτ ήταν όλοφάνερο πὸς έπρεπε κανείς ν'α φυλάγεται κεί-μέσα αδιάκοπα. Δὲν τολμήσανε ν'α στραφούν άμέσως. Σταθήκανε κι' οί δυὸ σ'αν παραλογισμένοι.

Γυρίστε λοιπόν ν'α σ'ας δῶ! τοὺς ξανάπε ή γλυκειά εκείνη φωνή.

Κι' όταν επιτέλους αποφασίσανε κι' οί δυὸ σύγχρονα και στραφηκαν απότομα... Δὲν είδανε τίποτα! Κάποια σκόνη έπεσε πάνω στα μάτια τους. Τοὺς έκαψε και τοὺς έστράβωσε. "Ενοιωθαν άδάσταχτους πόνους.

—Ν'α με συχωρέστε, έλεγε κάποιος κορίτσι. 'Αλλήθεια, σ'ας λυπάμαι. Τὸ κάματε και σεις αὐτὸ τὸ παιχνίδι, πολλές φορές. Ξαίρω πὸς κι' οί δυὸ σας τὸ βρίσκετε πολὺ βολικό. Πράγματι, τὸ πιπέρι εξυπηρετεῖ σ' αὐτὲς τίς περιστάσεις.

Με τ'α λόγια αὐτὰ ακουγότανε κι' ένα παιδιάτικο γέλιο, αἰόλο, χωρίς σαρκασμό.

..Μὴ φοβάστε. "Ηθελα ν'α σ'ας δῶ και στὸ πρόσωπο. Για ν'α μὴ με γνωρίσετε σ'ας έρριξα πιπέρι στα μάτια. Σ'ας λυπάμαι που πονάτε. Μὴν τρομάζετε. Δὲν θ'α υποφέρετε για πάντα. Θ'α περάση κι' αὐτὸ.

Φοβισμένοι και τρελλοί απ' τὸν πόνο, οί δυὸ αὐτοί αἰθλιοι καλούσανε βοήθεια. 'Ωρμήσανε πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς, αλλά δὲν πιάσανε τίποτα. Εὐκίνητη και ξεγνοιαστή ή κοπέλλα πήδησε στὸ πλάι τους κι' άφησε ν'α ξανακουστῇ τὸ σαγηνευτικό της γέλιο. Γρήγορα κι' αθόρυβα, που ν'α μὴ μπορῶν οί κακούργοι ν'α την αντιλαμβάνουνται, ήλθε κοντὰ στὸ τραπέζι. 'Ο άγνωστος είχε ξεχάσει τὸν στυλογράφο του κι' έρχόταν αὐτὴ ν'α τὸν πάρη. Με τὸν στυλογράφο αὐτὸν είχε υπογράψει ο Μπράουν την έγγύησι πρὸς τὸν άγνωστο.

'Η κοπέλλα τὸν έπαιρνε με μεγάλη προφύλαξι. 'Εφόρεσε λαστιχένιο γάντι για ν'α τὸν πιάση. Τὸν εδίπλωσε σ' ένα μεταξωτὸ μαντηλάκι και τὸν έβαλε στην τσέπη της. 'Εγέλασε κατόπιν στοὺς δυὸ αποτυφλωμένους ακόμα κακούργους, θέλοντας έτσι ν'α τοὺς άποχαιρετήση, κι' έφυγε. 'Αλλά δὲν βγήκε απὸ τήν πόρτα. 'Επήδησε έξω απ' τὸ παράθυρο και χάθηκε, σ'αν νάτανε πουλί.

Ἰσα-ἴσα ἐπρόλαβε κι' ἐξαφανίστηκε. Μερικά δευτερόλεπτα πὺδ ὕστερα ἡ πόρτα ἀνοιξε βίαια. Ἐγέμισε ἡ κάμαρα ἀπὸ μορφὲς ἀπαίσιες. Ἦσαν ὅλοι τους κακοῦργοι. Ἀκούσανε στριγγλιές καὶ φωνές ἀπὸ συντρόφους κι' ἐσπευσαν ἀμέσως νὰ βοηθήσουνε. Τέτοια πρόσωπα εἶχαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ δὲν μπορούσες νὰ πῆς ποιὸς ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ πιὸ σιχαμερός. Κι' ἔγινε τότε ἓνα ἀληθινὸ πανδαιμόνιο ἐκεῖ μέσα. Τοὺς σταμάτησε ὁμως κάποιος, ποὺ τοὺς φώναζε ἀπέξω ἀπ' τὴν πόρτα, πρὶν ἀκόμα νὰ μπῇ ὡς μέσα.

—Τί πάθατε καὶ τρελλαθήκατε ὅλοι μαζῇ; Σκασμός, εἶπα Βγῆτε ὅλοι ἔξω.

Ὁ Μπέρτ, ποὺ ἄρχιζε νὰ συνεφέρνῃ ἀπ' τὸ κάψιμο τοῦ πιπεριοῦ, τοῦ ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια τί εἶχε συμβῇ σ' αὐτὸν καὶ στὸ Μπράουν. Κι' ὁ ἀνώτερος ἐκεῖνος, ποὺ στεκόταν ἀκόμα στὴν πόρτα, ἔδωσε ἀμέσως διαταγές. Εἶχε διαπεραστικὴ φωνὴ καὶ ὕψος θάναυσο.

—Σκορπίστε ὅλοι σας στὰ κτήματα κι' ὁ καθένας στὴ θέσι του. Δὲν ἐπιτρέπω σὲ κανένα ν' ἀπομακρυνθῇ. Θὰ μένετε ὅλοι μέσα στὸ μετόχι. Ἄν ὀρῆτε πουθενὰ καμμιὰ γυναῖκα νὰ μοῦ τῇ φέρετε ἀμέσως ἐδῶ! Ἐμπρός, διαλυθῆτε!

Κι' ἐσκόρπισαν ὅλοι σὰν ἀγριοκάτσικα.

ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Ὁ νεαρὸς Ἄλαν Σκουάηαρ μάθαινε τὸν χειρισμὸ τοῦ ἀεροπλάνου. Δάσκαλός του ἦταν ὁ Μπέρνς. Ὡς τώρα ἀνεβαίνανε πάντα μαζῇ. Σήμερα ὁ Ἄλαν θάκανε γιὰ πρώτη φορὰ ἓνα πέταγμα μαχὸς του.

Ἐκάθησε στὴ θέσι τοῦ πιλότου κι' ἔσκυψε νὰ ξαναμιλήσῃ στὸ δάσκαλό του, ποὺ στεκόταν ἀπέξω, στὸ πλάϊ τῆς μηχανῆς.

—Ὅχι τρέλλες, ἀκούς;

Ὁ Ἄλαν χαμογέλασε.

—Δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητος ὅσο μὲ φαντάζεσαι, τοῦ ἀποκρίθηκε. Θ' ἀνεβῶ, θὰ κάμω ἓνα γύρο καὶ θὰ ξανακατεβῶ. Ἄν τὰ καταφέρω θάμαι πολὺ ἐκανοποιημένος.

Ὁ Ἐκπαιδευτὴς του ἐγέλασε.

Ἐμπρός, λοιπόν! Καλὴ ἐπιτυχία!

Ὁ Ἄλαν ἀναρωτιόταν ἂν ἡ συγκίνησί του γινόταν ἀντιληπτὴ κι' ἀπ' τοὺς ἄλλους. Τὴν τελευταία στιγμὴ ἐνοιωθε σὰν νὰ τὸν ἐγκατέλειπε τὸ θάρρος του. Κάτι τέτοιο εἶχε αἰστανθῇ κι' ὅταν ὁ ἐκπαιδευτὴς τὸν πῆρε νὰ πετάξουνε γιὰ πρώτη-πρώτη φορὰ. Προσπαθοῦσε νὰ ξαναποκτήσῃ τὴν ψυχραιμία του. ἤχαιρε πῶς ἡ περίστασι ἀπαιτοῦσε μεγάλη τόλμη. Ἄν ἐπέτρεπε στὸν ἑαυτό του νὰ δειλιάζῃ ἔτσι, δὲν θὰ γινότανε ποτὲ ἀεροπόρος μὲ τ' ὄνο-

μα. Κι' εἶχε τὴ φιλοδοξία νὰ γίνῃ ξακουστὸς ἄσσοις τῆς ἀεροπορίας.

Ἐκαμε, λοιπόν, κουράγιο κι' ἔστρεψε τὸν πρῶτο διακόπτη. Ἀκούστηκε ὁ ἦχος τοῦ μοτέρ. Ὁ ἐκπαιδευτὴς τραβήχτηκε σὲ ἀπόστασι. Τὸ ἀεροπλάνο ἔγειρε σὰν ὄρνιο ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ χυμῆσῃ κι' ἄρχισε ἀμέσως νὰ ξεκολλᾷ ἀπὸ χάμω. Ἦταν ἰδιοκτησία τοῦ Ἄλαν. Τῶχε ἀγοράσει πρὶν ἀκόμα ν' ἀρχίσῃ τὰ μαθήματα μὲ τὸν ἐκπαιδευτὴ. Εἶχε πῇ τότε στοὺς δικούς του πῶς ἔπρεπε νὰ διδαχτῇ μὲ τὴ μηχανὴ ποὺ θὰ τοῦ χρησίμευε καὶ στὸ μέλλον. Τὸ βάφτισε Ἀραμίντα. Τοῦχε γράψει τὸ ὄνομα μὲ τεράστιους χαρακτῆρες στὰ κάτω-μπροστινὰ φτερά. Ὁ Ἄλαν τὴν καμάρωνε τὴν Ἀραμίντα του, μὰ τὴν ζήλευαν, ἀλήθεια, καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Τώρα ἡ Ἀραμίντα ὑψωνόταν ὀλοένα. Εἶχε πετάξει ὁ Ἄλαν ἀμέτρητες φορές, ἀλλὰ πάντα μαζῇ μὲ τὸν ἐκπαιδευτὴ του, ἢ μὲ κάποιον ἄλλο. Σήμερα ἦταν ὀλομόναχος. Ἐδοκίμαζε μιὰ καινούργια συγκίνησι. Ἐνοιωθε πῶς ἦταν ὁ μόνος ὑπεύθυνος, κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε υπερήφανο. Δὲν μπορούσε τώρα νὰ χαζεύῃ ὅπως ἄλλοτε. Δὲν ἦτανε στιγμὴ γιὰ διασκέδασι. Ὁφείλε νὰ προσέχῃ στὰ διάφορα μηχανήματα ποὺ ἔχασκαν ἐμπρός του, λὲς κι' ἀνυπομονοῦσαν νὰ δοῦνε τὴν ἐπιδεξιότητά του. Κι' ἐκαταλάβαινε πῶς τὰ μάτια ὄλων ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο στρεφόντουσαν ἀπάνω του.

Ἡ Ἀραμίντα, σὰν τὸ βαρβάτο ἄλογο, ἔτρεχε στὸν ἀέρα ὀλο καὶ πὺδ γρήγορα. Θὲς ἀπὸ συγκίνησι, θὲς ἀπὸ φόβο, ὁ Ἄλαν ἔχανε τὴν ἀναπνοή του. Ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς τοῦ φαινόταν ἀσυνήθιστος, ὁ ἄνεμος τὸν χτυποῦσε σήμερα δυνατώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Ἐζάρωνε πᾶνω στὴ ρόδα, κυττάζοντας ἀδιάκοπα τοὺς δείχτες ποὺ τοῦ φανέρωναν ὅλη τὴ δουλειὰ τῆς μηχανῆς.

Εἶχε μακρύνει ἀρκετὰ ἀπ' τὴ θέσι. Ἦθελε τώρα ν' ἀνεβῇ καὶ πὺδ πᾶνω. Τὸ μελετοῦσε καὶ χάιδευε τὸ διακόπτη ποὺ θάδινε στὴν Ἀραμίντα τὴν κλίσι σὲ ὕψος. Ἐδίστασε λιγάκι, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸν ἔστρεψε. Ἡ Ἀραμίντα πῆρε ἀμέσως φόρα. Ἐχαμήλωσε τὴν οὐρά της κι' ὥρμησε μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. Ἦταν ἡ κίνησι ποὺ δίνει στὸν ἄνθρωπο τὸ συναίσθημα πῶς πετάει στ' ἀλήθεια. Ἡ Ἀραμίντα δὲν εἶχε πιά κανένα ἐμπόδιο ἀπ' τὴ γῆ. Ἐνοιωθε σθημα αὐτὸ ἀντασύλωσε τὴν ψυχραιμία τοῦ Ἄλαν. Ἐνοιωθε τὴν ἡσυχία καὶ τὴ γαλήνη τοῦ οὐρανοῦ κι' ἀποκτοῦσε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του. Αἰσθανότανε μιὰ ὑπεροχή, ἀγνωστὴ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ πατᾶνε πᾶνω στὴ γῆ, κι' ἐμεθοῦσε ἀπὸ χαρὰ. Ἐσκυψε νὰ κυττάξῃ πρὸς τὰ κάτω. Ἐψάξε νὰ ὀρῇ τὸ ἀεροδρόμιο, μὰ δὲ μπορούσε νὰ πῇ μὲ βεβαιότητα ἂν τὸ σημάδι ἐκεῖνο τῆς γῆς ἦταν τὸ ἀεδρόμιο.

Ἐκκύτταξε τὸ δείχτη. Βρισκόταν ἀπάνω ἀπὸ διακόσια μέτρα! Δὲν εἶχε ποτὲ τοῦ χαρῆ τόσο πολὺ ὁ Ἄλαν. Ἦταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν Ἀραμίντα του. Τὸ ὑψόμετρο ἀνέβαινε ἀδιάκοπα.

Ο "Αλαν σκέφτηκε να επιχειρήσει μιὰ στροφή. Κρατούσε τὸ διακόπτη καὶ τὸν γύριζε ἀργὰ-ἀργὰ. Τὴν ἤφαιρε αὐτὴ τὴν κίνησι, ἔνοιωσε ὅμως σὰ ν' ἀνατρίχιασε. Ἡ μηχανὴ συμμορφώθηκε ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ γέρνη δεξιὰ. Ἦταν ἓνα ἀντικανονικὸ γέριμο. Εὐθὺς ὁ "Αλαν κλώτσησε τὸ πεντάλι τῆς ἰσορροπίας. Ἡ "Αραμίντα ξαναῆλθε στὰ ἴσια τῆς. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅταν ἡ "Αραμίντα γύριζε πλευρὰ καὶ τὸν ἀνάγκαζε νὰ κυττάζῃ ἄθελα πρὸς τὰ κάτω, εἶδε τὴ γῆ. Πόσο μικροσκοπικὰ φαινότουσαν ὅλα! Πόσο ξένα ἀπὸ τὰ ὕψη ὅπου βρισκόταν αὐτός!

Ἀλλὰ σὰ νὰ βαρέθηκε ἡ "Αραμίντα τὴν ἥσυχία. "Αρχισε νὰ κουνᾷ ἄτακτα. Ξεφουσοῦσε, κουνιόταν δλόσωμη σὰν πεισματάρη, κλωτσούσε τὸ μοτὲρ καὶ τὸκανε νὰ στριγγλίζῃ. Ὁ "Αλαν τὴν κύτταξε μὲ παράπονο. Ἐκάνονιζε ὅπως ἤφαιρε χωρὶς νὰ ξεκολλᾷ τὸ χέρι του ἀπ' τὸ διακόπτη. Ἦθελε νάσαι ἔτοιμος γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς μετακίνησε τὸ διακόπτη ἄθελά του δίχως νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Ἡ "Αραμίντα σήκωσε τὴν οὐρὰ τῆς καὶ ρίχτηκε μὲ τὸ κεφάλι κάτω σὰν τὸ γλᾶρο ποὺ χυμᾷ ν' ἀρπάξῃ τὸ ψάρι ἀπ' τὴ θάλασσα. Ἐνοιωσε ἡ "Αραμίντα τὸν ἀδέξιο καβαλλάρη κι' ἤθελε νὰ κάμῃ τὰ δικά της. Πῆρε τὴν κίνησι ποὺ δίνει στὸν ἀεροπόρο ἓνα ψεύτικο συναίσθημα. Ὁ "Αλαν αἰσθανότανε τὴν "Αραμίντα στάσιμη. Ἐβλεπε ὅμως τὸ ἔδαφος ἄροχεται πρὸς τὰ πάνω καὶ καταλάβαινε τί τοῦ ἐκάνε ἡ ἀπιστὴ "Αραμίντα. Ἀλλὰ δὲν ἐσάστισε. Θυμήθηκε τίς βασικὲς συμβουλὲς τοῦ διδασκάλου του, κι' ἄρχισε νὰ τίς ἐφαρμόζῃ. Ὡσπου νὰ κάμῃ τοὺς χειρισμοὺς ποὺ θὰ τὸν ἀσφάλιζαν ἀπ' τὰ καπρίτσια τῆς "Αραμίντας βασανίστηκε πολὺ. Τὴν ἔστρωσε τελοσπάντων σὲ μιὰ ἰσορροπία, ἐξανάγινε κύριος τῆς μηχανῆς.

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ τῆς "Αραμίντας ἔφερε τὸν "Αλαν μακριὰ πολὺ ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο. Ἐπρεπε τώρα νὰ ξαναγυρίσῃ. Τὸ ὕψος μετρο τοῦδειχνε πάνω-κάτω ἓκατὸ μέτρα. Γιὰ νὰ προχωρῇ ἀφοβα, ὤφειλε νὰ τὸ ἀνεβάσῃ τουλάχιστο στὰ τρακόσια. Ἡ "Αραμίντα πειθαρχοῦσε. Ἐπωφελήθηκε ὁ "Αλαν καὶ τὴν ξανανέβασε σχεδὸν στὰ χίλια. Ἐγινε ἔτσι τὸ κέφι τοῦ ἀεροπόρου. Τώρα ἦταν ἡ σειρά τῆς "Αραμίντας. Κι' ἐξανάρχισε: φουήματα, κλωτσιές, τραντάγματα, ἐκπυροσφοτήσεις, ἀκαταστασία μεγάλη! Μὰ τί πάθαινε αὐτὴ ἡ "Αραμίντα σήμερα! Αὐτὴ ὥς τώρα ἦταν ἡσυχὴ καὶ πειθαρχικὴ σὰν τὸ πρόβατο! Εἶδε κι' ἔπαθε ὁ "Αλαν γιὰ νὰ τὴ δάλῃ πάλι σὲ κάποια τάξι. Δὲν μπορούσε ὁ καὶμένος νὰ διασκεδάσῃ λιγάκι, νὰ χαρῇ.

Τὸν παρακολουθοῦσαν ἄραγε ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο; Τὸν ἔβλεπαν; Ἀσφαλῶς ὁ ἐκπαιδευτὴς δὲν θὰ ξεκολλοῦσε ἀπ' τὸ τηλεσκόπιο. Ἦταν ὅμως ὁ ἐκπαιδευτὴς σὲ θέσι νὰ κρίνῃ δίκαια; Σὲ ποιὸν ἀπέδεδε τὰ λάθη, σ' αὐτὸν ἢ στὴν "Αραμίντα; Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ "Αραμίντα ἐσταμάτησε σὰ γάδαρος, λὲς κι' ἐμάντεψε τὴ σκέψι τοῦ ἀφεντικοῦ τῆς κι' ἤθελε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Ἐπέμενε καλὰ καὶ

σώνει νὰ τὴν κατεβάσῃ.

Ὁ "Αλαν προσπαθοῦσε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀναγκαστικὴ προσγείωσι. Βρισκόταν ἀπάνω ἀπὸ ἓνα πολὺ μεγάλο λειβάδι, ὅπου θὰ μπορούσε κάλλιστα νὰ προσγειωθῇ. Ἡ ἀπόστασις ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο θὰ ἦταν ὡς τέσσερα, τὸ πολὺ πέντε στάδια. Τὰ κατάφερε ὅμως νὰ πείσῃ τὴν "Αραμίντα νὰ μὴν τὸν ρεζιλέψῃ. Ἐξανάβαλε μπρὸς τὴ μηχανή. Ἐκανε τώρα τὸ υποχρεωτικὸ ὕψωμα, γιὰ νὰ προχωρήσῃ κατόπιν πρὸς τὸ ἀεροδρόμιο.

Ἀλλὰ ἡ "Αραμίντα δὲν συμφωνοῦσε. Δὲν ἐνοοῦσε οὔτε νὰ ὕψωθῇ, οὔτε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ ἀεροδρόμιο. Ἦθελε νὰ σταθῇ στὸ μέρος ἐκεῖνο. Κι' ἐσταμάτησε πάλι, ἀλλὰ σ' ἓνα ὕψος ποὺ ἐπέβαλλε προσγείωσι.

Ὁ "Αλαν δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ ἀλλοιῶτα. Ἐπρόσεξε μόνο νὰ γίνῃ κανονικὰ τὸ κατέβασμα. Στὸ ἔδαφος ἀπάνω θὰ τοῦ ἦταν εὐκολο νὰ ἐξετάσῃ τὴν μηχανὴ δλόγυρα, ν' ἀντιληφθῇ τὴν βλάβη. Ἐφρόντιζε νὰ μὴ συμβῇ καμμιά ζημιὰ κι' ἄφηνε τὴν "Αραμίντα νὰ πλαγιάζῃ. Τὴν ἀκούμπησε ἀπαλὰ ἀπαλὰ χάμω κι' ἐπῆδωσε μονομιᾶς ἔξω.

Ἐδγαλε ἀπ' τὸ κεφάλι του τὸν ὀχληρὸ σκούφο τοῦ ἀεροπόρου κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὴν "Αραμίντα. Ἐγύριζε δλόγυρά της, ἔσφιγγε βίδες, ἔκανε ὅ,τι ἤφαιρε καὶ ὅ,τι μπορούσε. Βρισκότανε σ' ἔρρημο μέρος καὶ γιὰ νὰ ξεσκάσῃ μιλοῦσε φωναχτὰ μὲ τὴν "Αραμίντα:

— Εἶσαι ἓνα κακοκόριτσο! τῆς ἔλεγε. Ἐννοεῖς νὰ γίνεσαι πάντα τὸ δικό σου τὸ χατήρι. Ὅταν σὲ πιάνῃ κανένας ἄλλος, γίνεσαι ἀρνάκι. Ὅταν σὲ πιάνω ἐγὼ ἀγριεύεις. Μὴ γελᾷς, γιατί σου κουβεντιάζω πολὺ σοβαρά. Ἐνῶ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, σὺ μοῦ φέρεσαι τόσο ἀσχημα! Γιατί; Εἶσαι πολὺ ὁμορφῇ. Ὅλος ὁ κόσμος σὲ ζηλεύει. Δὲν σου πᾶει νὰ εἰσαι κακιά...

Ἐπαλῶθηκε τότε κατὰχαμα καὶ μπῆκε κάτω ἀπ' τὴν "Αραμίντα. Δὲν τὸν ἐνοιαζε, γιατί ἦτανε σπóρτομαν. Ἄν ἦταν ἄλλη περίστασις, δὲν θὰ τὸν στενοχωροῦσε ἡ ἀναγκαστικὴ αὐτὴ προσγείωσις. Δὲν ἔπρεπε σήμερα νὰ τοῦ συμβῇ αὐτὸ τὸ ἀτύχημα. Ἀλλά, ἂν κατ' ὁρθονε νὰ πετάξῃ πάλι καὶ νὰ φύγῃ, πρὶν νὰ τοῦ ἔλθῃ βοήθεια ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο, ἦτανε γι' αὐτὸν ἓνας θάλαμος. Δὲν ἀμφέβαλλε πὼς ὁ ἐκπαιδευτὴς του τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ τηλεσκόπιο. Θὰ ἀντελήφθηκε τὴν προσγείωσι καὶ θὰ πῆρε αὐτοκίνητο νὰ τὸν προλάβῃ.

Δὲν τῆς εὗρισκε ὅμως κανένα ἐλάττωμα τῆς "Αραμίντας. Ἐβίδωνε καὶ ξεβίδωνε γιὰ νὰ δλέψῃ ἂν ἦσαν ὅλα στὴν θέσι τους. Κι' ἀφοῦ πᾶ τὰ εἶδε, καὶ δὲν ἄφησε ἀνεξέταστο οὔτε τὸ παραμικρό, ἔδωσε στὸν ἑλικά μιὰ δοκιμαστικὴ στροφή μὲ τὸ χέρι του. Ἡ μηχανὴ δούλεψε ἀμέσως, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα.

— Αὐτό, λοιπόν, ἤθελες κακοκόριτσο! ἔλεγε ὁ "Αλαν στὴν

Ἀραμίντα. Γι'αὐτὸ μὲ παίδευες τόσην ὥρα, γιὰ νὰ μὲ κατεδά-
σης ἐδῶ καὶ νὰ κάνης τὸ κέφι σου!

Κι'ἐπῆδῃσε ἀμέσως στὴ θέσι τοῦ πιλότου. Καλὰ καὶ τὰ θυ-
μόταν δλα! Ἦξαιρε μὲ τί τρόπο ἔπρεπε νὰ ξεκινήσῃ ἀπ' τὸ λειβά-
δι αὐτό. Ἀνέδῃκε κι'ἐλευθέρωσε τὴν Ἀραμίντα ἀπὸ τοὺς φράχ-
τες, χωρὶς νὰ τῆς προσενηύσῃ πουθενὰ καμμιὰ δλάδῃ. Ἐφτασε ὡς
τὰ πεντακόσια μέτρα καὶ πῆρε κατεύθυνσι πρὸς τὸ ἀεροδρόμιο.

—Βλέπεις Ἀραμίντα; φώναξε ὁ Ἄλαν ἀπὸ μπροστά, κρα-
τῶντας τὸ τιμόνι. Δὲν τὰ κατάφερες νὰ μὲ τσακίσῃς. Ἀναστα-
τώσαμε μόνο τοὺς φίλους μας στὸ ἀεροδρόμιο. Δὲ θὰ πιστέψανε
πὼς θὰ μπορούσαμε ποτὲ νὰ ξανανεδοῦμε ψηλά. Θὰ μᾶς δοῦνε
τώρα καὶ θ' ἀπορήσουν. Καὶ τί θὰ τοὺς ποῦμε, πὼς θὰ κρυ-
φτοῦμε;

Μιλῶντας ἔτσι, ὁ Ἄλαν ἔνοιωθε νὰ τὸν πλημμυρίζῃ μιὰ ἡδο-
νικὴ χαρά. Ἡ Ἀραμίντα δὲν εἶχε ἄλλες ἀξιώσεις, ἔκανε ὅπως
τὴν ἐκάνοντε. Βρισκόντουσαν ἀπάνω ἀπὸ χίλια μέτρα, ἄς ἀπο-
λάβαινε κι' αὐτὸς τὴ γλυκεῖα γαλήνη τοῦ οὐρανοῦ. Κι' ἀλήθεια,
ψηλὰ ἐκεῖ ἔδλεπε κι' αἰσθανόσυνα μιὰ θεϊκὴ μακαριότητα.

Ἰκανοποιημένος καὶ χαρούμενος ὁ Ἄλαν ἔριχνε ἀχόρταγα
βλέμματα παντοῦ: ἀπάνω, κάτω, ἀριστερά, δεξιὰ, ἐμπρός... Στρά-
φηκε νὰ δῇ καὶ πίσω του... Κι' ἀπόμεινε νὰ βλέπῃ σαστισμένος.

Ἐπάθαινε ψευδαίσθησι ἢ ἔδλεπε μιὰ πραγματικότητα; Εἶχε
μαζῇ του ἐπιβάτη καὶ δὲν τῷ ξαίρει; Πίσω, στὸ ἐπιβατικὸ κάθισμα
ἦταν ἓνα κορίτσι! Μιὰ κοπέλλα ὁμορφῇ ὅσο δὲν περιγράφεται...

Ἦταν ἄνθρωπος, ἢ ἄγγελος ποῦ τοῦ τὸν ἔστειλε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ
τὸν φιλοξενήσῃ στὸ ἀεροπλάνο του;

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Ὁ Ἄλλαν κύτταξε τὴν οὐράνια ἐκείνη ὀπτασία μ' ἀνοιχτὸ
στόμα. Δὲν καταλάβαινε τί εἶχε συμβῇ. Πότε καὶ πὼς μπῆκε
στὸ ἀεροπλάνο τοῦ ἢ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ καλλονή; Δὲ μπορούσε νὰ
τὸ ἐξηγήσῃ. Στεκότανε κι' ἔδλεπε σὰ νάχε σταματήσῃ τὸ μυα-
λό του. Καὶ σιγά-σιγά ξανάρθε στὴν πραγματικότητα.

Ὁ νοῦς του πῆγε ἀμέσως στὴν προσγείωσι. Πὼς θὰ παρου-
σίαζε στὸ ἀεροδρόμιο μιὰ τέτοια καλλονή; Τί ἐξηγήσῃ θάδινε στὸν
ἐκπαιδευτή; Ἐφυγε γιὰ πρώτη φορὰ μοναχὸς του, καὶ τώρα θὰ
ξαναγύριζε μ' ἓναν ἐπιβάτη! Ἀλλὰ θὰ μπορούσε νὰ συστήσῃ γιὰ
ἐπιβάτη ἓνα τέτοιο σαγηνευτικὸ πλάσμα; Δὲ θὰ πίστευε κανένας
τὰ λόγια του. Ἡ ὁμορφιὰ τῆς κοπέλλας θὰ τὸν διέψευδε. Μὰ
ποῖα ἐπιτέλους ἦ-αν αὐτὴ ἢ κοπέλλα;

Καὶ τότε μόνο ἀντελήφθηκε πὼς ἢ κοπέλλα τοῦ ἔκανε νοή-
ματα, τὸν προσκαλοῦσε νὰ συνεννοηθοῦνε μὲ τὸ τηλέφωνο. Ἐτσι
ὅπως καθόντουσαν, αὐτὸς στὴ μὲν ἄκρῃ κι' ἐκείνη στὴν ἄλλῃ,
ψηλὰ, μὲ τὸν ἄνεμο καὶ μὲ τὸ θόρυβο τῆς μηχανῆς, δὲ μπορούσα-

νε νὰ συνεννοηθοῦν ἀλλοιῶται. Ἐδᾶλε τ' ἀκουστικὸ στ' αὐτί
του. Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν ἀπαλή, μελωδική, σὰν ὄνειρο.

—Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Πιλότε, νὰ μὲ συγχωρέσετε. Ἀνα-
γκάστηκε νὰ μπῶ στὸ ἀεροπλάνο σας. Μπορεῖ ἢ ἀγένειά μου νὰ
σᾶς πείραξε πολὺ, μὰ πιστέψτε με, τὸ φέρεσιμό μου ἦταν ὑποχρε-
ωτικό. Θέλω καὶ σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ τὸ κρατήσετε μυστικὸ
αὐτὸ τὸ περιστατικὸ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψτε νὰ μείνω κρυμμένη ἐδῶ
μέσα ὥσπου νὰ θάλουνε τὸ ἀεροπλάνο σας στὴν ἀποθήκη. Θὰ
φύγω τότε κρυφά, χωρὶς νὰ σᾶς ἐνοχλήσω, χωρὶς νὰ μὲ δῇ κα-
νένας. Ἐχετε καμμιὰ ἀντίρρηση;

Ὁ Ἄλαν ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Θὰ γινόταν, δι-
ήθελε αὐτὴ. Τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι ἢ σύμπτωσι νάχουνε σκεφτῇ
κι' οἱ δύο τους μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἐτσι λογάριζε κι' αὐτὸς νὰ
κάμῃ. Εἶχε, λοιπόν, μπροστά του μιὰ κοπέλλα ἐξυπνὴ καὶ θετι-
κὴ. Καὶ θὰ εἶχε πείρα ἀπὸ ἀερόπλانا καὶ ἀεροδρόμια, ἔτσι ποῦ
συλλογίστηκε νὰ ξεφύγῃ, ἔτσι ποῦ γινώριζε τίς τεχνικὲς ὀνομα-
σίες. Μόνο ἓνας ἀεροπόρος θὰ μπορούσε νὰ σκεφτῇ καὶ νὰ μιλή-
σῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ὁ Ἄλαν δὲν ξανάδαξε τ' ἀκουστικὸ στ'
αὐτί του, γιὰτὶ προτιμοῦσε νὰ τὴ βλέπῃ παρὰ νὰ τὴν ἀκούῃ.
Ἦθελε νὰ τὴν καμαρώνῃ, νὰ τὴ θαυμάζῃ. Ποιὰ νὰ ἦταν ἄραγε;

Καὶ σὰ νὰ ζήλεψε ἢ Ἀραμίντα, ἄρχισε πάλι τὰ ἴδια.
Ἐπεχρέωσε τὸν Ἄλαν νὰ προσέχῃ μόνο στίς δικές τῆς ὁμορ-
φίες. Εἶχαν ἔλθει στὸ ἀεροδρόμιο, μὰ ἦσαν ἀκόμα πολὺ ψηλά.
Ὁ Ἄλαν τώρα ἀνάγκαζε τὴν Ἀραμίντα νὰ σκύβῃ πρὸς τὰ κά-
τω. Προσπαθοῦσε νὰ τῆς δώσῃ τὴν κατεύθυνσι ποῦ θὰ τὴν ἔφερ-
νε μπροστά στὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης. Δὲν τοῦμενε καιρὸς νὰ
κυττάξῃ καὶ τὴν ὁμορφὴ ἐπιβάτισσα. Τὴ φανταζότανε κιόλας
κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὰ καθίσματα. Μὰ ποιὰ ἄραγε ἦταν αὐτὴ ἢ
κοπέλλα; Θὰ τὸ μάθαινε ἀργότερα. Ἀς κατέβαινε πρῶτα καλὰ
καὶ γρήγορα... Ἀς ἔστηνε τὴν Ἀραμίντα κοντὰ στὸ ὑπόστεγο,
γιὰ νὰ μὴ ῥέσῃ νὰ τὴ χῶσῃ εὐθὺς μέσα. Εἶχε μπεῖ σὲ μεγάλη
περιέργεια γι' αὐτὴ τὴν κοπέλλα Ἀνυπομονοῦσε νὰ θάλλῃ τὴν
Ἀραμίντα στὴν ἀποθήκη. Ἐπαψε νὰ σκέπτεται τὴν ὁμορφὴ
συντρόφισσα. Οἱ χειρισμοὶ γιὰ τὴν προσγείωσι ἀπορροφούσαν ὅλη
τοὺ τὴν προσοχή. Ἐξεχώριζε κάτω τὰ πρόσωπα: τὸν ἐκπαιδευτὴ
τοῦ καὶ τοὺς ἄλλους. Σὲ λίγο ἔνοιωσε πὼς οἱ ρόδες ἀγγίζανε τὸ
ἔδαφος. Ἐτρεχε ἀπάνω σὲ χῶμα. Ἦταν ἰκανοποιημένος. Ἡ
προσγείωσι τοῦ εἶχε γίνει μ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς Ἐπιστήμης.

Ἐτρεξαν οἱ μηχανικοὶ νὰ ὑποδεχτοῦνε τὴν Ἀραμίντα. Ὁ
Ἄλαν πήδῃσε ἔξω ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἐπαράγγειλε στοὺς βοηθοὺς
νὰ σπρώξουν ἀμέσως τὴν Ἀραμίντα στὴν ἀποθήκη καὶ νὰ τὴν
παράτησουν ἐκεῖ μοναχὴ τῆς. Θὰ τὴν ἐξέταζε αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ
θὰ τὴν κλειδώνει. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸν πλησίασε κι' ὁ ἐκπαι-
δευτὴς του.

—Ἐτσι, λοιπόν, ἔ; τοῦ ἔλεγε ὁ Μπέρνς. Θ' ἀνέβαινε μόνο,

θάκνανες μιά δόλτα και θά κατέβαινες!

—Αυτό δὲν ἔκαμα κι' ἐγώ; Αυτό δὲν προσπάθησα νὰ κάμω; Ἀνέδωκα, ἀλλὰ στὴ δόλτα πάνω μούλαχαν ἕνα σωρὸ πράγματα.

Μὲ τὴν ἴδια χαρὰ γελοῦσανε κι' οἱ δύο τους.

—Τὰ κατάφερες λαμπρά. Σὲ συγχαίρω. Ἄλαν! Σὲ παρακολουθοῦσα μὲ τὸ τηλεσκόπιο. Ἕνας ἄλλος πρωτοτάξειδος θά πάθαινε νίκες, ἂν τοῦ σταματοῦσε ἡ μηχανή ἔτσι ἄξαφνα. Οὔτε θά κατέβαινε ζωντανὸς γιὰ νὰ μᾶς τὰ διηγηθῇ. Ἄλλ' ἀπορῶ πῶς μπόρεσες νὰ ξαναπετάξεις τόσο γρήγορα, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀναγκαστικὴ προσγείωσι. Ἄς εἶναι, θά μοῦ τὰ πῆς. Σ' ἀφήνω τώρα, γιατί πρέπει νὰ προσέξω κάποιον ἄλλο. Ἀνεβαίνει κι' αὐτὸς γιὰ πρώτη φορὰ μοναχὸς του. Νὰ δούμε ἂν θά πάη καλά, σὰν καὶ σένα.

Τὸν πλημμύριζε ἡ χαρὰ τὸν Ἄλαν. Ὁ Μπέρνς ἦταν ἕνας πασίγνωστος πιλότος. Τὸν ζητοῦσαν ὅλοι γιὰ ἐκπαιδευτὴ τους. Καὶ δὲν ἦταν εὐκολο ν' ἀποσπᾶς ἐπαίνοους ἀπὸ ἕναν τέτοιον ἄνθρωπο.

Μόλις ἔμεινε μόνος ὁ Ἄλαν ἔτρεξε στὴν ἀποθήκη. Οἱ βοηθοὶ εἶχανε τακτοποιήσει τὴν Ἀραμίντα κι' ἔφευγαν. Τοὺς εἶπε πῶς ἡ μηχανὴ εἶχε σταματήσει στὸν αέρα ψηλά, καὶ πῶς θά τοὺς καλοῦσε νὰ τὴν ἐξετάσουνε μαζὶ. Ἄλλ' αὐτὸ θά γινόταν ἀργότερα. Δὲν τοὺς εἶχε ἀνάγκη τὴ στιγμὴ αὐτὴ.

Ἐκλείσε κατόπι τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης καὶ ἀναψε τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς. Καθὼς ἄφησε τὸ διακόπτη καὶ γύρισε πρὸς τὴν Ἀραμίντα, εἶδε τὴν κοπέλλα πού πρόβαλε ἀπὸ μέσα. Ἐπετάχτηκε καὶ πήδησε καταγῆς μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο. Ἐπέντωσε τὸ μπράτσο τῆς νὰ χαιρετήσῃ τὸν Ἄλαν. Τῆς ἔδωσε κι' αὐτὸς τὸ χέρι του κι' ἔνοιωσε τὸ σφίξιμό της.

—Σὰς εὐχαριστῶ πάρα πολύ, τοῦ ἔλεγε. Δὲ φαντάζεστε πόσο καλὸς μοῦ φανήκατε.

Ὁ Ἄλαν δὲν τῆς ἀπάντησε. Στεκόταν ἀμίλητος καὶ τὴν κύτταζε. Ἐβλεπε μπροστά του μιὰ ἔκτακτη καλλονή. Δὲν εἶχε συναντήσῃ ποτὲ κορίτσι μὲ τόσο τέλεια ὄλα του. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ δὲν ἐσαγῆνευε μόνο μὲ τὰ καλοπλασμένα χαρακτηριστικὰ της. Τὸ σύνολό της εἶχε μιὰ ἀπροσδιόριστὴ ἀκτινοβολία, πού σὲ παρέλκυε καὶ σὲ σκλάβωνε. Αὐτὸ ἐπάθαινε ὁ Ἄλαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ κι' ἔφαχνε νὰ βρῇ τὴν αἰτία. Ἀπέδιδε τὴν ἐξαιρετικὴ γοητεία πού τὸν ξελόγιαζε στὰ μάτια προπάντων καὶ στὸ δέρμα. Ἦσαν, ἀλήθεια, μοναδικὰ τὰ βαθυγάλανα ἐκεῖνα μάτια, τὰ πολὺ σκοῦρα. Τὸ δέρμα της, ἡλιοκαμένο λιγάνι, θύμιζε τὸ ξέθωρο χρυσάφι, ὅπως φαίνεται στὰ παλὰ φρούρια. Τὸ δέρμα αὐτὸ συμπλήρωνε τὴ μαγεία του μ' ἕνα ἐλαφρὸ ρόδινο χρῶμα ψηλά στὰ μάγουλα. Ὅταν ἡ κοπέλλα γελοῦσε, τὸ πρόσωπό της σχημάτιζε δεξιά κι' ἀριστερὰ δύο λακκάκια. Πόσο τὸν τραβοῦσαν αὐτὰ τὰ λακκάκια! Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπέδωσε ὅλη τὴν ὀμορφιὰ τῆς κοπέλλας σ' αὐτὰ τὰ

λακκάκια.

Ἐφοροῦσε ἕνα κοντὸ ταγιέρ μπλέ, μὲ κλὸς καπελλάκι, ἐπίσης μπλέ, καὶ μεταξωτὲς κάλτσες, στὸ χρῶμα τοῦ δέρματός της. Τὰ παπούτσια της ἦταν σπόρτ.

Μιὰ-δὺδ ἐπαναστατημένους μποῦκλες πού ξέφευγαν ἀπ' τὸ καπελλάκι, φανέρωναν αἰθέρια μαλλιά. Αὐτὰ ἦσαν ἕνα κρᾶμα ἀπὸ χρυσάφι καὶ μπροῦντζο.

Τὸ κάθε τί αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ ἦταν ἐλκυστικὸ, χαριτωμένο, μαγευτικὸ. Ἐβλεπες, ἀληθινὰ, μιὰ φυσικὴ τελειότητα.

Εἶδε πι' ἔπαθε ὁ Ἄλαν ὥσπου νὰ συνέλθῃ λιγάνι ἀπ' τὴ γοητεία γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μιλήσῃ.

—Κυρία μου! τῆς πρωτοεῖπε. Δὲν ξαίρω κατὰ πόσο σὰς φάνηκα χρήσιμος. Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φαντάζομαι πῶς φερθήκατε πολὺ ἐπικίνδυνα. Τί θά συνέβαινε ἂν δὲν συμμορφωνόμουνα μὲ τὰ σχέδια σας;

Ἐγέλασε κείνη. Κι' ὁ Ἄλαν γιὰ πρώτη του φορὰ ἔνοιωσε κάποιον ἀκαθόριστο, γλυκὸ συναίσθημα.

—Διαλέγω καὶ παίρνω, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ ἀφέλεια πού τὸν ἐστρέλλανε.

Ὁ Ἄλαν κούνησε τὸ κεφάλι του χαμογελῶντας.

—Διαλέγετε καὶ παίρνετε. Κι' ὅμως, σήμερα τὸ πρωὶ δὲν τὸ κάματε αὐτό. Κρυφτήκατε στὸ ἀεροπλάνο ὅταν ἐγὼ πρόσεχα ἄλλοι καὶ δὲν μποροῦσα νὰ σὰς ἀντιληφθῶ. Ἀλήθεια, πῆτε μου, ποιά στιγμὴ μπήκατε μέσα;

—Ὅταν κατεβήκατε στὸ λειβάδι. Τὴν ὥρα ἐκείνη σκύβατε μπροστὰ στὴ μηχανή.

—Ἔτσι κι' ἐγὼ φαντάσθηκα. Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πιστέψω πῶς σταθήκατε πιὸ τυχερή. Κάτι ἔπαθε ἡ Ἀραμίντα πού μ' ἀνάγκασε νὰ προσγειωθῶ Ἀλλοιῶτα, δὲν θ' ἀρχόμουνα ποτὲ σ' ἕνα τέτοιο μέρος.

—Γιατί εἶχατε τὴν Ἀραμίντα μαζὶ σας;...

Ἐγέλασε ὁ Ἄλαν.

—Ἔτσι λέω τὴ μηχανὴ τοῦ ἀεροπλάνου μου. Νόστιμο ὄνομα, ἔ; Ἄμα μοῦ φέρεται καλὰ τὴ φωνάξω Μίννυ. Ἀλλὰ συμβαίνει τόσο σπάνια αὐτό!

Ἡ κοπέλλα τὸν ἀκούγε καὶ γελοῦσε.

—Ἄς μιλήσουμε τώρα καὶ πιὸ σοβαρά, ἐξακολούθησε νὰ λὲ ὁ Ἄλαν. Τί γυρεύατε σεῖς μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ λειβάδι; Τί φτείαζατε γιὰ νὰ θέλετε νὰ φύγετε τόσο γρήγορα καὶ μ' ἕναν τέτοιο τρόπο;

Ἐγέλασε ἡ κοπέλλα, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὁ Ἄλαν ἄφησε νὰ περάσουν μερικὰ δευτερόλεπτα, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς στὸ τέλος θά τοῦδινε κάποια ἀπάντησι. Ἐπείσθηκε ὅμως πῶς ἡ ἀγνωστη δὲν ἤθελε κουβέντα πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τὴν εἶδε πού γελοῦσε. Τὴν ξανακῦτταξε καὶ παρασύρθηκε. Ἐγέλασε κι' αὐτὸς.

Τῆς ξαναμίλησε, προσπαθώντας νὰ παίρνη ὕφος σοβαρό. Μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Τῆς ἔλεγε:

— Δὲν πρέπει νὰ ριψοκινδυνεύετε τόσο ἀπερίσκεπτα. Ἄν τύχαινε νᾶμαι κανένας ἀτζαμῆς πιλότος, φαντάζεσθε τί θὰ μπορούσε νὰ γίνη;...

Ἐσταμάτησε νὰ δῇ κατὰ πόσο τὰ λόγια του ἐπηρεάζανε τὴν κοπέλλα. Καὶ τῆς πρόσθεσε:

Συλλογιστῆτε ἂν λάχαινε νὰ πετῶ γιὰ πρώτη φορὰ μονάχος μου!

Τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἓνα χαμόγελο στὰ βυσινιά της χεῖλη, ποὺ φανέρωνε τὴν ξεγνοιασιά της:

— Κάτι ξαίρω κι' ἐγὼ ἀπὸ ἀεροπορικά κι' ἀεροπόρους. Τὸ ἀντελήφθηκα πὼς ἡ προσγείωσί σας ἦταν ἀναγκαστική. Ἐκατάλαβα ἀπὸ τοὺς χειρισμοὺς σας πὼς ἔχετε ἀρκετὴ πείρα.

— Μπορεῖ νὰ ξαίρετε πολλά, τῆς ἔλεγε στὰ σοβαρὰ ὁ Ἄλλαν. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἐκάματε λάθος. Γιὰ πρώτη μέρα ἐκυδέρνησα μονάχος μου τὴν Ἀραμίντα. Ναί!

— Ἐ;... Τί εἶπατε;

— Πὼς γιὰ πρώτη φορὰ ἐπέταξα σήμερα μονάχος μου.

— Ὡστε λοιπόν...

— Ὡστε λοιπόν, ἔλεγε μαζὶ της κι' ὁ Ἄλλαν κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ὡστε λοιπόν ἐκάματε μιὰ πολὺ παράτολμη φυγή. Θὰ μπορούσαν νὰ μᾶς συμβοῦνε χίλια-δύο κακὰ

Ἡ κοπέλλα παραξενεύτηκε, γιατί εἶχε πάρει τὸν Ἄλλαν γιὰ παληὸ ἀεροπόρο. Τὸ πρόσωπό της εἶχε τώρα μιὰ καινούργια ἐκφρασι, ποὺ ἔκανε τὸ αἷμα τοῦ Ἄλλαν νὰ δράξῃ μέσα στὶς φλέβες. Ὅσο τὴν ἐθαύμαζε ἐνιωθε νάποια αὐταρέσκεια. Τὰ λόγια της εἶχανε κολακέψει τὴ φιλοδοξία τοῦ πρωτόδγαλτου ἀεροπόρου. Οἱ χειρισμοὶ του τῆς φάνηκαν ἀπὸ χέρι γυμνασμένου πιλότου. Καὶ θὰ τὸν κυρίευε ἀκόμα πορισσότερο ἡ χαρὰ του, ἂν δὲν τοῦ τὴ σταματοῦσε ἄξαφνα μιὰ ἀπροσδόκητη ἀλλαγή.

Τὰ μάτια τῆς κοπέλλας σταθήκανε σὰν ἄψυχα. Τὸ χρῶμα χάθηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπό της. Ἐτρίκλιζε τώρα κι' ἔκανε γιὰ νὰ πέση. Τὴν εἶδε πὼς ἐτοιμαζόταν νὰ σωριαστῇ κατάχαμα κι' ἔτρεξε νὰ τὴ βαστάξῃ στὰ μπράτσα του. Ἐγείρει τότε αὐτὴ τὸ κεφάλι καὶ δάρυνε ἀναίσθητη στὰ μπράτσα τοῦ νεαροῦ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Ἄλλαν ἐσάστισε. Δὲν ἤξαιρε πὼς νὰ φερθῇ, τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Δὲ γινώριζε μὲ τί τρόπο ὤφειλε νὰ περικοιμηθῇ τὴν ἄρρωστη. Τοῦρθε στὸ νοῦ κάποιο παρόμοιο περιστατικό μὲ τὴ μητέρα του, ὅταν αὐτὸς ἦταν ἀκόμα παιδί. Θυμήθηκε πὼς τὴν ὥρα ἐκείνη φώναξε ὁ πατέρας του νὰ τῆς ρίξουνε κρῦο νερὸ στὸ πρόσωπο. Νᾶταν ἄραγε μιὰ ἀπλὴ λιγοθυμία; Μὰ γιατί νὰ λιγοθυμήσῃ; Θὰ τὴν πείραξε ἡ μυρωδιὰ τῆς δενζίνας.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν ἀκουμπήσῃ ὥσπου νὰ φέρῃ τὸ νερὸ ἀπ' ἐξω; Ἡ ἀποθήκη ἦταν ἀκάθαρτη καὶ στρωμένη μὲ πλάκες. Τὴ

σῆκωσε, λοιπόν, δλάκερη στὰ μπράτσα του. Τί ἀλαφρὸ καὶ μαλακὸ κορμί! Ἐνιωσε τὴ στοργὴ νὰ τὸν πλημμυράῃ. Τὴν ξάπλωσε ἀπαλὰ-ἀπαλὰ στὸ κάθισμα τοῦ ἀεροπλάνου. Τῆς ἔσιαξε ὁμορφα-ὁμορφα τὴ φούστα της, ποῦχε ἀνεδαστῇ μὲ τὸ σῆκωμα στὴν ἀγκαλιά του. Κι' ἔσπευσε νὰ βγῇ ἐξω. Δὲν ἐκλείδωσε τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης. Τοῦ φάνηκε πὼς θὰ φυλάκιζε τὸν ἄγγελό του. Τὴν ἐγείρει ὅμως ἔτσι ποῦ νὰ φαίνεται σὰν κλειστή.

Ἡ δρῦση ἦταν ἐκεῖ κοντά. Ἐτρεξε, γέμισε τὸν κουβὰ φρέσκο νερὸ καὶ ξαναγύρισε. Δὲ θάχε λείψει οὔτε τρία λεπτὰ τῆς ὥρας. Μπήκε στὴν ἀποθήκη καὶ γιὰ καλὸ-κακὸ ἐκλείδωσε τὴν πόρτα. Ἐβούτηξε στὸ νερὸ τὸ χέρι του, ποῦ θὰ ράντιζε τὴ θεϊκὴ ἐκείνη ὑπαρξί. Κι' ἔτσι, μὲ τὸν κουβὰ ἀνεδασμένο ψηλὰ καὶ μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι στὸ νερὸ, ἐπλησίασε τὸ ἀεροπλάνο κι' ἐσκυψε τὸ κεφάλι του

Ἐτρώμαξε ὁ Ἄλλαν. Τοῦφυγε ὁ κουβὰς ἀπὸ τὸ χέρι. Ἡ κοπέλλα εἶχε ἐξαφανιστῇ κι' ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο κι' ἀπ' τὴν ἀποθήκη μέσα!

Κι' ἄρχισε στὰ σοβαρὰ νὰ σκέπτεται μήπως ἡ συγκίνησι ἀπ' τὸ μοναχικὸ ταξεῖδι στὸν ἀέρα τοῦχε σαλέψει τὸ μυαλό. Μὴν τυχόν κι' ἡ βλάβη τῆς μηχανῆς, ὁ φόβος τοῦ κινδύνου, ἡ χαρὰ πὼς ξαναπετοῦσε ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀναγκαστικὴ προσγείωσι, τὸν κάνανε νὰ βλέπῃ ἀνύπαρκτα πράγματα; Ἡ κοπέλλα ἐκείνη ἦταν ἓνα ἀληθινὸ πλάσμα ἢ ὑπῆρξε μόνον γέννημα τῆς παθιασμένης φαντασίας του; Ἐτείνε νὰ πιστέψῃ πὼς εἶχε πάθει κάποια ψευδαίσθησι. Κι' ἰλήθεια, ἔκανε γιὰ νὰ ρίξῃ τὸ νερὸ ἀπ' τὸν κουβὰ στὸ κεφάλι του. Ἀλλὰ σταμάτησε...

Ριγμένο χάμω, στὸ ἀεροπλάνο μέσα, ἦταν ἓνα διπλωμένο χαρτί. Ὁ Ἄλλαν ξανᾶρθε στὴν πραγματικότητα. Ἡ ὁμορφιά ἐκείνη ἦταν ἀληθινή, μὲ σάρκα, ὅπως τὴν εἶχε νοιώσει πρὶν λίγη ὥρα πάνω στὸ κορμί του, μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Ἐφυγε, ἀλλὰ τοῦ ἄφησε κάποιο σημεῖωμα.

Ἀκούμπησε τὸν κουβὰ καταγῆς, ἐσκούπισε μὲ τὸ μαντηλι τὰ χέρια του καὶ μὲ συγκίνησι — ἄς μὴν τὸ κρῖνουμε — ἔπιασε ἀπὸ χάμω τὸ διπλωμένο χαρτάκι. Ἦταν ἓνα σημεῖωμα «πρὸς τὸν πλοῦτο τῆς Ἀραμίντας». Κι' ὁ Ἄλλαν ἐδιάβασε:

«Κύριε πιλότε,

Σὰς εὐχαριστῶ πάρα-πάρα πολὺ. Ἐσχάστε, σὰς παρακαλῶ, τὸ περιστατικὸ αὐτό. Ἐσχάστε καὶ μένα. Ζ.»

Ὁλη-ὄλη ἡ ὑπογραφή της ἦταν ἓνα ψηφίον: «Ζ.» Τί παράξενο! συλλογιζόταν ὁ Ἄλλαν. Καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ ξεχάσῃ τὸ περιστατικόν! Στὸ χέρι του ἦταν,

ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ἡ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὁ Ἄλλαν ξαναδιπλωσε προσεχτικὰ τὸ χαρτάκι καὶ τὸ βάλε

στο πορτοφόλι του, λές κι' έκρυβε κανέναν θησαυρό. Έξανακύτταξε καλὰ-καλὰ ὅλη τὴν ἀποθήκη. Ἐπείστηκε πῶς ὁ ἀγγελὸς τοῦ δὲν ὀριζόταν πιά ἐκεῖ μέσα. Κι' ἔφυγε κι' αὐτός.

Τὸ ἀεροδρόμιο εἶχε μεγάλη κίνησι ἐκεῖνο τ' ἀπόγευμα. Ὁ Μπέρνς, πέρα-μακριά, ἔδινε τίς τελευταῖες οδηγίες στὸν ἄλλο μαθητὴ, ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ ξεκολλήσῃ τὴ μηχανή του ἀπ' τὴ γῆ. Οἱ μηχανικοὶ κι' οἱ δοητοὶ ἔτρεχαν ἐδῶ-κι'-ἐκεῖ. Μὰ ἄλλα ἔβλεπε ὁ Ἄλαν μὲ τὰ μάτια κι' ἄλλα μὲ τὸ μυαλό του. Τὸν εἶχε κυριέψει σύγκορμος καὶ σύψυχο ἡ μορφή τῆς ὥραίας ἀγνωστῆς. Δὲν ἀναρωτιόταν ἂν θάχε καμμιὰ συνέπεια τὸ περιστατικὸ αὐτό. Θὰ προκαλοῦσε ὁ ἴδιος τὴ συνέχειά του. Ἐπρεπε νὰ ξανασυναντηθῇ μὲ τὴν κοπέλλα, νὰ τὴ γνωρίσῃ. Κι' ἄφηνε τὴ φαντασία του νὰ πλάθῃ ὄνειρα.

Μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ γεμάτο τέτοιες σκέψεις ὁ Ἄλαν ἐβράδιζε ἀργὰ καὶ ἀσυνεῖδητα. Εἶχε πετάξῃ ὁ ἄλλος μαθητὴς κι' ὁ Μπέρνς ἐρχότανε τώρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἄλαν. Τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο.

— Τὸν εἶδες; ἔλεγε τοῦ Ἄλαν. Καλὰ ξεκίνησε.

— Ἀφοῦ εἶναι κι' αὐτὸς μαθητὴς σου! τοῦ ἀποκρίθηκε, ξυπνώντας ἀπ' τὰ γλυκά του ὄνειρα.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν φαντάζομαι νὰ τὰ καταφέρῃ σὰν καὶ σένα ὡς τὸ τέλος. Ἡ μέρα αὐτὴ εἶναι γιὰ σένα ἐορτάσιμη. Μὰ τέτοιες δουλειές δὲν γίνονται νυστικάτα. Πάμε νὰ πιούμε ἕνα οὔτισκο.

Τί περίεργο! Ὁ Ἄλαν δὲν μποροῦσε νὰ κυβερνήσῃ τὴ σκέψι του. Στὸ ἀεροδρόμιο μέσα, ὕστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο του μοναχικὸ ταξίδι, μὲ τὸν ἐκπαιδευτὴ του, ποὺ τὸν πῆγαινε νὰ τὸν κερᾶσῃ καὶ νὰ τὸν συγχαρῇ, κι' αὐτὸς ἔμενε ἀδιάφορος. Ἄλλοτε τὸ περιβάλλον αὐτὸ τὸν ἐνθουσίαζε. Κι' ὅμως δὲν ἐνοιθε τώρα τὴν παληὰ χαρὰ ποὺ τὸν ἠλέκτριζε. Σὸ μυαλό του δὲν εἶχε πιά θέσι οὔτε καὶ γιὰ τὴν Ἀραμίντα!

Τὸν ἐδασάνιζε τώρα τὸ ἀρχικὸ ψηφίο «Ζ». Τί ὄνομα νάχε, ἄραγε, τὸ κορίτσι ἐκεῖνο; Ζακελίνα; Ζωζεφίνα;... Τῆς φώναζαν δλόκληρο τὸ ὄνομα ἢ τῆς εἶχαν ἕνα χαϊδευτικό;...

— Ποῦ θέλεις νὰ καθήσουμε, τὸν ρώτησε ὁ Μπέρνς ὅταν μῆ- κανε στὸ μπάρ.

— Πάμε κοντὰ στὸ παράθυρο, νὰ βλέπουμε κι' ἔξω.

Ἦτσι κι' ἔγινε. Τὸ γκαρσόνι ἔφερε τὰ ποτά τους κι' ἔφυγε.

Γιὰ τὸν Ἄλαν, ὁ Μπέρνς δὲν ἦταν ἕνας δάσκαλος. Γνωρίζόν- τουσαν ἀπὸ πολὺ καιρό. Εἶχε γεννηθῇ κάποιος ψυχικὸς σύνδε- σμος ἀναμεταξύ τους, ποὺ τοὺς ἔνωε τώρα μὲ μιὰ στενὴ φιλία. Ἐκτιμοῦσε κι' ἀγαποῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

— Αἰσθάνομαι σήμερα μιὰ ἐξαιρετικὴ χαρὰ, ἔλεγε ὁ ἐκπαι- δευτὴς. Οἱ κόποι μου ἱκανοποιήθηκαν. Εἶναι, ἀλήθεια, τιμητικὸ γιὰ μένα νὰ δῶζω τέτοιους μαθητάς. Ἄν καὶ γιὰ λίγες στιγμές

μοῦ κοψες, παληόπαιδο, τὴ χολή μου. Ἦταν ἕνα κατόρθωμα. Τὸ ὁμολογῶ. Ἀλλ' ἦταν, Ἄλλαν, πολὺ ἐπικίνδυνο. Δὲν μὲ φόβισε ἡ ἀναγκαστικὴ σου προσγείωσις. Ἠξαιρα πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς καλὰ. Ἀλλ' ὅταν σ' εἶδα νὰ ξεκινᾷς μὲ τόση τόλμη ἀπ' ἐκεῖνο τὸ λειβάδι, τaráχτηκα πολὺ. Τί θὰ συνέβαινε ἂν χτυποῦσε κά- που ὁ Ἀραμίντα; Τώρα ὅμως ὑπερηφανεύομαι γιὰ σένα... Ἐδίδα!

Ὁ Ἄλαν σιγὰ-σιγὰ ξαναζώηρε. Τοῦ ἄρσε ν' ἀκούῃ ἐπαί- νους ἀπὸ τὸ Μπέρνς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν μιλοῦσε ἔτσι γιὰ νὰ τὸν κολακέψῃ. Ἦταν ἕνας σεβρὸς παλαίμαχος ποὺ τοῦ ἐνέ- πνεε μὲ τὸ ἐξωτερικὸ του τὴν ἐμπιστοσύνη. Παιδί ἀκόμα ὁ Ἄλαν καμάρωνε πολλὰ πράγματα τοῦ Μπέρνς: τὰ ἔντονα χαρακτη- ριστικά του, τὰ μάτια μὲ τίς ρυτίδες ποὺ φανέρωναν ἕνα ἄσβεστο χιοῦμορ, τὸ πετσί ποὺ ἔδειχνε τὸν παλὴό πιλότο, τὸ χρῶμα του ἀπ' τὸν ἄερα καὶ τὸν ἥλιο.

— Ἐχεις δίκην. ἔλεγε ὁ Ἄλαν. Μὰ ἤθελα νὰ τὴν φέρω ὡς ἐδῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Βιαζόμουναι γιὰ νὰ μὴ μὲ προλάβετε σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ λειβάδι.

— Ναί, ὥσπου νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ αὐτοκίνητο σ' εἶδα νὰ ξανα- νεδαίνης. Ὁ τὴν ἐξετάσουμε μαζὶ τὴν Ἀραμίντα. Ἀφοῦ σ' εἶδε μοναχό σου γιὰ πρώτη φορὰ ἔπρεπε νὰ φερθῇ ἀλλοιῶτα.

Κάτι θὰ θυμήθηκε ὁ Ἄλαν ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, γιατί γέλασε πρὶν νὰ μιλήσῃ.

— Εὐτυχῶς, μοῦρθε στὸ νοῦ ἡ συμβουλή σου γιὰ τίς δύσκο- λες στιγμές.

— Τὸ ἀντελήφθηκα. γιατί σὲ παρακολουθοῦσα μὲ τὸ τηλε- σκόπιο ὅσο ἔπαιρνε. Εἶδες τὸ λειβάδι μπροστά σου κι' ἔσπευσες νὰ ἐπωφεληθῇς.

— Ναί, αὐτὸ συνέβηκε, εἶπε ἐκεῖνος γελώντας.

— Κι' ἔτσι πρέπει πάντα νὰ γίνεται, ὅταν εἶναι βολετό. Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ κατεδαίνῃ κανεὶς καὶ νὰ βλέπῃ τί χρειάζεται ἡ μηχανή του. Ἀλλὰ δὲν περίμενα μιὰ τέτοια διαγωγή ἀπὸ τὴν Ἀραμίντα. Τὴν φανταζόμουναι πὺ καλομεταχείριστῃ.

Ἀλήθεια; Εἶχες, λοιπόν, καὶ σὺ αὐτὴ τὴν ἰδέα. Μοῦδειξε ἀρκετὴ ἐμπιστοσύνη, ἀλλ' ὄχι κι' ὡς τὸ τέλος.

Ὁ Μπέρνς ἐγέλασε καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Μὰ κι' ἔγινε ἡ ἀρχὴ δὲ θ' ἀργήσετε νὰ γνωριστῇτε γιὰ καλὰ... Ἐαῖρε, μ' ἄρσει νὰ πιάνω μόνος μου τὴν κάνουλα. Πε- ρίμενε...

Σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ πῆρε καὶ τὰ δύο ποτήρια. Ἐπῆγαινε νὰ τὰ γεμίσῃ μόνος του ἀπ' τὸ βαρέλι. Ὁ Ἄλαν χα- μογελοῦσε. Ἐκαμάρωνε τὸν ψηλόλιγνο ἄντρα ποὺ προχωροῦσε ἀργὰ πρὸς τὸ μπάγκο, μὲ τὰ ποτήρια στὰ χέρια του. Εἰς ἡλευσε τὰ φυσικά του χαρίσματα. Ἐκεῖνα ποὺ μαρτυροῦσαν τὴν ἱκανό- τητα καὶ τὴ σοβαρότητα του. Ὁ Μπέρνς φαινόταν ἀρχοντίκτος, ἀλλ' ἅμα ἦταν ἀνάγκη γινόνταν εὐθὺς σφέλτος. Τὸν ἐγνώριζε καλὰ

“Αλαν. Δεν ήξαιρε άλλον άνθρωπο πού νάκανε τόσο σίγουρες κινήσεις, τόσο ανεπηρέαστες σκέψεις.

“Ετσι ο μαθητής έφτανε σ’ ένα ποθητό συμπέρασμα. “Ενοιωθε την ανάγκη νά μιλήση σέ κάποιον, νά τοῦ ἐκμυστηρευθῇ τὸ πάθημά του. Ούτε μπορούσε νά βρῇ άλλον ἀπὸ τὸ Μπέρνς. Δὲν τὸν εἶχε παληὸ φίλο, ἀλλ’ ἦταν κι’ ο καλύτερος του. Τὸ αἰσθανόταν αὐτὸ αὐθόρμητα. Τοῦ τὸλεγε τὸ ἐνστικτό του, πὼς μπορούσε νά ἔχῃ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σ’ αὐτὸν τὸν φίλο. Καί τὸ ἐνστικτό του δὲν τὸν εἶχε ποτὲ ξεγελάσει. Τὸν δάρανε τὸ μυστικό του κι’ ἤθελε νά τὸ μοιραστῇ μὲ κάποιον άλλον. Θάπαιρνε πρῶτα μιὰ ὑπόσχεσι ἀπὸ τὸ Μπέρνς, πὼς δὲ θὰ τὸλεγε καί σὲ τρίτο ἄνθρωπο. “Ἦτανε δέβαιος πὼς ὁ Μπέρνς θὰ κρατοῦσε τὸ λόγο του. Δυσκολευτήκε ὅμως νά τ’ ἀποφορσίση. “Υπῆρχε κάποιο ἐμπόδιο. Εἶχε τῇ σημείωσι ἐκείνη στὸ πορτοφόλι του. “Ἡ κοπέλλα τοῦ εἶχε γράψει τὴν ἐπιθυμία της:

«Εχεᾶστε, σὰς παρακαλῶ, τὸ περιστατικὸ αὐτό; Εχεᾶστε καί μένα».

Νά τὴν ξεχάση; Ποτέ! Νά ξεχάση τὸ περιστατικὸ; Μπορεῖ, μὰ ὅχι καί τόσο γρήγορα. Εἶχε μπῆ σὲ πολὺ μεγάλη περιέργεια. “Εποθοῦσε νά ξαναδῇ τὴν κοπέλλα πού τὸν εἶχε σαγηνέψει. Πὼς μπορούσε νά τὴν ξεχάση, ἀφοῦ ἐνοιωθε ἀκόμα πάνω του τὴ γοητεία της;

—“Εδίδα τῆς “Αραμίντας! τοῦλεγε ὁ Μπέρνς, σηκώνοντας τὸ ποτήρι του.

—“Εδίδα! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ “Αλαν. “Εδίδα καί στοὺς τρεῖς μας!

“Εκαμε ἔτσι τὸ πρῶτο δῆμα. “Εγύρισε νά δῇ τί ἐντύπωσι ἄφησαν τὰ τελευταῖα λόγια του. “Ο Μπέρνς ἐγελοῦσε.

—Βλέπῳ, μὲ χαρὰ μου, πὼς τὴν συγχώρεσες κιόλας. “Αν τὰχε κάνει αὐτὰ σὲ μένα, δὲν θάπινα στὴ γειὰ της τόσο γρήγορα.

Τώρα γελοῦσε ὁ “Αλαν.

—Δὲν ἤθελα νά πῶ γιὰ τὴν “Αραμίντα, ἄρχισε νά τοῦ λένε μὲ δισταγμό. Εἶχα στὸ νοῦ μου...

Παρουσιάστηκε ξαφνικά τὸ γκαρσόνι καί τὸν διέκοψε.

—Τι τρέχει; ρώτησε ὁ “Αλαν, γιὰτὶ τὸ γκαρσόνι αὐτὸν ἔβλεπε.

—Συγγνώμη, κύριε! Σεῖς δὲν εἶστε πού κατεδήκατε τώρα μόλις ἀπὸ ψηλά;

“Απόρησε ὁ “Αλαν πού τὸν ἄκουσε.

—Ναί! “Εγὼ εἶμαι.

—Εἶναι κάποιος κύριος ἀπέξω. Θέλει νά μιλήση στὸν πιλότο πού προσγειώθηκε σὲ κάποιο λειβάδι ἐδῶ κοντά.

—Μπά! ἔκαμε ὁ Μπέρνς. Θάναι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἄγονου λειβαδίου. Βρῆκε τὴν εὐκαιρία γιὰ νά ζητήση κι’ αὐτὸς ἀπὸ κάποιον

ἀποζημίωσι.

—Πρέπει, μοῦ φαίνεσαι, νά τὸν δεχθῶ. Τι λὲς καί σύ;

—Καλύτερα, δέβαια, νά τὸν ἀκούσης. Νά μάθης τί γυρεύει. “Αλλὰ μὴ σπεύσης νά τοῦ προσφέρῃς τίποτα.

—Καλά, εἶπε ὁ “Αλαν στὸ γκαρσόνι. Πές του νάρθη ὡς ἐδῶ.

Σὲ λίγο ξαναφάνηκε στὴν ἐξώπορτα τὸ γκαρσόνι πού ἔδειχνε μὲ τὸ χέρι τὸ τραπέζι τοῦ “Αλαν καί τοῦ Μπέρνς. Τοὺς ἔστειλε κάποιον ξένο “Εναν ξερακιανό, μὲ σκοῦρα μπλε ρούχα φαρδεῖά, πού δὲν φανερώνανε τί λογῆς ἄνθρωπος ἦτανε.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ κι’ ἀπὸ μακριὰ ὁ “Αλαν κατάλαβε πὼς δὲν θάχε νά κάνῃ μ’ ἓναν ἄντρα τῆς ἐξοχῆς. Τὸν ἐξέταζε ὅσο ἐπλησίαζε μὲ κάποια περιέργεια “Ἦρθε κείνος καί στάθηκε μπροστὰ στὸ τραπέζι τους. Καί τοὺς μίλησε χωρὶς καθόλου νά κομπιάση.

—Συγγνώμη γιὰ τὴν ἐνόχλησι, κύριοι! “Ο ἓνας ἀπὸ σὰς προσγειώθηκε ἀναγκαστικά σὲ κάποιο λειβάδι, ὅχι πολὺ πέρα ἀπὸ δῶ. “Ετσι;

“Ο ξένος τοὺς μιλοῦσε γοργὰ κι’ ἄφοβα. Τὸ ὕφος του ὅμως ἦταν εὐγενικό. “Ο τόνος τῆς φωνῆς του δὲν ἦταν ἀπότομος.

—“Εγὼ εἶμαι πού προσγειώθηκα στὸ λειβάδι τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ “Αλαν. Καί μὲ λένε Σκουάηαρ.

—Ἐμένα μὲ λένε Μπράντ, τοῦ ἀπάντησε ὁ ξένος. Εἶμαι ἀστυνομικός, ἐπιθεωρητῆς ἀπὸ τὴ Σκώτλαντ Γιάρντ.

Τότε ὁ “Αλαν τὸν κύτταξε μὲ πιὸ βαθὺ ἐνδιαφέρον. “Ο Μπέρνς, πού ἦταν ὡς τώρα μισοξαπλωμένος στὴν καρέκλα του, ἀνασησώθηκε λιγάκι μὲ τρόπο καί πῆρε μιὰ στάσι πιὸ ἀξιόπρεπη.

—Κάθησε, κύριε Μπράντ! εἶπε ἀμέσως ὁ “Αλαν δείχνοντας τὸ ἄδειο κáθισμα τοῦ τραπέζιου.

—Εὐχαριστῶ, κύριε!..

“Εκάθησε κι’ ἔρριξε μιὰ ἀνεξήγητη ματιὰ στὸ Μπέρνς. “Αμέσως ἐκεῖνος σηκώθηκε ὀρθος καί ρώτησε:

—Θέλετε νά εἶστε μόνον;

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ κακὸ πού ἔγινε, εἶπε γελώντας ὁ “Αλαν. Τι κατηγορία ἔχεις γιὰ μένα; κύριε Μπράντ;

“Εγέλασε ὁ Μπέρνς.

Δὲν ἦρθα νά σὰς ἀπαγγεῖλω καμμιά κατηγορία...

Καί χαμογελώντας ἐπρόσθεσε:

...“Αν θέλετε ὅμως μπορεῖτε νά μὲ κεράσετε.

Χάρηκε ὁ “Αλαν κι’ ἐφώναξε στὸ γκαρσόνι νά τοὺς φέρῃ τρία οὐτάκου. “Ο ἀστυνομικός αὐτὸς δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους τοὺς ἀποκρουστικούς τύπους. Τὸ χαμόγελό του ἔδειχνε ἀγαθότητα. “Ἦπτε τὸ ποτήρι του κι’ ἐζήτησε νά πληροφορηθῇ γιὰ τὸ Μπέρνς:

—Ποὺς εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος; ρώτησε τὸν “Αλαν.

“Αλλὰ τῶπε μὲ ὕφος ἀφελέστατο, σὲ τόνο παιδιάτικο σχεδόν.

Γεννιόταν έτσι ζήτημα τιμής!... Κι' έκαμε για να σηκωθεί, να προλάβει τον αστυνομικό. Ώφειλε να του δηλώσει την αλήθεια. 'Αλλ' εϋθύς πάλι άλλαξε γνώμη. Ήταν επηρεασμένος από τα κάλλη της κοπέλλας ή από το σημείωμά της; Ούτε κι' ο ίδιος ήξειρε τί πραγματικά του συνέβαινε. Ήταν όμως βέβαιο πως τα γραμμένα λόγια της γυναίκας τον κάνανε για πρώτη φορά να βλέπει τα πράγματα αλλοιώς. Η τιμή τώρα του παρουσιαζόταν με άλλη μορφή. Ήνα κορίτσι ζητούσε την αντρική του προστασία! Αυτό το νόημα είχε το φέρσιμό της. Του το δαίωνε τώρα ή έπίσκεψι του αστυνομικού. Κι' ο 'Αλαν έτεινε να παραδεχτεί την καινούργια μορφή της τιμής.

'Αλλά ξαναγύριζε ο Μπέρνς... Θα τώλυνε το πρόβλημα μιαν άλλη ώρα, άμα θα ξανάμενε μοναχός του... Ο Μπέρνς πήρε πάλι τη θέσι του στο τραπέζι. Δεν άρχισαν άμέσως την κουβέντα. Καθόντουσαν άμίλητοι.. Έπειτα ο Μπέρνς έσκυψε πιδ κοντά στον 'Αλαν και τον έπιασε φιλικά απ' τον ώμο, λέγοντας:

—Τώρα είμαστε οι δύο μας. 'Ας το συζητήσουμε το πράγμα, Γιατί είπες ψέματα;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΠΑΡΑΣΥΡΕΙ ΤΟΝ ΜΑΘΗΤΗ

Ο 'Αλαν ξαφνιάστηκε Τόν συγκράτησε όμως το στοργικό ύφος του Μπέρνς. Έθύμωσε, είν' ή αλήθεια, άναψε από μέσα του, και για μιá στιγμή σκέφθηκε να μην άπαντήσει. 'Ανεσήκωσε τα μάτια του κι' αντίκρυσε το σοβαρό βλέμμα του φίλου του. Έκατάλαβε πως δεν τον κατηγόρησε από άπλη περιέργεια, αλλά πως τώκανε το περισσότερο για να τον βοηθήσει. Ένοιωσε πως ο φίλος του τον άντελήφθηκε και πως ήθελε να τον ευκολύνει, να τον δγάλη από τη δύσκολη θέσι όπου τον έδλεπε. Κι' έτσι έμαλάκωσε και χαμογέλασε. Έξ άλλου τώχε κι' αυτός σκεφθεί. Δέν είχε αποφασίσει να του τα έμπιστευθεί. Τί καλύτερο μπορούσε να κάνει παρά να τα πη όλα στον φίλο του, όπως είχαν συμβηί. 'Αλλ' όταν ένας άνθρωπος αναγκάζεται να δηλώσει κάτι που δύσκολα εκφράζεται με λόγια, άρχίζει πάντα από λοξό δρόμο. Κι' ο 'Αλαν τώρα έκανε αυτό:

—Γιατί νόμισες πως είπα ψέματα;

—Σ'είδα που ταραχτήκες. Ήταν ολοφάνερο πως ή έρώτησις του αστυνομικού σε δρήκε άνετοίμαστο. Δεν μπορείς να το άρνηθής αυτό.

—Τό δηλώγω.

—'Ε, τα άλλα τα φαντάζεται κανείς και μόνος του. Όπως θάλεγε ο Μπράντ αν ήταν εδώ αυτή την στιγμή: άνήσυχα τα μάτια, άστατη ή φωνή. Μην έχεις την ιδέα πως δεν σε καταλάβαμε.

—Σαν τί λες ναβαλε με τον νοϋ του; ρώτησε κάπως φοδι-

σμένα ο 'Αλαν.

—Πώς μπορώ να ξαίρω; του άποκρίθηκε χαμογελώντας ο Μπέρνς. Όμως δεν πιστεύω να ξεμπέρδεψες κιόλας από μαζή του... 'Αν ήμουνα στη θέσι σου δεν θα τον φοβόμουν αυτόν τον άνθρωπο. Μου άφησε πολύ καλήν έντύπωση. Φαίνεται καθώς-πρέπει κύριος. Με την προϋπόθεσι φυσικά πως έχεις την συνείδησί σου καθαρή.

Έγέλασε ο 'Αλαν:

—Όσο γι' αυτόν τον αστυνομικό, σου το βεβαιώνω. 'Αλλά δεν γνωρίζω αν άπέναντι και σε σένα είναι καθαρή ή συνείδησός μου.

—'Απέναντι σε μένα;

—Ναι! Δέν σκοτίζομαι που δεν έτήρησα τους τύπους του κα-
νονισμού. Έκείνο που με βαρύνει είναι να τό κρύβω κι' από σένα.. Λυπάμαι που σου τό λέω, μα έλαχε έτσι. Μ' έλο που κυβερνούσα για πρώτη φορά μοναχός μου, έτυχε να'χω μαζή μου έναν έπιδάτη.

'Αμέσως ο Μπέρνς άναστηλώθηκε:

—Γι' αυτό, λοιπόν, κατέδηκες. Όχι πως ήταν αναγκαστική ή προσγείωσί σου...

—Ήταν αναγκαστική, έσπευσε να τον διακόψει ο 'Αλαν. Θα τώθελα κι' έγώ να μην τόκανα υποχρεωτικά. Σου λέω πως κόπηκε ή χολή μου τη στιγμή εκείνη. Μπορεί να σπρίσαν ακόμα και μερικές τρίχες του κεφαλιού μου.

Είδε το Μπέρνς να στρογγυλοκάθεται πάλι στην καρέκλα του. Τόν κατάλαβε από τα μάτια πως ήταν έτοιμος να γελάσει. Κατά τα άλλα έδειχνε άπάθεια, μόνο το βλέμμα του τον πρόδιδε.

—Έξακολούθησε, είπε του 'Αλαν. Διηγήσου μου τί συνέ-
δθηκε. Για την ώρα φάσκες και άντιφάσκες.

—Κύτταξε! του άποκρίθηκε ο 'Αλαν. Θέλω να πώ: Πρόσεξε! Όταν έφευγα από δώ ήμουν ολομόναχος. Με είδες με τα μά-
τια σου.

—Ναι! είπε σιγανά ο Μπέρνς χαμηλώνοντας το κεφάλι του, σά να μην ήθελε να δώση άφορμή στον 'Αλαν να ξαναστάματήσει την άφήγησί του.

—Όρα! είμαστε σύμφωνοι σ' αυτό.. Ός μιá στιγμή ή 'Αραμίντα πηγαινε θαυμάσια. Έπεισμάτωσε όμως όταν έπιχει-
ρησα να τη στρέψω προς τα πίσω. Μούκανε ένα άναστάτωμα που θά τώδες με το τηλεσκόπιο...

Ο Μπέρνς ξαναχαμήλωσε το κεφάλι του δίχως να μιλήσει.
...Από τότε κι' έπειτα μ' άπασχολούσαν άδιάκοπα τα νεύρα της 'Αραμίντας. Έκανα ό,τι μπόρεσα για να της έπιβάλω την πειθαρχία. Με παρακολουθούσες και μ' έδλεπες. Η δουλειά αυτή κράτησε ώπου άγγιξα το έδαφος στο λειβάδι. Σου ξανάπα πως δεν της δρήκα λάθος της μηχανής. Ό,τι και να συνέδθηκε θά ήταν

σατε τις πόρτες. Τη φίλησες;

— Νά τή φίλήσω! εἶπε δ' Ἄλαν σάν νά σκανδαλίστηκε.

— Γιατί ὄχι; Σοῦ χρωστοῦσε θαρρῶ κάποια χάρι

Ἐκεῖνη χρωστοῦσε σέ μένα; Μά τί λές, Ἄντρου! Εἴσαι μέ τὰ καλά σου; Ἐγὼ ἤμουν ὑποχρεωμένος ἀπέναντί της.

Γιατί δέχτηκες νά τήν κουβαλήσης! Φύλαγε τίς ὁμορφες αὐτές κουβέντες γιά νά τίς πῆς στήν ἴδια αὐτή όταν θά τήν ξανασυναντήσης. Σέ μενα λέγε μόνο γιά τήν οὐσία τοῦ περιστατικοῦ. Δέν τήν ἐφίλησες, ἀλλά τί τῆς εἶπες;

— Τήν ἐμάλλωσα γιά τήν ἀπερίσκεψιά της.

Μπᾶ! Κι' ὕστερα;

— Ὑστερα ἐλιγοθύμησε.

— Ἐλιγοθύμησε!

— Ναι, ἐλιγοθύμησε

Μισοξαπλωμένος ὁ Μπέρνς εἶχε γλυπτήρει ἀπ' τήν καρέκλα του καί ξανασηλώθηκε:

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νά ρωτήσω τί ἔκαμες τότε ἐσύ;

— Ἔτρεξα νά τῆς φέρω κρύο νερό. Γέμισα τὸν κουβά ἀπ' τὴ βρύση καί ξαναγύρισα;

— Πιάνοντας ἀπ' τὴν ἀρχή, αὐτὴ ἦταν ἡ δεύτερη λογικὴ σου σκέψι. Καί συνῆλθε γρήγορα;

— Ὅσο δὲ φαντάζεσαι. Ὅσπου νά γυρίσω ἀπ' τὴ δρύση εἶχε συνέλθει κι' εἶχε ἐξαφανιστῇ.

— Εἶχε ἐξαφανιστῇ. Καί τί τόκαμες τὸ νερό τοῦ κουβά;

Ἄλαν εἶχε ἀηδιάσει νά τὸν ἀκούη;

— Μά δέν μπορείς νά σοβαρέψης λιγάκι; Δέν πιστεύεις τὰ λόγια μου;

Ἐγέλασε ὁ Μπέρνς.

— Σέ πιστεύω, φίλε μου. Σέ πιστεύω... Σοῦτυχε ἓνα πολὺ σπάνιο πρᾶγμα. Καί σοῦ λέω: ὅσο πιὸ γρήγορα ξεχάσης τὴν σαγηνεύτρα αὐτήν, τόσο τὸ καλύτερο γιά σένα.

— Γιά πιὸ λόγο;

Ἄλαν τοῦ ἀπήντησε ἀργά-ἀργά, τονίζοντας τίς λέξεις του:

— Σοῦ τὸ λέω γιατί ἔχω ἀνέκαθε τὴ γνώμη πὼς γιά ἓναν ἄντρα εἶναι μεγάλο ἀτύχημα νά τὸν μαγέψῃ μὲ τίς ὁμορφιές της μιὰ τυχοδιώκτρια. Κι' εἶναι ἀκόμα πιὸ φοβερό όταν πιαστῇ στὰ δίχτυα της ἓνας νεαρὸς σάν καί σένα. Μπορεῖ μιὰ τέτοια νά σέ βάλῃ σὲ ἀπίστευτους μπελάδες.

— Τυχοδιώκτρια; Καί τολμᾷς νά τὸ πῆς αὐτὸ γιά τήν...

— Σταμάτησε! Τολμᾷ καί τὸ λέω γιά τήν κάθε μιὰ.

Ἀὐτὴ ἡ πολὺ ὁμορφὴ κοπέλλα δὲ μ' ἀρέσει γιατί μπῆκε μὲ πολὺ ἄσχημον τρόπο μέσα στὸ ἀερόπλανό σου. Ἄλλ' οὔτε καί τὴν ἐξαφανίσαι της μορῶν νά χωνέψω. Λογάριασε τώρα καί τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἀστυνομικοῦ πού σέ ρώτησε ἂν εἶδες κανέναν ἄν-

Αὐτὴ ἡ πολὺ ὁμορφὴ κοπέλλα δὲν μ' ἀρέσει γιατί μπῆκε μὲ πολὺ ἄσχημον τρόπο μέσα στὸ ἀερόπλανό σου. Ἄλλ' οὔτε καί τὴν ἐξαφανίσαι της μορῶν νά χωνέψω. Λογάριασε τώρα καί τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἀστυνομικοῦ πού σέ ρώτησε ἂν εἶδες κανέναν ἄνθρωπο ἢ τίποτ' ἄλλο στὸ λειβάδι αὐτό. Νά σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια; Μοῦ κακοφαίνεται πού εἶπες ψέματα στὸ ντετέκτιβ Μὴ τὸν παίρνεις γιά κανένα βλάκα. Τῶδειξε πὼς εἶναι ἱκανώτατος, πὼς ξαίρει νά ψυχολογῇ τὸν ἄνθρωπό του. Νάσαι βέβαιος πὼς δὲ σέ πιστεψῇ. Ἀφοῦ κι' ἐγὼ σέ κατὰλαβα πὼς εἶπες ψέματα. Τοῦ πάντησες μ' ἓνα τρόπο πού σέ πρόδωσε. Φάνηκες σάν νάπες τὴν ἀλήθεια μ' ἄλλα λόγια. Αὐτὸς τώρα γνωρίζει μὲ τί τρόπο τοῦ ξέφυγε ἡ κοπέλλα σου, ποιὸς τὴν ἐβοήθησε νά ἐξαφανιστῇ...

Ὁ Ἄλαν ἄκουγε κι' ἀποροῦσε. Παρεξενεύσαν ἀκόμα καί μὲ τὴ ρητορικὴ τοῦ φίλου του. Τὸν ἤξαιρε γιά λιγόλογο καί τώρα τὸν καμάρωνε πού μποροῦσε νά ἐξωτερικεύῃ τόσο καλὰ τίς σκέψεις του. Τὸν διέκοψε ὁμως γιά νά τὸν ρωτήσῃ:

— Γιατί λές πὼς τοῦ ξέφυγε; Φαντάζεσαι πὼς κρύβεται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία;

— Ἀκόμα ἀμφιβάλλεις; Σέ γοήτευσε, λοιπόν, τόσο πολὺ ὥστε νά μὴ μπορῇς νά κρίνης τὰ φερσίματά της; Ἐνῶ πετᾷ ψηλὰ στὸν ἀέρα, βλέπεις ἔξωφρα πίσω σου μιὰ κοπέλλα, σάν νάχε πέσει ἀπ' τὸν οὐρανὸ τὴν παραδέχεσαι καί τὴν φέρνεις ὡς ἐδῶ. Ἐξαφανίζεται κατόπιν μ' ἓναν τρόπο ὀλοφάνερα τυχοδιωκτικὸ Κλάματα καί λιγοθυμιές εἶναι τὰ πιὸ πρόχειρα, ἀλλὰ καί τὰ πιὸ πρόστυχα ὅπλα τῆς γυναίκας. Ἡ κοπέλλα σου αὐτὴ εἶναι πολὺ ὑποπτη. Ἄν ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ζητοῦσε αὐτὸ τὸ κορίτσι, τότε ποῖον ἄλλο μπορεῖ νά γύρευε;

Ἀποθαρρημένος ὁ Ἄλαν. κύτταξε τὸν ἐκπαιδευτὴ του καί τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ βαρεμένη καρδιά:

— Ὁ Θεὸς τὸ ξαίρει! Ἀλλὰ μ' ἀρέσει νά πιστεύω πὼς ὁ ἀστυνομικὸς κατεδίωκε κάποιο ἄλλο πρόσωπο.

— Θὰ τῶθελα κι' ἐγὼ νά ἦταν ἔτσι. Ἀλήθεια, μοῦ κοστίζει καί μένα νά βλέπω τὴν ἀστυνομία νά κυνηγᾷ ἓνα κορίτσι τόσο ὁμορφό, τόσο ἐλκυστικό, ὅσο τὸ παρασταίνεις.

Ἐγέλασε ὁ Ἄλαν. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ αὐξήσαν τὴν ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν φίλο του. Τὸν ἄκουγε τώρα μὲ περισσότερη προθυμία καί προσοχή. Κι' ἐκεῖνος τοῦ ἔλεγε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ καλύτερο εἶναι νά πάμε νά βροῦμε τὸν Μπράντ καί νά τοῦ ποῦμε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Θάνη ἐπιζήμιον ἂν σ' ἐξαναγκάσῃ ἡ ἀστυνομία νά ὁμολογήσης ὅτι σοῦ συνέβη ὅσο γιά τὸν Μπράντ, τὸν ἀντελήφθηκα καλὰ. Δέν εἶναι ἀπὸ κεί- Ὅσο γιά τὸν Μπράντ, τὸν ἀντελήφθηκα καλὰ. Δέν εἶναι ἀπὸ κεί- νους πού θ' ἄφηναν ἓνα τέτοιο ζήτημα νά περάσῃ ἔτσι ἀνεξέτα- στο. Τί λές, δέν παίρνεις τὸ αὐτοκίνητό σου νά πᾶς ὡς στὸ Λον- στο. Τί λές, δέν παίρνεις τὸ αὐτοκίνητό σου νά πᾶς ὡς στὸ Λον- δίνο; Μπορεῖς νά τὸν βρῇς τώρα ἐκεῖ. Μοῦπε όταν ἐφευγε πὼς θὰ πῆγαινε ἴσια στὴ Σκότλαντ. Γιὰρντ. Θὰ μίλησε ἔτσι ἐξέπλη-

δες για να σου δώση την ευκαιρία να πäs μόνος σου να του κου δεντιάσης. Ποιά είναι ή δική σου γνώμη;

Στήν αρχή ό "Αλαν σκέφτηκε ν' άπορρίψη την πρότασι του φίλου του. Έβλεπε πάλι με τή φαντασία του τή θεϊκή μορφή τής κοπέλλας. Έκείνη τοῦδειξε πώς τοῦχε άπόλυτη έμπιστοσύνη. Τό γραμματάκι της ήταν αυτή τή στιγμή στο πορτοφόλι του. Τόν παρακαλούσε να τής κάμη μιä χάρι, να τήνευκολύνη, να τήν προστατεύση. Πώς θα τόν έκρινε ή κοπέλλα όταν θα μάθαινε τή διαγωγή του; Άλλά σύγχρονα μ' αυτές τίς σκέψεις έκανε και κάτω άλλες άκόμα. Στο τέλος είδε πώς ή γνώμη του φίλου του ήταν ή πιό σωστή. Όλα δείχνανε πώς ή γνώμη τήν κυνηγούσε αυτή την κοπέλλα. Και τό μαρτυρούσε άλάθευτα ή επιθυμία της να κρυφτεί άπ' όλους στο άεροδρόμιο, άκόμα κι άπό αυτόν τόν ίδιο. Άν πράγματι έτσι συνέβαινε, ήταν υποχρεωμένος άπό τους νόμους τής πατρίδας του να συνδράμη τήν άστυνομία. Μπορεί να γύρευε ό Μπράντ κανέναν άλλο άνθρωπο. Γιατί να μήν πήγαινε να μάθη; Κι' έτσι έφτασε να πη του Μπέρνς:

—Συμφωνώ μαζί σου. Βλέπω κι' έγώ πώς τό φρονιμώτερο είναι να εξηγηθώ με τόν επιθεωρητή. Άλλά θέλω νασαι και σύ εκεί ν' ακούσης τί θα πούμε. Έχομε τό αυτοκίνητό μου...Θά περάσουμε πρώτα άπ' τό δωμάτιό μου για ν' αλλάξω ρούχα και να σιγουριστώ λιγάκι. Κι' άφού δοῦμε τόν Μπράντ, θα σου κάμω έγώ τό τραπέζι σ' ένα έστιατόριο με όρχήστρα. Θέλω να σε διασκεδάσω.

—Δέν έχω ανάγκη άπό διασκεδάσι έγώ. Εαίρε πώς είμαι πάντα δικός σου, σύγκορμος και σύψυχος...Μήν ξεδεύης τὰ λεφτά σου σε διασκεδάσεις που δέ σε ψυχαγωγούνε. Είχες μιä έκτακτη επιτυχία άπ' τό πρώτό σου μοναχικό πέταγμα. Τή μέρα αυτή θα τή θυμάσαι σ' όλη σου τή ζωή. Πρέπει, λοιπόν, να τήν αφήσης μόνο με τήν άγνότητά της και να μή τήν μουνταρέψης με καμμιä άλλη πρόστυχη χαρά. Άν αισθάνεσαι τήν ανάγκη να δώσης κάπου τή στοργή που σε πλημμυρίζει, δώσε τήν στην Άραμίντα. Τής άξίζει. Αυτή σε άνέδειξε σήμερα. Τί λές, πίνουμε άκόμα ένα;

—Όχι! Βιάζομαι να μάθω ποιόν άνθρωπο γυρεύει ό Μπράντ.

—Πάμε, λοιπόν! Άς μή χάνουμε έδω τόν καιρό μας.

Σε λίγο ξεκινούσαν άπ' τό άεροδρόμιο με τό αυτοκίνητο του "Αλαν.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΕΙ ΤΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΗΣ

Η άπόστασι άπ' τό άεροδρόμιο ως μέσα στο Λονδίνο ήταν άρκετά μεγάλη. Όμως οι φίλοι αυτοί περάσαν όλο τό δρόμο δίχως ν' ανταλλάξουν ούτε μιä κουδέντα. Η σκέφι για τήν άγνωστη τούς άπασχολούσε και τούς δύο, με τή διαφορά πώς ό καθέ-

νας εξέταζε τό περιστατικό με άλλον τρόπο. Ό Μπέρνς έπαιρνε τήν κοπέλλα για μιä συνειθισμένη τυχοδιώκτρια, άπ' αυτές που επιβάλλονται στους άντρες, και προπάντων στους νεαρούς με τήν όμορφιά. Ήταν εύκολο σε μιä τέτοια να μπλέξη στα δίχτυα της τόν άβγαλτο άκόμα μαθητή του. Ό "Αλαν πάλι λογάριαζε τό ζήτημα άπό άλλη πλευρά. Αυτός μόνο είχε δη τήν έξαιρετικά όμορφη νέα. Αυτός τήν βοήθησε να ξεφύγη τήν άστυνομία. Γι' αυτόν είχε γράψει ή κοπέλλα τό σημείωμα και σ' αυτόν είχε έμπιστευτεί...Η σκέφι πώς τό κορίτσι του έδειξε έμπιστοσύνη τόν ήλέκτριζε. Έπίστευε πώς ένας έρως δεσμός τόν ένωσε κιόλας με τό κατατρεγμένο κορίτσι. Προχωρούσε με πολύ θαρραλιά καρδιά,σάν να πήγαινε να κάμη μιä άτιμία. Κι' έτσι έφτασαν ως τό σπίτι του.

Έκείνη τήν ώρα ό υπηρέτης έλειπε. Ό "Αλαν άφησε τόν Μπέρνς στο σαλονάκι κι' έπέρασε στην κάμαρά του να έτοιμασθή. Μόλις ένοιωσε μονάχο τόν έαυτό του, ή πρώτη του κίνησι ήταν να δγάλη τό σημείωμα εκείνο άπ' τό πορτοφόλι του. Έξαναδιάβασε τὰ πικρά λόγια: «Εσχάστε, σάς παρακαλώ, τό περιστατικό αυτό. Εσχάστε και μένα».

Πόσο λογίων σκέψεις έκαμε ώσπου να πλυθή και να φορέση τ' άλλα του ρούχα! Έφτανε να συλλογισθή πώς θα τόν καλούσαν άκόμα μάρτυρα κατηγορίας στο δικαστήριο, όπου θαχε μπροστά του τήν κοπέλλα άνάμεσα σε δύο χωροφύλακες! Έ, μόνο αυτό δέν θα συνέβαινε ποτέ! Υπήρχε ή Άραμίντα που θα τόν πήγαινε στην άλλη άκρη του κόσμου.. Άν θα μαρτυρούσε τώρα στο ντετέκτιβ, θα τώκανε για καλό. Αυτός δέν είχε υποσχεθή στην κοπέλλα. Εκείνη θα νόμιζε πώς τής υποσχεθηκε άπόλυτη σιωπή άπό μέρους του. Μä μιä τέτοια σιωπή του θα μπορούσε να τής δγή σε κακό. Και με σκέψεις που άλληλοσυγκρούονταν έτσι μέσα του, σιγουρίστηκε και δγήκε να βρή τό φίλο του στο σαλονάκι.

Σούφεραν αυτό έδω, του είπε ό Μπέρνς άνασηκώνοντας άπ' τό τραπέζι ένα μικρό δέμα.

Τό πήρε ό "Αλαν και τό κύτταξε με πολύ ενδιαφέρον. Ήταν ένα κουτί τυλιγμένο με χαρτί, στενό καμμιä είκοσιπενταριά πόντους μάκρος. Του τώχανε στείλει με κάποιον άνθρωπο, όχι με τό ταχυδρομείο. Εσχώριζε ή διεύθυνσί του, γραμμένη με στοργικό γυλό χαρακτήρα δυνατό. Δέν του ήταν άγνωστα αυτά τὰ ψηφία. Κι' έζήτησε να μάθη:

—Ποιός τώφερε;

—Χτύπησε ή πόρτα, του άποκρίθηκε ό Μπέρνς. Θάσουν άκόμα γυμνός έσύ. Επήγα λοιπόν, κι' άνοιξα. Τώφερνε μόνη της μιä κοπέλλα. Με ρώτησε αν είσαι δω και τής είπα «ναί». Με παρέκάλεσε να σου τό δώσω. Και να που τό βαστάς στα χέρια σου.

—Τί λογής κοπέλλα ήταν αυτή;

—Νä σου πω τήν αλήθεια, ήταν όμορφη. Μού άρεσε πολύ τό

βλέμμα της. Τι μάτια ήταν αυτά!

Έγέλασε ο Άλαν.

—Νά πού ξαίρεις νά κυττάξεις και σὺ τὰ κορίτσια! Μὰ πές μου, τί χρώμα μάτια είχε;

—Εἶχαν ἓνα ἀσυνήθιστο μπλὲ χρώμα, πολὺ παράξενο. Πάρα πολὺ ἐλκυστικά.

—Μπλὲ μόνο; Ὅχι, σκοῦρα μπλὲ;

—Σκοῦρα σὲ βῆθμὸ ἀπίστευτο. Μαγεύτηκα πὺ τὰδα. Ἦταν ἀλήθεια πάρα πολὺ ἐλκυστικὸ κορίτσι.

Ὁ Άλαν ξανάδε τί γράψιμο εἶχε ἡ διεύθυνσί του πάνω στὸ δέμα καὶ ἄξαφνα ξεφώνησε. Τὸ ἴδιο χέρι εἶχε χαράξει καὶ τὰ δυό: τὸ σημεῖωμα πὺ δρισκότανε πάλι στὸ πορτοφόλι του καὶ τὸ πανώγραμμά στὸ δέμα πὺ τὸ κρατοῦσε στὰ χέρια του. Ταράχτηκε καὶ ἀκούμπησε ἀμέσως τὸ δέμα πάνω στὸ τραπέζι. Ἐσυρε ἀπ' τὴν τσέπη τὸ πορτοφόλι του, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸ γραμματάκι, τὸ ξεδίπλωσε ὁμορφα-ὁμορφα καὶ ἄρχισε νὰ συγκρίνῃ τὰ γραψίματα. Ὁ Μπέρνς, πὺ τὸν εἶδε ταραγμένο, σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ ἦλθε κοντὰ στὸν Άλαν. Τὸν κύτταξε καὶ τὸν παρακολούθησε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Τὸν κατάλαβε τί ἔκανε καὶ ἀντελήφθηκε καὶ αὐτὸς πὺς τὰ δυὸ ἐκεῖνα γραψίματα ἦσαν ὅμοια. Ἀπομακρύνθηκε τότε καὶ πῆγε καὶ στάθηκε ὁρθὸς δίπλα στὸ τζάκι. Κι' ἀπὸ κεῖ φώναξε στὸν Άλαν:

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΚΤΗΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΔΑΡΤΗΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

—Αὐτὴ λοιπὸν, εἶναι ἡ κοπέλλα σου, Σὲ συγχαίρω. Ἐχεις δίκιο νὰ τὴν ἐκθειάζεις. Μάτια πὺ παίρνουν πράγματι ἀπ' τὸν οὐρανὸ τὸ χρώμα τους. Πολὺ ἐλκυστικὸ κορίτσι!

—Σώπασε, σὲ παρακαλῶ. Χάνουμε πολὺτιμον καιρό. Τῶχει φέρε ἀπὸ πολλὴ ὥρα;

—Θάνε πάνω κάτω δέκα λεπτά.

—Τί κῆρυμα!

Ἐτρεξε ὁ Άλαν νὰ κυττάξῃ ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἐστρεψε τὸ βλέμμα του δῶθε-κεῖθε. Ἀλλὰ πούθενά στὸ δρόμο δὲν φαινόταν ἡ σιλουέτα τῆς ἀγαπημένης ἀγνωστης. Ἀπογοή-

Ἡ Ἀραμίντα σήκωσε τὴν οὐρά της καὶ ρίχτηκε μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

τευμένος, ξανάκλεισε τὸ παράθυρο.

—Μὰ εἶσαι ἀπελπιστικὸς ἄνθρωπος, ἔλεγε τοῦ Μπέρνς. Τί κῆρυμα! Δὲν κατάλαβες πὺς σοῦ παρουσιάστηκε τὸ πιὸ ἀξιολάτρευτο πλάσμα τῆς οἰκουμένης!

—Σοῦ ζητῶ συγγνώμη. Ἐγὼ μόνο στὰ μάτια πρόσεξα. Αὐτὰ μὲ τράβηξαν ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς καὶ αὐτὰ ἐθαύμαζα ὡς τὸ τέλος. Τὸ βάθος τῶν ματιῶν τῆς τὸ δρῖσκεις μόνο στὸν οὐρανὸ!

Τὸν κύτταξε ὁ Άλαν καὶ ξεκαρδίστηκε ἀπ' τὰ γέλια. Ἐπέρρασε ἔτσι ἡ πρώτη ἐντύπωσι. Ὁ Άλαν ἐπρότεινε ν' ἀνοίχτῃ τὸ πακετάκι.

Ἐλα! εἶπε τοῦ Μπέρνς. Ἀς κάμουμε τώρα ὅ,τι ἔπρεπε νὰχε κιόλας γίνε. Τί ἄραγε δρῖσκεται δῶ-μέσα;

—Συμφωνῶ μαζὶ σοῦ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Μπέρνς. Ἀρκεῖ νὰ δικαιούμεθα νὰ τ' ἀνοίξουμε. Τὸ διευθύνει πράγματι σὲ σένα;

Γύρισε ὁ Άλαν καὶ τὸν κύτταξε μὲ γελαστὰ μάτια:

—Σὲ μένα δέβχαια! Ἦθελες νὰ τὸ στέλνῃ στὸν ἐπιθεωρητὴ τῆς Σκότλαντ Γιάρντ;

Καὶ μὲ τρεμάμενα δάχτυλα ξεσφράγισε τὸ δεματάκι. Ἀνέγοντας τὸ κουτί εἶδε ἓνα μεταξωτὸ μαντήλι καὶ ἓνα γράμμα. Φαινότανε πὺς στὸ μαντήλι μέσα ἦταν καὶ κάποιο ἄλλο ἀντικείμενο. Ὁ Άλαν πῆρε μόνο τὸ γράμμα καὶ ἔτρεξε στὸ παράθυρο γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ ἐκεῖ μὲ περισσότερο φῶς.

—Ἐλα, Ἀντροῦ, νὰ δῆς, εἶπε στὸ φίλο του. Εἶσαι τώρα καὶ σὺ ἓνας ἀπὸ τοὺς θαυμαστές της.

Ἀναστυλῶθηκε τότε ὁ ψηλόλιγνος προγυμναστής καὶ ξεκόλλησε τὴ ράχι του ἀπ' τὸν τοίχο. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἔμοιαζε σὰν μακρολέκεας. Ἀνοῖξε τίς ποδιὰς του καὶ ἤρθε νὰ διαβάσῃ, σκύβοντας πάνω ἀπ' τὸν ὦμο τοῦ μαθητῆ. Ἡ κοπέλλα ἔγραφε στὸν Άλαν:

«Καλέ μου φίλε,

»Ἐφυγα σήμερα τ' ἀπόγευμα ἀπ' τὴν ἀποθήκη χωρὶς νὰ σὰς δῶ γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Λυπήθηκα πολὺ. Καθὼς περνοῦσα ἔξω ἀπ' τὸ μπάρ σας, ἄκουσα κάποιον πὺς ζητοῦσε τὸν πιλότο τῆς Ἀραμίντας. Ἐτρώμαξα. Ἀλλ' ὅταν τὸν ἄκουσα νὰ λέῃ τὸ ὄνομά του, κατάλαβα γιὰτί σὰς γύρευε. Ἦταν ὁ ἀγαπητὸς κύριος Μπράντ. Μ' ὅλο πὺ δὲν θὰ σὰς ἀφῆσα καλὴν ἐντύπωσι, νὰ εἰσάγετε πὺς ὁ ἐπιθεωρητὴς αὐτὸς δὲν μὲ καταδιώκει σὰν ἀτυνομικός. Ἐγὼ τοὐλάχιστον ἔτσι πιστεύω. Ἐχω τὴ συνειδησί μου καθαρὴ. Ὁ κ. Μπράντ βρισκότανε στὰ μέρη ἐκεῖνα γιὰ νὰ συναντήσῃ κάποιο ἄλλο πρόσωπο, πὺ τὸν ἐνδιαφέρει περισσότερο ἀπὸ μένα. Τὸ νόστιμο εἶναι πὺς ἐγὼ, ὅταν μὲ πρωτεύδατε, ἔκανα ὁλόμελα τὸ ἀντίθετο. Προσπαθοῦσα δηλαδὴ νὰ μὴν συναντηθῶ μὲ τὸ ἄλλο αὐτὸ πρόσωπο. Μὲ βοηθήτατε πολὺ, καὶ σεῖς καὶ ἡ Ἀραμίντα. Σὰς τὸ χρωστῶ μεγάλη χάρι. Φοβοῦμαι πὺς πολὺ σύντομα θὰ πάτε νὰ δῆτε τὸν κ. Μπράντ. Γι' αὐτὸ ἀναθέτω σὲ

σας, με το φιλικό θάρρος που μας ενώνει από σήμερα, να του δώσετε, τι σας στέλνω. Σεις μόνο το γράμμα μου μπορείτε να κρατήσετε, το αντικείμενο που είναι τυλιγμένο με το μαντήλι προορίζεται για τον κύριο επιθεωρητή της Σκότλαντ Γιάρντ. Άπάνω σ' αυτό θα βρή τα δαχτυλικά αποτυπώματα του ανθρώπου που έκαμε τη δολοφονία στο Άλντερσοτ. Αν από περιέργεια το πιάστε να το δήτε και σεις, βαστάτε το με το μαντήλι. Θα ξαίρετε, βέβαια, πώς τ' αποτυπώματα αυτά χαλάνε όταν σκεπαστούν από ένα ξένο χέρι. Ο κύριος επιθεωρητής είναι ικανώτατος αστυνομικός. Από τα δαχτυλικά αυτά σημάδια θα μάθη ποιός είναι ο δολοφόνος. Και θα ξαίρη ποιους μάρτυρες να καλέση στη δίκη. Εγώ δεν θα μπορέσω να παρουσιάσω για μάρτυρα. Πρέπει να εξακολουθήσω να μένω άγνωστη. Βεβαιώστε, παρακαλώ, τον κύριον Μπράντ πώς τον συμπαθώ. Μά μην νομίζετε πώς εσάς δεν σας συμπαθώ. Δεν ξαίρω πότε και αν θα ξανανταμώθουμε, αλλά νάστε βέβαιος πώς είμαι ειλικρινά δική σας.

Ζέσσιχα ».

— Χρμ! έκαμε ο Μπέρνς, ξαναπαίρνοντας τη θέση του κοντά στο τζάκι. Αυτή είναι μια περίφημη κοπέλλα. Μάτια μπλέ, εξαιρετικά σκούρα! Ελκυστική όσο καμμιά άλλη!...

— Ο Άλαν γελούσε. Και του αποκρίθηκε:

— Ός τώρα με κατηγορούσες γιατί την έπαινούσα. Μου φαίνεται πώς είναι ή σειρά μου να σου κάνω κι' εγώ τα ίδια. Δες νάσαι ακόμα ο Μπράντ στη Σκότλαντ Γιάρντ;

— Έτσι μούδωσε να καταλάβω όταν τον χαιρέτησα.

Τότε ο μαθητής πλησίασε το δάσκαλο και τουπε σε τόνο πολύ φιλικό:

— Τώρα που την είδες, πώς τη νομίζεις; Ποιά λες νάσαι; Πώς εξηγείς τα φερσίματά της;

— Αν έχη όρεξι για κουδέντα, ο Μπράντ κάτι μπορεί να μάς πη. Για να σου γράφω έτσι ή κοπέλλα, θα πη πώς αυτή τον ξαίρει τον Μπράντ καλά. Γίνεται, λοιπόν, να μην την γνωρίζει κι' αυτός; Θα μάθουμε. Γίνεται, λοιπόν, να μην την γνωρίζει του Άλλαν; Θα μάθουμε. Γίνεται, λοιπόν, να μην την γνωρίζει του Έσμουφώνησε κι' ο Άλαν πώς δεν είχαν άλλο καλύτερο να κάμουν. Κι' έφυγαν απ' το σπίτι. Η Σκότλαντ Γιάρντ βρισκόταν εκεί κοντά. Το αυτοκίνητο του Άλαν τους πήγε πολύ γρήγορα. Καλά τώχε μαντέψει ο δάσκαλος! Τους είπαν άμέσως πώς ο κύριος επιθεωρητής ήταν άπάνω. Εργαζόταν στο γραφείο του. Εμήνυσε πώς θα τους δεχόταν ευχαρίστως.

Ανέλαβε τότε ένας αστυφύλακας να τους οδηγήσει ως άπάνω. Το δωμάτιο που χρησίμευε για γραφείο του επιθεωρητού ήταν αρκετά καλοβαλμένο. Ο Μπράντ καθόταν μπροστά σ' ένα μεγάλο τραπέζι, κοντά στο παράθυρο. Είχε δίπλα του μια βιβλιοθήκη.

Ο δολοφόνος που γελά

που βάσταζε βαρειά κατάστιχα κι' έγερνε απ' το πολύ βάρος.

Μόλις τούς είδε, ο επιθεωρητής σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα του και τούς έσφιξε φιλικά τα χέρια. Τους έδειξε τον πέτσινο καναπέ που ήταν άπέναντι στο τραπέζι του κι' έσυρε κι' αυτός την πολυθρόνα του πιδ κοντά. Έκάθισε άντικρύ τους με τη ράχι προς το φως, όπως κάνουν όλοι οι αστυνομικοί.

— Η έπίσκεψί σας μούναι μιá ευχάριστη έκπληξι, τούς είπε. Τί σας έσπρωξε νάρθητε ως το κακοφημισμένο αυτό μέγαρο;

— Όσο κι' αν προσπαθούσε να φερθή σαν κοσμικός κύριος, δέν κατώρθωνε ν' απαλλαχτή απ' το αστυνομικό του ύφος. Άλλά χαμογελούσε, και το γέλιο του μετρίαζε πολύ την αυστηρότητα της φωνής του. Κι' έτσι ο Άλαν ένοιωσε τον έαυτό σου σε φιλικό περιβάλλον και ξεθάρρεψε. Του αποκρίθηκε άφοβα, σά να τον γνώριζε από χρόνια:

— Σε παρακαλώ να με συγχωρήσης. Ήμουν άνέτοιμος ν' άπαντήσω σ' εκείνες τίς έρωτήσεις σου. Όμολογώ τώρα πώς σου είπα ψέμματα.

— Είναι περιττή αυτή ή εισαγωγή. Τά ξαίρω όλ' αυτά.

Ήταν άπότομος ο κύριος επιθεωρητής, μά ο Άλαν παράβλεψε κι' εξακολούθησε να λήη:

— Όταν προσγειωνόμουνα στο λειβάδι, ο νοός μου όλος ήταν πώς να σωθώ εγώ. Η τύχη με βοήθησε περισσότερο παρ' ή κρίσι μου. Ό,τι σου διηγήθηκα ήταν ή αλήθεια ως ένα σημείο. Πράγματι στο λειβάδι δέν είδα κανέναν άνθρωπο, ούτε και τίποτ' άλλο. Όταν λευτερώθηκα από το φράχτη που με τριγύριζε και έξεπετάχτηκα στα ψηλά, μ' έπιασε ένας άκατανίκητος ένθουσιασμός. Κανένας δέ μ' έβλεπε, κανένας δέ μ' άκουγε κεί άπάνω. Άπλωνα τα χέρια μου κι' αγκάλιαζα τον όρίζοντα μπροστά μου. Άλλ' όταν γύρισα να το κάμω και προς τα πίσω, αντίκρισα ένα κορίτσι που καθόταν στο πισινό σκαμνί του άεροπλάνου μου. Ήμουν βέβαιος πώς δέν είχε μπη μέσα όταν βρισκόμουν ακόμα στο άεροδρόμιο. Το μόνο που μπορούσε νάχε συμβεί ήταν να πήδησε κεί χωρίς να την άντιληφθώ. Θα τώχε κάνει όταν εγώ ξαπλωμένος κατάχαμα δούλευα κάτω από τη μηχανή.

— Κρίμά που δέ μου τώπες έκείνη την ώρα, του αποκρίθηκε ο αστυνομικός. Μά δέν πειράζει. Δέν έβλαψε σε τίποτα ή σιωπή σου. Εγώ φέρθηκα σά να την είχες δη.

— Συγγνώμη! Δέ σε κατάλαβα.

— Φέρθηκα σά να μούχες πη πώς την είδες. Προσπάθησα δηλαδή να τη βρω εκεί γύρω στο άεροδρόμιο.

— Μπα, έτσι έκαμε ο Άλαν. Βρέθηκε για μιá στιγμή πολύ κοντά σου. Να σου δείξω το γράμμα της.

Και καθώς τώγγαλε απ' την τσέπη του κι' έκαμε για να το ξεδιπλώση, ο Μπράντ κύτταξε το Μπέρνς και ρώτησε:

— Τί είναι πάλι τούτο;

Τότε δ' Ἄλαν φανέρωσε καὶ τὸ κουτί Σηκώθηκε, τ' ἀκούμ-
πησε δλα πάνω στὸ τραπέζι καὶ ξανακάθισε. Ὁ Μπράντ ἐπίασε
πρῶτα τὸ γράμμα. Τῶδε καὶ τὸ διάβασε προσεκτικὰ δυὸ φορές.
Ἐπείσε κατόπιν τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιῶ πού ἦταν στὸ πλάι
του. Ἀμέσως παρουσιάστηκε στὴν πόρτα ἕνας ἀστυφύλακας.

— Πάρε τὸ κουτί αὐτό, τοῦ εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Δώσε το
στὸν εἰδικὸ γιὰ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα. Εἶναι μέσα κάποιο
πράγμα μὲ δακτυλιές. Δώσε ἐπίσης τὸ γράμμα αὐτὸ στὸ ἐργα-
στήριο. Ἄς τὸ ἐξετάσουν ὅσο παίρνει. Ἄς μάθουν ἀπὸ ποιοι κατὰ-
στημα μπορεῖ νὰ προέρχεται τὸ χαρτί, τὸ μελάνι... Περιμένω νὰ
μάθω τ' ἀποτελέσματα. Πήγαινε!

— Ναί, κύριε! εἶπε ὁ ἀστυφύλακας καὶ ἔξαφανίστηκε.

Ἐγύρισε τότε ὁ Μπράντ καὶ κύτταξε τοὺς δυὸ ἀεροπόρους.

— Σοῦ πῆρα τὸ γράμμα σου, κύριε Σκουάχαρ, εἶπε. Θὰ σοῦ
τὸ ἐπιστρέψω ὅμως ἂν τὸ θέλῃς... Τὸ σπουδαιότερο εἶναι νὰ τὴν
πιάσω αὐτὴ τὴν κοπέλλα.

Πῆρε πάλι θάρρος ὁ Ἄλαν καὶ μίλησε:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο καὶ γιὰ μένα. Ἐπιθυμῶ πολὺ
νὰ τὴν ξανασυναντήσω. Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς σὲ ποιο μέρος εἶναι
δυνατὸν νὰ τὴν πετύχω;

Γιὰ κάμπωση ὥρα κύτταξε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Στὸ τέλος ὁ ἀστυ-
νομικός τοῦ ἀποκρίθηκε πολὺ σιγανὰ καὶ μὲ ἀπογοήτευσι:

— Ὅχι!.. Αὐτὸ χρειάζεται καὶ σὲ μένα νὰ τὸ μάθω!

ΟΛΟΙ ENANTION ΤΗΣ ΑΓΝΩΣΤΗΣ

Σωπάσανε γιὰ λίγο. Ὁ Μπέρνς διασκέδαζε βλέποντας τὴν
ἐκφρασίαν στὰ πρόσωπά τους. Ὁ Ἄλαν φαινόταν ἀποκαρδιωμένος
πολύ. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Μπράντ ἔδειχνε μόνο ἀπάθεια, μ' ὅλο
πού ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε μιλήσει καὶ αὐτὸς μὲ πάθος γιὰ τὴν
ἀσύλληπτη ἀγνωστη... Σιγὰ-σιγὰ ξανάρχισε ἡ κουβέντα.

Μὰ ἀφοῦ τὴν κυνηγᾷς! ἔλεγε ὁ Ἄλαν. Πῶς γίνεται νὰ μὴ
ξαίρῃς τίποτα γι' αὐτήν; Ἄλλα πράγματα φανερώνει τὸ γράμμα
της. Δὲν τὸ πρόσεξες; Καταλαβαίνω ἀπ' τὰ λόγια της πῶς ἐκείνη
γνωρίζει πολλὰ γιὰ σένα.

— Γνωρίζει, βέβαια! τοῦ ἀποκρίθηκε στενοχωρημένα ὁ ἀστυ-
νομικός. Καὶ μάλιστα πάρα πολλά! Ἄλλ' αὐτὸ δὲν θὰ πῇ πῶς
ξαίρω καὶ ἐγὼ γι' αὐτὴν ἄλλα τόσα. Μοῦναι ἀληθινὰ ἀγνωστη.

— Δὲν ξαίρεις οὔτε ποιά εἶναι;

— Ἡ Ζέσσικα, ἡ Ζέσσικα, πάντα ἡ Ζέσσικα! Βοηθαί δέχως
νὰ φανερώνεται. Θὰ τὸ νομίσετε ἀστεῖο, μὰ ἔτσι εἶναι. Δὲν μπο-
ροῦσα νὰ προχωρήσω κάποια ὑπόθεσι... Μοῦ στέλνει τώρα αὐτὰ τὰ
δακτυλικά ἀποτυπώματα...

Μιλοῦσε καὶ ἔπαιζε τὸ χέρι του πάνω στὸ τραπέζι, ἐκεῖ ὅπου
δρισκότανε πρὶν λίγη ὥρα τὸ δεματάκι τῆς Ζέσσικας.

— Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ μοῦ ξεδιαλύσῃ πάλι τὰ πράγματα.

Ἐμπαινε τώρα καὶ ὁ Μπέρνς στὴ συζήτησι, λέγοντας:

— Δὲν ξαίρεις νὰ μᾶς πῆς γιὰ τὴν ἴδια τὴ Ζέσσικα, μπορεῖς;
ὅμως νὰ μᾶς μιλήσῃς γιὰ τὸ μυστήριό πού τὴν περιβάλλει.

— Ἐξηγήσου πὶο καθαρά, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυνομικός.

— Θέλω νὰ πῶ γι' αὐτὰ πού συμβῆκανε. Τί εἶχε κάνει αὐτὸ ἡ
ἡ κοπέλλα γιὰ νὰ διάζεται τόσο πολὺ νὰ ξεφύγῃ καὶ δίχως νὰ
τὴν ἀντιληφτῇ κανέναν;

— Χαίρω, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Μπράντ.

Μὰ δὲν τοῦ πρόσθεσε τίποτ' ἄλλο. Ἐρχιχε μόνο ἀγριομα-
τιές στὸ στουπόχαρτό του, λὲς καὶ τοῦ φαιγε τὸ ἄθῳ ἐκεῖνο
χαρτί. Καὶ σὰ νὰ τοῦρθε ξαφνικὰ ἡ ἰδέα στὸ κεφάλι, ἐγύρισε
ἀπότομα νὰ τὴν πῇ καὶ στοὺς δυὸ ἄλλους:

— Λοιπόν, κύριοι! τοὺς ἔλεγε. Βλέπω τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρο-
σας. Γιὰ πολλὰ πράγματα, ἂν, ὅχι γιὰ ὅλα, υπεύθυνη εἶναι ἡ μοῖ-
ρα τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν θέλετε, μπορεῖτε νὰ μοῦ χρησιμεύσετε.
Σκεφτῆτε πρῶτα καὶ ὕστερα μοῦ ἀπαντᾶτε.

Γελοῦσε ὁ Μπέρνς καὶ τὸν ρωτοῦσε:

— Σὲ τί μπορούμε νὰ χρησιμεύσουμε;

— Σὲ πολλὲς δουλειές.. Νὰ ξαίρετε πῶς στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ
εἶμαι ὁλομόναχος. Κανένας ἄλλος δὲ μὲ βοηθαί. Εἶναι ἕνα σκο-
τεινὸ μπερδεμα πού τὸ νοιώθω περισσότερο μὲ τίς αἰσθήσεις μου
παρὰ πού τὸ δάξει ὁ νοῦς μου. Τί κυνηγῶ νὰ πιάσω δὲν ξαίρω
καλὰ-καλὰ οὔτε καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Καταλαβαίνω πῶς ὑπάρχει ἕνα
δλάκερο συνεργεῖο ἀπὸ κακούργους. Κάποιος πολὺ ἐπιτήδειος
τοὺς ἔχει ὁργανώσει καὶ τοὺς διοικεῖ μὲ τέχνη. Γνωρίζουν ὅλους
τοὺς ἀστυνομικούς, ὅσο μεταμφισμένοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐφεύγουν
ἔτσι ἀπὸ τὸν ἐλεγχό μας. Καὶ τὸν παίρνουν εἰδησι τὸν ἀστυνομι-
κὸ πού πάει γι' αὐτοὺς πρὶν ἀκόμα νὰ σταθῇ κάπου, λὲς καὶ τὸν
μυρίζονται σὰ σκυλιά... Τὸ συλλήψθηκα τώρα πού εἶδα τὸ ἐνδια-
φέρον σας..

Καὶ γελῶντας τοὺς πέταξε τὴν κουβέντα:

Σκέφτηκα δηλαδὴ πῶς ἂν εἶχα δυὸ κρυφούς βοηθούς... Πῶς
νὰ σᾶς τὸ πῶ... Δυὸ ἐρασιτέχτες μὲ ὀρεξι νὰ ἐργαστοῦνε... Μπο-
ρεῖ, λέω, νὰ φέρνανε κάποιο ἀποτέλεσμα.

Ὁ Ἄλαν τᾶθελε τὰ πράγματα πὶο καθαρά. Καὶ ἐξήγησε νὰ
μάθῃ:

— Θέλῃς νὰ πῆς πῶς μᾶς προσφέρεις προσωρινὰς θέσεις στὴ
Σκότλαντ Γιάρντ;

— Ἀπάνω-κάτω, ναί! τοῦ ἀποκρίθηκε δισταζόντας ὁ ἐπιθεω-
ρητής. Ἐννοῶ θέσεις ἀνεπίσημες. Ἄν σᾶς ἀρέσῃ αὐτὸ τὸ εἶδος τὸ
σπῶρτ, ἔλατε καὶ σεῖς μαζί μου.

— Δὲ θάταν ἄσκημα, ἔσπευσε νὰ πῇ ὁ Μπέρνς.

Ἐγύρισε ὁ Ἄλαν καὶ τὸν εἶδε. Ἡ αἰρε πῶς ὁ προγυμναστής
του εἶχε πάθος γιὰ τίς περιπέτειες. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ θὰ χοχλα-

κούσε το αίμα του. Δεν έμενε πιά ξαπλωμένος στην καρέκλα του. Έσκυβε για να μη χάνη τα λόγια του επιθεωρητή, θάλεγε πως κρεμόταν απ' τα χείλια του ανθρώπου εκείνου. Και καθώς τον κύτταζε έτσι ο Άλαν τον άκουσε να λέη:

— Είμαι προθυμότερος, κύριε επιθεωρητή! Από τη στιγμή αυτή τάσσομαι στις διαταγές σου.

Σ' ευχαριστώ, κύριε λοχαγέ! του άποκρίθηκε ο Μπράντ. Μά βιάστηκες και το άποφάσιες. Περίμενε ν' άκούσης πρώτα την ιστορία. Η δουλειά μας είναι κι αυτή ένα σπόρτ, αλλά αντίστροφο απ' το δικό σας. Σε μας δεν είναι το παιχνίδι που ένθαρρύνει τον παίχτη. Πρέπει ο παίχτης να δίνη ζωή στο παιχνίδι.

Εκείνοι δεν τούδωσαν άπάντησι. Ο Άλαν διωρθώθηκε πάνω στην καρέκλα του κι έτοιμάστηκε ν' άκούση την ιστορία. Ο άπόστρατος λοχαγός έσκυψε ακόμα περισσότερο, λες και θα παρακολουθούσε καμμιάν ανάπτυξη της μάχης. Ο αστυνομικός πάλι έβούζαινε ένα μολύδι απ' την ανάπτυξη και τους κύτταζε άναποφάσιτος. Και σε λίγο άρχισε να τους λέη:

— Ό,τι θά σάς πώ θάνε ένα μυστικό που θα το ξαίρωμε μόνο μετς οι τρείς. Έλθετε δεν έλθετε μαζί μου, δε θα μιλήσετε σε κανέναν άλλο για την ύπόθεσι αυτή...

Του το ύποσχέθηκαν οι άεροπόροι, μурμουριστά και με χαμυλωμένα τα κεφάλια τους.

— ..Είμαστε, λοιπόν, σύμφωνοι. Θα σάς πώ μια ιστορία που δύσκολα θα την πιστέψετε, κι όμως είναι αληθινή. Η έποχή μας έχει να δείξη πολλά άπίστευτα πράγματα. Έγινε πρώτα-πρώτα μια δολοφονία στο Βόλντερχαμπτον. Πέρασαν από τότε κάμποσοι μήνες. Είχαν οι άθλιοι σκοτώσει ένα κορίτσι. Δεν μάς γεννήθηκε καμμιά άμφιβολία πως ο δράστης ήταν αϊμοδόρος. Δεν είδαμε πτώμα, ούτε και βρήκαμε κανένα άργότερα. Είχαμε όμως μπροστά μας μια φοβερή άκαταστασία, αίματα δλόγυρα στο μέρος εκείνο, και πολλά άλλα σημάδια που φανερώνανε πως είχε προηγηθή κάποια πάλη. Ζωντανό ή πεθαμένο, το κορίτσι είχε εξαφανισθή. Η αλήθεια είναι πως στην άρχή δάλαμε στο νού μας άλλο πράγμα. Πιστέψαμε δλοι πως τούχαν έπιτεθή του κοριτσιού, κι είπαμε πως το είχαν απαγάγει... Δεν πέρασαν ούτε δεκαπέντε μέρες κι είχαμε το ίδιο κι' άπαράλλακτο περιστατικό στο Έντιμποργκ. Χάθηκε εξαφνα μια κοπέλλα. Έπληγε στην κάμαρά της να κοιμηθή. Την είδε αποβραδύς ή σπιτονοικοκυρά και της μίλησε. Είχε, της είπε, πονοκέφαλο κι ή πλάγιαζε άμέσως να ξεκουραστή. Το άλλο πρωί ή κοπέλλα έλειπε απ' την κάμαρά της. Δεν την είδε κανένας να βγαίνει έξω. Τα σκεπάσματα του κρεβατιού της ήσαν άναστατωμένα, ξεσκισμένα και με αίματα. Ούτε κι' αυτήν την ξανάβραμε πουθενά. Άλλ' έπειδή και την πρώτη απ' αυτήν δεν υπήρχε πτώμα, πιστέψαμε πάλι πως είχε γίνει άπα-

γωγή. Και μόνο όταν επανελήφθηκε το ίδιο περιστατικό, για τρίτη φορά. πεισθήκαμε πως είχαμε να κάνουμε με φοβερών εγκληματία. Δίγες μέρες άργότερα εξαφανίστηκαν απ' το Λονδίνο δυο νέες κοπέλλες, ή μια την μια βραδυά κι' ή άλλη την άλλη. Ήσαν ίδιες οι συνθήκες και βρήκαμε δμοια σημάδια. Δεν ξαίρω την φορά αυτή τι θα πιστεύαμε. Συνέδη όμως κάτι, που μάς άνοιξε τα μάτια για να μάς τρελλάνη. Είδαμε το πτώμα της μιας κοπέλλας. Βρέθηκε μέσα σ' ένα μπαούλο. Το άφησε μέσα στον σιδηροδρομικό σταθμό του Γώτερλου κάποιος επιδάτης που θα ξαναγύριζε να το παραλάβη απ' την αποθήκη. Όταν ήλθε να το πάρη, τον συλλάβαμε. Θάτυχε, πιστεύω, να το διαβάσατε στις έφημερίδες.

Ναι. Τώξαιραν αυτό. Τρείς μέρες τώγραφαν οι βραδυνές έφημερίδες. Και ξαναθυμήθηκαν όλες τις λεπτομέρειες.

— Ο άνθρωπος εκείνος καταδικάστηκε σε θάνατο, εξακολούθουσε να τους λέη ο Μπράντ. Στο δικαστήριο είπε μόνο πως δεν ήταν ένοχος. Δεν ήθελε να κατηγορήση κανέναν άλλον, ώπου στο τέλος τον κρεμάσανε μαζί με το μυστικό του. Το φέριμό του ήταν άκατανόητο. Καταλάδαμε πως είχαμε να κάνουμε με ένα όργανο που υπάκουε σε διαταγές κάποιου άρχηγού. Άλλά το όργανο εκείνο έσώπαινε. Έπροτίμησε να χάση την ζωή του παρά να μαρτυρήση. Ποιός ήταν ο άρχηγός του, μόνο ο Θεός το ξαίρει. Δεν μου το βγάζει κανένας από τον νού πως ο άρχηγός αυτός έσκότωσε και τις άλλες τρείς κοπέλλες. Δεν τις πήρε ζωντανές. Είμαι τόσο βέβαιος, όσο και πως σάς βλέπω αυτήν την στιγμή. Τις έσφαξε κι' εξαφάνισε τα πτώματά τους.

Έσταμάτησε ο επιθεωρητής για ν' ανάψη το τσιγάρο του. Έτράβηξε κάμποσες ρουφηξιές κι' εξακολούθησε να κατατοπίζει τους μελλοντικούς δοηθούς του:

— Βλέπετε, τους έλεγε, τι φοβερά κακουργήματα γίνονται την έποχή αυτήν; Και θα δούμε ακόμα χειρότερα πράγματα. Αυτόν τον μήνα χάσαμε κι' άλλες πέντε κοπέλλες, με τον ίδιο τρόπο πάντα.

»Τα κρατάμε όλα μυστικά απ' τις έφημερίδες. Για την ώρα, μόνο αυτή την έπιτυχία έχομε για να δείξουμε. Φαντασθήτε τι έχει να γίνη αν τα μάθουν αυτά οι δημοσιογράφοι! Και δεν ξαίρουμε ποιόν να κυνηγήσουμε, σε ποιό μέρος να προσέξουμε. Είναι αλήθεια, φοβερό! Δεν άκούστηκαν άλλη φορά τέτοια πράγματα... Η τελευταία κοπέλλα χάθηκε χθές το βράδυ απ' το Άλντερστον. Τώρα μου στέλνει τα δαχτυλικά άποτυπώματα του κακούργου ή φιλενάδα μας ή Ζέσσινα. Δεν φαντάζεστε πόσο μ' ευχαρίστησε ή βοήθειά της. Δεν μπορώ να πώ αν είναι ένας ό φονιάς ή πολ-λοι. Ο άνθρωπος που καταδικάστηκε σε θάνατο δεν μίλησε. Η πρώτη άπόδειξι που φτάνει ως τα χέρια μου είναι το δώρο αυτό της Ζέσσικας. Πιστεύω πως αν μάθω ποιός είναι ο δολοφόνος της

κοπέλλας απ' τὸ "Αλντερσοτ θὰ προχωρήσω πολὺ στὴν ὑπόθεσι.
Νὰ σὰς ἐξηγήσω γιατί τὸ λέω...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐγίνετο πάλι ἓνα διάλειμμα. Ὁ ἀπόστρατος
λοχαγὸς πρόσφερε τὰ τσιγάρα του. Εἶδε πὺς ὁ ἐπιθεωρητὴς ἦταν
ἀχόρταγος καπνιστὴς κι' ἤθελε νὰ τὸν ξεκουράσῃ μὲ μιὰ καλό-
δεκτη περιποίησι. Ἐκεῖνος ὁμως ἔκαψε τὸ μισὸ τσιγάρο μὲ δυὸ
τρεις γερὰς ρουφηξίες κι' ἐσυνέχισε τὴν κουβέντα του:

—...Ὅταν πιάσαμε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ μπαούλο, νόμισα πὺς
θὰ σταματοῦσαν ἡ δολοφονίες τῶν κοριτσιῶν, γιατί εἶχαν ἐκτε-
λεσθῇ ὅλες μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ ξαίρομε
πὺς κάθε κακούργος ἔχει δικό του σύστημα στὴ δουλειά. Φαίνε-
ται ὁμως πὺς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἦταν ὁ ἴδιος δολοφόνος.
Εἶναι παρατηρημένο πὺς ὅταν ἓνας ἐγκληματίας ἐπιτύχῃ μὲ μιὰ
του μέθοδο δὲν τὴν ἀλλάζει. Ἐξακολουθεῖ ὡς τὸ τέλος του νὰ
ἐργάζεται μὲ τὴν ἴδια ταχτική. Ταράχτηκα, λοιπόν, καὶ φοβήθηκα
πολὺ ὅταν εἶδα νὰ γίνονται ὅμοιες σφαγές κι' ἐξαφανίσαις, καὶ
μετὰ πὺς πιάσαμε τὸν τάχα ἐπιδότη μὲ τὸ μπαούλο. Ἄν μπο-
ρέσω τουλάχιστο νὰ συλλάβω τὸν δολοφόνον τῆς κοπέλλας απ' τὸ
"Αλντερσοτ... Μὰ καὶ μόνο τὸ ὄνομά του νὰ μάθω θάναί ἓνα με-
γάλο ὄφελος πρὸς τὴν τελικὴ ἐπιτυχία.

—Δὲν ἀφήνουνε κανένα ἱχνος αὐτοὶ οἱ δολοφόνους; ρώτησε ὁ
Μπέρνς.

—Ὅποτε τὴ μυρωδιά τους δὲν ἀφήνουν οἱ ἄθλιοι, εἶπε ἀγανα-
κτισμένα ὁ ἀστυνομικός. Ἀὐτὸς νὰ ὑπὴρξαν ἱχνὴ κι' ἐγὼ δὲν τᾶδα;
Δὲν τὸ λέω ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Εἶναι ἡ ἀλήθεια πὺς δὲν ξεφεύ-
γουν ἀπὸ μένα τέτοια πράγματα. Γι' αὐτὸ δρίκομαι σήμερα σ'
αὐτὴν ἐδῶ τὴ θέσι. Λοιπόν, κύριοι, πὺς σὰς φάνηκε ἡ ἱστορία
αὐτή;

Τότε ὁ Ἄλαν ἀνασυλῶθηκε λιγάκι κι' ρώτησε:

—Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, τί ρόλο παίζει ἡ Ζέσσικα σ'
αὐτὴν ὅλη τὴν ἱστορία;

Ἐγέλασε ὁ Μπράντ καὶ προθυμοποιήθηκε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ:

—Θὰ σοῦ τὸ πῶ, φίλε μου, εὐχαρίστως. Κάποτε ἡ κοπέλλα
αὐτὴ μὲ προειδοποίησε πὺς θὰ γινόταν ἓνα κακούρηγμα, μιὰ δολο-
φονία. Ἀμέσως ἔφυγαν απ' ἐδῶ δυὸ ἀστυνομικοὶ. Δυστυχῶς
ἔφτασαν ἐκεῖ πολὺ ἀργά. Ἄν καὶ οἱ ἄνθρωποι μου δὲν εἶδαν
οὔτε τὸ παραμικρὸ ἱχνος, τὸ ἐγκλημα ἀσφαλῶς εἶχε γίνῃ...
Ἦσαν ἡ Ζέσσικα πὺς μοῦ ὑπέδειξε τὸ μπαούλο στὴν ἀποθήκη
τοῦ τραίνου. Χάρη στὴ Ζέσσικα πιάσαμε τὸν ψευτοεπιδότη καὶ
τὸν στείλαμε στὴν καρμανιόλα. Τώρα πάλι μοῦ στέλνει τὸ στυ-
λογράφι πὺς ἔχει πάνω του δαχτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ δολο-
φόνου απ' τὸ "Αλντερσοτ. Ἄν τὸν ἔχῃ ξαναπιάσῃ αὐτὸν ἡ ἀστυ-
νομία, θὰ μάθουμε ποῖος εἶναι. Κι' ὅταν θὰ τὸν ξαίρουμε, ἡ δου-
λειά μας θὰ γίνῃ κιόλας μισοτελειώσι. Οὔτε θὰ μᾶς εἶναι δύσκολο
νὰ βροῦμε ἀπόδειξι γιὰ νὰ τὸν κατηγορήσουμε...

»Καταλαβίνετε τώρα γιατί ἐνδιαφέρομαι τόσο πολὺ γι' αὐτὴ
τὴ κοπέλλα. Ἐχει δίκιο. Δὲν τὴν κυνηγᾷ σὰν ἀστυνομικός.
Ὅμως τὴν καταδιώκω, ἐπειδὴ δὲ μοῦ τὰ λέει ὅλα ὅσα ξαίρει. Μ'
ἀφήνει ὅπως βλέπετε νὰ παλεύω στὰ σκοτεινά. Δὲν μπορῶ νὰ
πῶ ἂν εἶναι κι' αὐτὴ μέσα στὴ σπείρα ἢ ἂν παίξῃ κανέναν ἄλ-
λο ρόλο. Ἐνὰ εἶναι τὸ βέβαιον: πὺς ἔχει πολὺ στενὲς σχέσεις μὲ
τὴ συμμορία. Γίνεται νᾶναι σὲ θέσι νὰ δίνῃ τέτοιες πληροφορίες
κι' ὁμως νὰ μὴν γνωρίζῃ τοὺς κακούργους; Ἐγὼ τουλάχιστο δὲν
τὸ πιστεύω

Ἐσταμάτησε γιὰ ν' ἀκούσῃ καὶ τὴ γνώμη τους Ἄλλ' ἐκεῖ-
νοι δρέθηκαν ἄξαφνα μπροστὰ σὲ δίλημμα. Δὲν τοὺς ἀφνε ἡ
καρδιά τους νὰ μιλήσουν ἀστοργα γιὰ τὴ Ζέσσικα. Κι' ὁ ἐπιθεω-
ρητὴς ἐξακλουθήσε νὰ τοὺς λήῃ τὰ συμπεράσματά του:

—Ἐκεῖνο πὺς μοῦ κάνει ἐντύπωσι εἶναι πὺς ὅλες αὐτὲς οἱ
δολοφονίες γίνονται μ' ἓναν ἴδιον τρόπο. Κι' εἶναι πολλές. Δὲν
θὰ μπορέσουμε νὰ τίς κρύψουμε ὡς τὸ τέλος απ' τίς ἐφημερίδες!..
Πιάνουμε κάποιον, πὺς τὸν φανταζόμαστε δολοφόνον, καὶ νομίζομε
γιὰ μιὰ δυὸ μέρες πὺς τὸ κακὸ τέλειωσε. Ἀλλὰ ἄξαφνα πάλι
βλέπομε νὰ ἐπαναλαμβάνονται τὰ κακούρηγματα, μὲ τὴν ἴδια
ἀγριότητα, μὲ ἀπίστευτη αἰμοδορία καὶ μὲ τρόπο ἀπαράλλαχτο.
Καὶ φτάνω νὰ πιστέψω πὺς εἶναι ἓνας αὐτὸς πὺς τίς ὑποδεικνύει
καὶ τίς ἐπιβάλλει στὰ ὄργανά του. Δὲν θάναί, λέω, ὁ ἴδιος πὺς
σφάζει, ἀλλὰ θὰ βάζῃ τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ἐφαρμόζουν ἓνα
σύστημα ὁλοῦ...

Ὁ Μπέρνς τὸν ἀκουγε μὲ θαυμασμό. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν δια-
κρίψῃ, μὰ τὸν ἐπνιγε ἡ ἀνάγκη νὰ ἐπαινέσῃ τὸν ἀστυνομικὸ πὺς
εἶχε τόσο μεθοδικὸ μυαλό: Τοῦ πρόσφερε, λοιπόν, τσιγάρο, γιὰ
νὰ τὸν σταματήσῃ καὶ νὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ τοῦ πῇ:

—Θαυμάζω, κύριε Μπράντ, τὸν πρακτικὸ συλλογισμό σου.
Τὸ ἐπ'ἀγγελμα τοῦ ντετέκτιβ γυμνάζει τὸ μυαλό. Μιὰ τέτοια
δουλειὰ ζηλεύω κι' ἐγὼ.

Μὲ τὸ στερεότυπο χαμόγελό του ὁ ἐπιθεωρητὴς δέχτηκε τὸν
ἐπαινον καὶ τὸ τσιγάρο. Βιάστηκε ὁμως νὰ ξανάλθῃ στὴν κου-
βέντα του. Καὶ τοὺς ἐξηγοῦσε:

—Ἡ ἐπιστήμη μᾶς λέει πὺς εἶναι τρεῖς οἱ ἀφορμὲς πὺς
σπρώχνουνε τὸν ἄνθρωπο νὰ σκοτώνῃ ἓναν ὅμοιον του: ἡ τρέλλα, ὁ
φόβος καὶ ἡ αἰμοδορία. Ὁ κακούργος αὐτὸς γιὰ νὰ χορηγήσῃ τὸ
πάθος τοῦ διαλέγει μεστωμένα κορίτσια. Ἀπ' τίς πληροφορίες
ποῦχομε τὰ θύματά του εἶναι πάντα ὁμορφες κοπέλλες, γνωστὲς
γιὰ τίς χάρες καὶ τὴν τιμότητα τους. Καμμιά απ' αὐτὲς δὲν
ἦταν ἐρωτευμένη. Κι' ἦσαν ὅλες φτωχές... Καὶ σὰς ρωτᾷ: Εἰ
ἦταν ἐρωτευμένη δὲν τὸ παραδέχομαι. Οἱ δολοφόνους πὺς
καὶ ἐγὼ τουλάχιστο δὲν τὸ παραδέχομαι. Οἱ δολοφόνους πὺς
ἐκδίκῃσι, μπορεῖ κάποτε κι' ἀπὸ φόβο. Ἀλλ' ὁ κακούργος αὐτὸς

έχει αρρωστημένο τὸ μυαλό του. Ἐχει καταδικάσει σὲ θάνατο μιὰ ὠρισμένη σειρὰ κοριτσιῶν. Τὰ σκοτώνει δίχως αἰτία, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ χορταίνει τὸ πάθος του. Γι' αὐτὸ λέω πῶς ἔχομε μπροστά μας τὴν περίπτωση τοῦ τρελλοῦ δολοφόνου. Καὶ πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ τὸ σταματήσουμε αὐτὸ τὸ κακό. Μᾶς διαζίζουν οἱ περιστάσεις νὰ συλλάβουμε ὄχι τόσο τὸ φονηὰ ὅσο τὸν ἄνθρωπο ποὺ προμελετᾷ καὶ βάζει τὸν φονηὰ νὰ ἐκτελέσει. Αὐτὸν ἐγὼ θέλω νὰ πιᾶσω, εἴτε ἄντρας εἶναι, εἴτε γυναῖκα, εἴτε... Ναί, κύριοι, φοβᾶμαι μὴν τυχόν κι' εἶναι... κορίτσι!

Ἐσταμάτησε ὁ Μπράντ καὶ τοὺς κύτταξε, λὲς καὶ ντράπηκε γιὰ τὸ λόγο ποὺ τοῦ ξέφυγε. Τὸ πρόσωπό του εἶχε κοκκινίσει. Ἐκεῖνοι τὸν ἤξαιραν ἀπότομο καὶ σπασμωδικὸ στίς κουδέντες του. Ἡ πολυλογία του τοὺς ἔκαμε ἐκπληξί. Φαινόταν ὁ ἄνθρωπος πῶς εἶχε καταλάβει τὸ λάθος του. Εἶχε παρασυρθῇ ἀπὸ τὸν πόνο του νὰ βάλῃ χέρι πᾶν στὸν περισσότερο ἔνοχο, ὅποιος κι' ἂν ἦταν αὐτός. Κι' ἐνοιωθε πῶς ἦταν ἀσυγχώρητη ἡ γκάφα του. Στενοχωρήθηκε ποὺ τοὺς ξανοίχτηκε τόσο πολὺ καὶ τοὺς εἶπε πῶς ὁ νοῦς του ἔθαζε ἀκόμα καὶ γιὰ κάποιο κορίτσι. Ἀλλὰ δὲν προσπάθησε νὰ τὸ κολάσῃ τὸ πρᾶγμα. Τοὺς τᾶχε ἐξηγήσει ὅλα. Ἐπρεπε τώρα ν' ἀκούσῃ κι' αὐτὸς τὴν ἀπόφασί τους. Καὶ γι' αὐτὸ τοὺς πρόσθεσε:

— Δοιπὸν, κύριοι! Τὴν ἱστορία ὅλη τὴ μάθατε. Θέλω νὰ ξαίρω ἂν θὰ μπορῶ νὰ βασιστῶ σὲ σᾶς τοὺς δυό, ἢ καὶ στὸν ἕναν ἀπὸ σᾶς, ὅταν θὰ μοῦ τὸ ἐπιβάλῃ ἡ περίστασις. Σᾶς εἶπα πῶς μπορεῖ νὰ μοῦ χρειαστῇ ἕνα πρόσωπο ξένο πρὸς τὴ Σκότλαντ Γυάρντ. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω πῶς οἱ συμμορίτες μᾶς γνωρίζουν ὅλους ἐμᾶς καὶ μᾶς μυρίζονται ἀπὸ μακριὰ σὰ σκυλιά. Ἡ ἐπίσκεψί σας μ' ἔκαμε νὰ σκεπτῶ γιὰ σᾶς τοὺς δυό.

Ἐγέλασε τότε. Κι' ἐνῶ κύτταζε τὸν Ἄλαν ἐκλείνε κρυφὰ τὸ μάτι του στὸ Μπέρνς.

—...Μπορεῖ, εἶπε, νὰ τοὺς ἀρέσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ντετέκτιβ. Ἐχομε, ἀλήθεια, πολλοὺς τέτοιους ἐρασιτέχνες. Δίνεται ἡ εὐκαιρία στὸν κύριο Ἄλαν νὰ γνωρίσῃ κι' ἀπὸ πρὸ κοντὰ τὴ Ζέσσικα μας.

Ἐγέλασε τότε κι' ὁ νεαρὸς ὠραιοπαθὴς κι' ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ:

— Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶμα εἶμαι μὲ τὸ μέρος σου, κύριε Μπράντ! Θὰ μὲ θρῆς πάντα πρόθυμο νὰ ἐργασθῶ μαζί σου. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν κάνω ἄλλο παρὰ νὰ μαθαίνω νὰ πετῶ μὲ τὸ ἀεροπλᾶνο.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, εἶπε ὁ Μπέρνς. Θέλω νὰ ἐργασθῶ μαζί σου κύριε Μπράντ! Γιὰ τὴν ὥρα δὲν κάνω ἄλλο παρὰ νὰ προγυμνάζω ἀρχαίους ἀεροπόρους.

Ἐπρεπε νὰ δοθῇ ἕνα τέλος στὴν ἐπίσκεψί τους, κι' ὁ ἐπιθεωρητὴς σηκώθηκε ὀρθὸς γιὰ νὰ τοὺς πῇ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριοι! Δὲν ὑπόσχομαι πῶς θὰ σᾶς φωνάξω νὰ μὲ βοηθήσετε. Οὔτε ξαίρω ἀκόμα ἂν θὰ σᾶς χρειαστῶ. Ἀλλ' ἔχω μεγάλη χαρὰ τώρα ποὺ γνωρίζω πῶς μπορῶ νὰ βασιστῶ κάποτε πᾶν σὲ σᾶς.

— Καὶ νᾶσαι πάντα βέβαιος γι' αὐτό, ἔσπευσε νὰ τοῦ προσθέσῃ ὁ Ἄλαν. Ἐλπίζω πῶς πολὺ σύντομα θὰ ξανταμωθῶ μὲ τὴ Ζέσσικα. Μόλις θὰ δῆς πῶς μπορῶ νὰ σοῦ χρησιμέψω σὲ κάτι φώναξέ με.

Δὲν πρόλαβε νὰ πάρῃ ἀπάντησι. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ χτύπησε ἡ πόρτα.

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς.

Παρουσιάστηκε τότε ἕνας ἀστυφύλακας καὶ τοῦδωσε ἕνα γραμμένο χαρτί. Τὸ πήρε κεῖνος, κι' ἀφοῦ διέταξε τὸν ἀστυφύλακα νὰ φύγῃ τὸ διάβασε.

— Μπᾶ! ἔκαμε. Ἡ ὑπόθεσί μας προχωρεῖ. Ἐχομε τώρα ἕναν παληὸ γνώριμο. Κατὰ τὰ γραφόμενα τῆς Ζέσσικας, ὁ ἄνθρωπος ποὺ δολοφόνησε τὴν κοπέλλα στὸ Ἀλντερσοτ εἶναι ὁ Τζιμ Μπράουν!

Ὁ κακοῦργος αὐτὸς ἦταν ἄγνωστος στοὺς δυὸ ἀεροπόρους. Ἐχαιρέτησαν εὐγενικὰ τὸν κύριο ἐπιθεωρητὴ κι' ἔφυγαν ἀπὸ τὴ Σκότλαντ Γυάρντ.

Ο ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Τὸ αὐτοκίνητο μὲ τοὺς δυὸ ἀεροπόρους τραβοῦσε κατὰ τὸ σπίτι τοῦ Ἄλαν.

— Δοιπὸν! ἔλεγε ὁ δάσκαλος στὸ μαθητὴ. Πῶς τὴ βρίσκεις τὴν καινούργια σου τέχνη; Δὲν εἶναι ἀσκήμα νὰ κάνῃ κανένας τὸ ντετέκτιβ.

— Δὲν τὸ καλοσκέφτηκα ἀκόμα, τοῦ ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ Ἄλαν. Ἐσὺ;

— Ἐγὼ λέω πῶς θὰ διασκεδάσουμε ἂν μᾶς ἀναθέσῃ καμμιά τέτοια δουλειὰ ὁ φίλος μας ὁ Μπράντ.

— Λὲς νὰ μὴν ἔχῃ ἐμπιστοσύνη σὲ μᾶς;

— Ποιὸς τὸ ξαίρει; Μᾶς εἶπε τὴν ἀλήθεια πῶς οἱ συμμορίτες ξεφεύγουν ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς γιατί τοὺς γνωρίζουν ὅλους. Ἀλλὰ παρατήρησες πῶς δὲν ἦταν εἰλικρινὴς σὲ ὅλα του; Ἐχει τὴν πεποίθησι, μᾶς εἶπε, πῶς πίσω ἀπ' τοὺς συμμορίτες κρύβεται κάποιο πρόσωπο ποὺ τοὺς ἐπιβάλλεται καὶ τὸς σπρώχνει ὅλο σὲ ὅμοια ἐγκλήματα. Κι' ὅμως ἰσχυρίζεται πῶς δὲν ἔχει ἰδέαν τὴν πρᾶσι ποὺ εἶναι αὐτό. Ἐ, δὲν τὸν πιστεύω. Μοῦναι ἀδύνατο νὰ παραδεχτῶ πῶς ὁ κύριος ἐπιθεωρητὴς καταπιάνεται μὲ μιὰν ὑπόθεσι κι' ἐνεργεῖ δίχως νὰ δάξῃ μὲ τὸ νοῦ του τί λογὴς ἄνθρωπο κυνηγᾷ.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ Ἄλαν, ποὺ τιμόνευε, ἔστρεψε ἀπότομα

τῇ ρόδα καὶ τράνταξε ὄλο τ' ἀμάξι. Αἶγο ἔλειψε νὰ κόψῃ κάποιον ἀφηρημένο διαβάτη πὺν κύτταζε τὰ ἀστρα.

— Ἀς ἀναβάλουμε τὴ συζήτησι, εἶπε τοῦ δάσκαλου. Δὲ γίνεται νὰ ὀδηγῶ αὐτοκίνητο καὶ νᾶχω ἀλλοῦ τὸ νοῦ μου. Ἐκτὸς κι' ἂν θέλῃς νὰ προσθέτουμε στίς δολοφονίες τοῦ ἀγνώστου καὶ τίς δικές μας... Λοιπόν, τί θὰ κάμουμε;

— Δηλαδή τί;

— Σοῦταξα πὺς θὰ σοῦ κάμω τὸ τραπέζι. Πὺν θέλεις νὰ σὲ πᾶω, Προτιμᾷς κανένα γνωστό σου κέντρο;

— Σοῦ προτείνω νὰ δειπνήσουμε στὴ λέσχη μου.

— Τὸ δέχομαι. Πρέπει ὅμως νὰ περάσω πρῶτα ἀπ' τὸ σπίτι μου. Θὰ σὲ πᾶω ὡς τὴ λέσχη καὶ θὰ σ' ἀφήσω.

— Καλὰ. Ὁ ἀργήσης πολὺ;

— Πὲς μισὴ ὥρα. Θὰ γράψω σὲ κάποιον ἕνα μικρὸ σημεῖωμα καὶ θὰ τηλεφωνήσω στὸ αεροδρόμιο. Τῶπα στὸν ἀρχιτεχνίτη πὺς θὰ τὸν φωνάξω νὰ μοῦ πῇ τί λάθος εἶχε ἡ μηχανὴ τῆς Ἀραμίντα.

— Καταλαβαίνω τὴν ἀνυπομονησίᾳ σου. Δὲν μπορεῖς νὰ ξαναμπῇς στὴν Ἀραμίντα, ἂν δὲν ἐξακριβωθῇ πρῶτα τί βλάβη εἶχε. Σκέπτεσαι πολὺ φρόνιμα.. Εἴμαστε, λοιπόν, σύμφωνοι. Ἐλά νὰ μὲ βρῇς ὅσο μπορέσης πὺν γρήγορα. Στὸ μεταξύ θᾶχω τὸ ὀρεκτικό σου στὸν πάγο.

Κι' ἔτσι ὁ Ἄλαν ἀφησε τὸ Μπέρνς στὴ λέσχη τοῦ Πικαντίλλου καὶ πῆγε στὸ σπίτι του. Τὸ αὐτοκίνητό του τὸ σταμάτησε προσωρινὰ στὴν ἀπέναντι γωνιά. Κι' ἔσπευσε ν' ἀνεβῇ μὲ τὸ ἄσαν-σέρ στὸ δεύτερο πάτωμα τῆς πολυκατοικίας, ὅπου ἦταν ἡ δικὴ του πόρτα. Ὁ ὑπηρετὴς του τὸν περίμενε.

— Καλησπέρα, κύριε! Ποιὰ φορεσιά σας νὰ ἐτοιμάσω;

— Ἀπόψε, Τζόνσον, δὲν θ' ἀλλάξω ρούχα.

— Πολὺ καλὰ, κύριε! Σᾶς ἐζήτησε κάποιος κύριος τώρα πρὶν λίγο.

— Εἶναι πολλὴ ὥρα;

— Μόλις τώρα ἦταν ἐδῶ. Μὲ ρώτησε ἂν θὰ ξαναγυρίζατε σύντομα. Τοῦ εἶπα πὺς θ' ἀρχόσατε γιὰ ν' ἀλλάξετε ρούχα. Μοῦ ἀποκρίθηκε πὺς δὲ μπορούσε νὰ σᾶς περιμένῃ γιατί εἶχε κάποια βιαστικὴ δουλειά. Ἄλλ' εἶπε πὺς θὰ ξανάρθῃ.

Ὁ Ἄλαν ζάρωσε τὸ κούτελό του καὶ γύρισε νὰ κυττάξῃ τὸν ὑπηρετὴν.

— Τί λογῆς ἄνθρωπος ἦταν αὐτὸς ὁ κύριος;

— Δὲν ξαίρω. Δὲ σᾶς ἔχω ξαναδῇ μαζὶ του. Ἦταν ὅμως πολὺ καλοντυμένος.

Ἐγέλασε ὁ Ἄλαν ἡξαίρε πὺς γιὰ τὸ Τζόνσον τὸ ἅπαντο ἐνδὲς ἀνθρώπου ἦταν ἡ ὥραία φορεσιά.

— Καλὰ, τοῦ ἀποκρίθηκε Δέξου τον ὅταν θάρθῃ.

Καθὼς μάκραινε ὁ Τζόνσον, τὸ τηλέφωνο κουδούνισε. Ἐτρεξε ὁ Ἄλαν ν' ἀκούσῃ. Τοῦ μιλοῦσαν ἀπ' τὸ αεροδρόμιο. Μιὰ μι-

κρὴ βλάβη εἶχε ἡ Ἀραμίντα. Διορθώθηκε.

— Θᾶναι ὡς αὔριο ἐτοιμῇ;

Εἶναι πάλι ὄλα στὴν ἐντέλεια. Ἄν θέλετε, μπορεῖτε νὰ πετάξετε κι' ἀπόψε.

— Καλὰ. Εὐχαριστῶ.

Ἐκρέμωσε τ' ἀκουστικό καὶ χαμογέλασε. Ἐμαθε πὺς θὰ μπορούσε τὴν ἄλλη μέρα νὰ ξαναπετάξῃ μοναχὸς του, κι' ἦταν ὄλο χαρά. Μὲ τὴν Ἀραμίντα σὲ κακὴ κατάστασι, θὰ πετοῦσε κάθε μέρα. Θὰ γυμναζόταν, ἀκόμα λιγάκι, πρὸ πάντων στὴν ἀπογείωσι, καὶ θᾶδινε ἐξετάσεις. Πόσο τὸν ἐδασάνισε αὐτὸ τὸ δίπλωμα!

Εἶχε νὰ ἐτοιμάσῃ κάποιο γράμμα, πὺν ἔπρεπε νὰ ταχυδρομηθῇ τὸ βράδυ ἐκεῖνο δίχως ἀναβολή. Ἐπέρασε, λοιπόν, στὸ γραφεῖο του, ἐκάθησε μπροστὰ στὸ μικρὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ βιαστικὰ πολὺ... Εἶχε ὑποσχεθῇ στὸ Μπέρνς πὺς θ' ἀργούσε τὸ πολὺ πολὺ μισὴ ὥρα. Ἐτοιμὸς πειὰ νὰ φύγῃ, σηκωνόταν ἀπ' τὴ θέσι του κι' ἐσφράγιζε σπασμωδικὰ τὸ φάκελλο. Καὶ τότε ἄκουσε τὰ βήματα τοῦ Τζόνσον πὺν πλησίαζε στὸ γραφεῖο. Ἀντελήφθηκε σὲ λίγο μιὰ ξένη φωνή. Εἶδε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ καὶ τὸν ὑπηρετὴ πὺν τοῦ ἀνήγγελλε τὸν ἐπισκέπτη.

— Ὁ κύριος Μπένσον, κύριε!

Ὁ Ἄλλαν κύτταξε μ' ἐνδιαφέρον τὸν ξένο πὺν παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας. Εἶχε δίκην ὁ Τζόνσον. Ὁ ἐπισκέπτης ἦταν λουσαρισμένος σὰν φιγουρίνι, θᾶλεγε πὺς ἐβλεπε μιὰ κουκλα μέσα σὲ διτρίνα. Ὅλα του ὅμως ἦταν μαῦρα: φορεσιά, καπέλλο, γραβάτα, γάντια, παπούτσια. Κι' ἔκανε μιὰ πολὺ πένθιμη ἐντύπωσι. Ὁ Ἄλαν παρατηροῦσε μὲ πολλὴν ἐκπληξί τὸ πρόσωπο του ἀγνώστου. Ἀλλόκοτο κεφάλι εἶχε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Δὲν εἶχε δὴ ποτὲ του τόσο ἀποκρουστικὴ φυσιογνωμία. Ὁ ξένος του εἶχε τὴν ὄψι πεθαμένου, μάτια θυσιμένα στίς κόγχες, καὶ μαλλιά πίσσα-μαῦρα. Ἐστήριξε τὸ δεξιὸ χέρι στὰ κουμπιά τοῦ γιλέκου του, σὰν τὸν Ναπολέοντα. Ἀπὸ τὸ ὕψος του φαινόταν ἄνθρωπος συνηθισμένος νὰ διατάξῃ. Τὸ βλέμμα του ἦταν ἀπροσδιόριστος, γιατί τὰ ματόφυλλα ἦταν πάντα χαμηλωμένα. Ὁ Ἄλαν στο, γιατί τὰ ματόφυλλα ἦταν πάντα χαμηλωμένα. Ὁ Ἄλαν ἐνοιθε μιὰ ἀκαθόριστη δυσἀρέσκεια ὅσο τὸν ἐβλεπε. Τὸν αἰσθάνθηκε σὰν ἕνα κακὸ οἰωνό, κι' ἐμάντευσε τὸν ἐπερχόμενο κίνδυνο. Ἐπροχώρησε μέσα ὁ ὑψηλὸς ξένος καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸν Ἄλαν.

— Καλησπέρα, κύριε Σκουάαρ! τοῦ εἶπε. Νὰ μὲ συγχωρήτε γιὰ τὴν ἀγενή μου αὐτὴ ἐπίσκεψι. Καταλαβαίνω πὺς σᾶς ἐνοχλῶ σὲ πολὺ ἀκατάλληλῃ ὥρᾳ.

Μιλοῦσε μ' ἕναν τρόπο, λὲς κι' ἐσφύριζε. Μὰ ἡ φωνὴ του ἦταν πολὺ σιγανή. Ἄν δὲν εἶχε δυνατὴ τὴν ἀκοή ὁ Ἄλαν, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξεχωρίξῃ ἐκεῖνα τὰ λόγια, πὺν ξέφευγαν ἀπὸ σφιγμένα δόντια. Τοῦ φάνηκε πὺς ὁ ἐπισκέπτης του ἔρριχνε δὴ

λήτηριο απ' τὸ στόμα, σὰν κι' ἓνα φεῖδι. Ἀνατρίχιασε κι' ἔκαμε νὰ τραδηχτῇ πρὸς τὰ πίσω. Ὑστερα σκέφτηκε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ δείξη φόβο καὶ προσποιήθηκε τὸν ἀδιάφορο. Ἐκρυψε τὴν ταραχή του καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Εἶναι τιμὴ γιὰ μένα νὰ σὰς δέχουμαι στὸ σπῆτι μου, κύριε Μπένσον! Ἄν μπορῶ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω σὲ τίποτα, θὰ τὸ κάμω μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι.

Κι' ἀπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸν χαιρετήσῃ, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν τὴν ἄκουσε. Εἶχε χωσμένα τὰ δάχτυλά του ψηλά στὸ γιλέκο. Ὁ Ἄλαν, γιὰ νὰ κολάσῃ τὴν χειρονομία του, ἔκανε σὰν νὰ τοῦδειχνε τάχα τὴν πολυθρόνα. Ἐκάθισε ὁ Μπένσον, κι' ὁ Ἄλαν τοῦ ἐπανέλαβε:

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος;

— Μὴ διαστήτε νὰ μὲ νομίζετε ἀδιάντροπο, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Θὰ σὰς ρωτήσω κάτι ποῦχει μεγάλη σπουδαιότητα γιὰ μένα. Καὶ δὲ θέλω νὰ ἐκτεθῶ πρὶν νάμαι σίγουρος πὼς καλὰ ἀποτείνουμε σὲ σὰς. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, λοιπόν, νὰ σὰς κάμω μιὰ-δυὸ ἐρωτήσεις.

Ὁ Ἄλαν ἄρχισε νὰ ἐξάπτεται:

— Ἐμπρός, λοιπόν, μιλήστε ἐλεύθερα! τοῦ εἶπε, χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ καταλαβαίνει τί τὸν ἔκαμε νὰ υποτάσσεται στὴ θέλησι αὐτοῦ τοῦ ἀγνωστοῦ ἀνθρώπου. Τῶνοιωθε ὅμως κι' ἀναβε ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

— Εἰσθε, πιστεύω, ὁ Ἄλαν Σκουάαρ. Ἀκουσα νὰ λένε πὼς προγυμνάζεσθε γιὰ ἀεροπόρος, κι' ἔμαθα πὼς προσδεύετε καταπληκτικὰ γρήγορα, πρόσθεσε ὁ Μπένσον χαμογελῶντας. Ἄν δὲν κάνω λάθος, πετάξατε μοναχὸς σας σήμερα γιὰ πρώτη φορά.

Ὁ Ἄλαν δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κρατηθῇ καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ θυμωμένο ὕφος:

— Ἀκοῦστε, παρακαλῶ! Δὲν καταλαβαίνω σὲ τί χρησιμεύει αὐτὸς ὁ πρόλογος. Τί θέλετε νὰ μάθετε ἀπὸ μένα; Δὲν διαθέτω πολὺν καιρὸ καλῶ.

Τὸν ἀποστόμωσε ὁ ἄλλος μὲ μιὰ χειρονομία.

— Παρακαλῶ! τοῦ εἶπε. Ὅλ' αὐτὰ εἰν' ἀπαραίτητα... Μ' ὅλο πού εἰσθε ἀκόμα ἀρχάριος, σήμερα τ' ἀπόγευμα κάματε μιὰ ἀξιοθαύμαστη ὑποχρεωτικὴ προσγείωσι. Καὶ κατορθώσατε νὰ ἀπογειωθῆτε πάλι σὲ λίγη ὥρα μὲ περίσσια ἐπιδεξιότητα. Σὰς συγχαίρω...

Ἀκουγε ἓνα δόλιο ἐπαινο ὁ Ἄλαν, κι' ὅμως, μ' ὅλο πού δὲν τῷθελε, ἔνοιωσε νὰ τὸν πλημμυρίσῃ μιὰ χαρά. Κοκκίνισαν ἀκόμα καὶ τὰ μάγουλά του.

— Ναί, εἶπε μὲ ταπεινὸ ὕφος. Στάθηναι τυχερός.

— Μπορεῖ νὰ σὰς βοήθησῃ κι' ἡ τύχη, τοῦ ἀποκρίθηκε γλυκὰ ὁ ξένος του. Ἀλλὰ ἡ ἐπιτηδεύειότης σας εἶναι ἀναμφισβήτητη... Μπορῶ, λοιπόν, τώρα νὰ προχωρήσω κι' ὡς τὴν οὐσία τῆς κου-

δέοντας μου, ἀφοῦ σεῖς εἰσθε ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος... Νὰ μὲ συγχωρήσετε πού ἀναγκάζομαι νὰ σὰς κάνω λόγο γιὰ τὰ οἰκογενειακά μου. Πιστέψετε ὅτι ὅσο δὲν ἀρέσει σὲ σὰς νὰ τ' ἀκοῦτε, ἄλλο τόσο δὲν ἀρέσει καὶ σὲ μένα νὰ τὰ λέω... Ἐχω δυστυχῶς μιὰ κόρη πού ναι λιγάκι...

Ἐκόμπιαζε ὁ Μπένσον. Δὲν ἤξαιρε μὲ ποιά λέξι νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν κόρη του ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ. Κι' εἶπε:

— .. Ἄς τὴν ποῦμε ἰδιότροπη. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴν προσέχω πολὺ. Θάπρεπε ἴσως νὰ τὴν εἶχα ἀπὸ καιρὸ βάλει σὲ κανένα ἄσυλο. Ἀλλὰ.. θὰ μὲ καταλαβαίνετε, φαντάζομαι. Ἀφοῦ ἔχω τὰ μέσα, προτιμῶ νὰ τὴν κρατᾶω κοντὰ μου... Ἀτυχῶς, σήμερα τ' ἀπόγευμα μοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι... Κάθουμαι σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ἐπαυλὶ μέσα στὰ κτήματά μου. Εἶναι μιὰ ἀπέραντη περιοχὴ, πού τὴν ἔχω φράξει, ἐξ αἰτίας τῆς κόρης μου, μὲ συρματοπλέγματα, δλοῦθε κι' ὡς πάνω ψηλά. Ἐχω μόνο δυὸ ἐξώπορτες, πού τίς φυλάγουν ἀνθρωποὶ ἐμπιστοί μου, νύχτα μέρα. Μόλις ἀντελήφθηκα πὼς ἔλειπε ἡ κόρη μου, ἔσπευσα νὰ τὴν ἀναζητήσω παντοῦ. Δὲν τὴν βρήκα πουθενά. Μὲ βεβαίωσαν οἱ φύλακες πὼς δὲν βγήκε καμμιὰ ἀπὸ τίς δυὸ ἐξώπορτες.. Εἶδα ἓνα ἀεροπλάνο πού προσγειώθηκε μέσα στὸ λειβάδι τῆς περιοχῆς μου. Στάθηκε γιὰ λίγο καὶ πάλι ἀπογειώθηκε. Κι' ἦταν τὸ δικό σας ἀεροπλάνο.

Ὁ Ἄλαν προαισθάνθηκε ἀπαρχή: σὲ ποιὸ συμπέρασμα θὰ κατέληγε αὐτὸς ὁ κύριος. Ἐνοιωθε πὼς ὁ ἄλλος τὸν ἐξέταζε μὲ διαπεραστικὸ βλέμμα καὶ προσπαθοῦσε νὰ δείχνῃ ψυχραιμία. Ἐκρίβε τὴν ταραχή του γιὰ νὰ μὴν αὐτοπροδοθῇ καὶ συγκέντρωνε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ μὴν κάμῃ καμμιὰ γκάφα. Ἐπρεπε νὰ προσέξῃ πολὺ πὼς θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε. Ἀκουσε πολλὰ καὶ δὲν πίστεψε τίποτα. Βέβαια, ἂν δὲν εἶχε γίνει ἡ συζήτησι ἐκεῖνη μὲ τὸν ἐπιθεωρητῇ, θὰ τὰ παραδεχόταν ὅλα. Ἀλλὰ τώρα, πὼς μποροῦσε νὰ δώδῃ πίστι στὰ λόγια τοῦ Μπένσον; ἤξαιρε κι' ὁ ἴδιος μερικὰ πράγματα, κι' εἶχε αὐτὰ στὸ νοῦ του τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη... Τὸ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΑΚΟΣ

ΑΙΔΑΛΟΝ, ΠΛ. ΕΝΑΥΛΟΝ, ΠΑΡΕΑΝΤΙΟΥ

Εἶχε κρυφτῇ πίσω ἀπὸ τ' ἀμάξι της.

κουτὶ μὲ τὸ μεταξωτὸ μαντηλάκι εἶχε δυὸ πράγματα: ἓνα στυλογράφο γιὰ τὸ Μπράντ κι' ἓνα γράμμα γιὰ τὸν ἀεροπόρο. Ἡ ὁμορφὴ Ζέσσινα τοῦχε ἐξηγηθῇ καθαρά, κι' ἄς τὴν παρᾶστανε τρελλὴ ὁ φιγουρινᾶτος

κύριος. 'Εκείνη κρύφτηκε στο αεροπλάνο, μὰ ὄχι μόνο γιὰ νὰ ξεφύγη τοῦ ντετέκτιβ. Τῶκαμε προπάντων γιὰ νὰ μὴν τὴν πιάση, ὁ καταδιωκόμενος ἀπ' τὸ ντετέκτιβ.

Καὶ τότε ὁ Ἄλαν συλλογίστηκε: Μήπως τὴν ὥρα ἐκείνη, στὸ σπίτι του μέσα, φιλοξενοῦσε τὸν ἀρχηγὸ τῆς τρομακτικῆς συμμορίας; Νάταν ἀρα γε αὐτὸς ποὺ ἀναστάτωνα τὴν ἀστυνομία μὲ τοὺς ἀνατριχιαστικούς φόνους τῶν κοριτσιῶν; Εἶχε μπροστά του τὸν...

Μιά φωνὴ τὸν σταμάτησε καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ στίς σκέψεις του.

— Δυσκολεύεστε, βλέπω, νὰ μοῦ ἀπαντήσετε.

Ἐπρεπε, βέβαια, νὰ τοῦ πῇ κάτι. Κι' ἐστρεψε νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ θάρρος, ὅσο μπορούσε.

— Δὲν σὰς καταλαβαίνω, κύριε! τοῦ ἀποκρίθηκε. Θέλετε νὰ πῇτε πὼς συνέδραμα τὴν κόρη σας νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της;

Μὲ παραξηγήσατε. Δὲν εἶπα τέτοιο πράγμα ἐγώ. Ἄλλ' εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ κρύφτηκε στὸ αεροπλάνο σας. Ὅταν φτάσατε στὸ αεροδρόμιο θάδατε πὼς εἶχατε μεταφέρει ἕναν ἀνεπιθύμητο λαθρεπιβάτη.

Ὁ Ἄλαν ἔνοιωσε πὼς ὁ ἄγνωστος ἐπισκέπτης προσπαθοῦσε μὲ ἄγριο διαπεραστικὸ βλέμμα νὰ τοῦ ἀποσπᾷ τὴν ἀλήθεια. Ἐπῆρε, λοιπόν, ὕψος τάχα ἀδιάφορο καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ διαμμένο χαμόγελο:

— Δὲν εἶδα τίποτα.

— Τὸ λέτε μὲ πεποίθησι; Ἐχῶ κι' ἀπ' ἄλλου πληροφορίες ποὺ δὲν συμφωνοῦνε μὲ τὰ λεγόμενά σας.

Τότε ὁ Ἄλαν ἄρπαξε τὴν εὐκαιρία κι' ἐπίσεσε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ. Σηκώθηκε ὀρθιος καὶ τοῦ ἀπήντησε πολὺ θυμωμένα:

— Δὲν σὰς ἐπιτρέπω, κύριε, νὰ μὲ προσβάλλετε μέσα στὸ σπίτι μου!

Ὁ Μπένσον στάθηκε ὀρθιος κι' ὑποκλίθηκε. Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Τζόνσον ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ἐπέρασε τότε ἔξω ὁ ἐπισκέπτης. Καὶ σὲ λίγο ἀκούστηκε ποὺ ἐκλείσε τὴν ἐξώπορτα.

Γιὰ λίγη ὥρα ὁ Ἄλαν ἔμεινε κεῖ ἀναποφάσιτος. Τοῦρθε ἡ ἰδέα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Μπράντ, ἀλλὰ τὸ ἀνέβαλε γι' ἀργότερα. Ἦθελε νὰ μάθῃ πρῶτα ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ κύριος Μπένσον καὶ ποῖος πράγματι ἦταν ὁ σκόπος του. Καὶ σκέφτηκε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ καὶ νὰ δῇ σὲ ποῖο μέρος θὰ πῆγαινε. Θ' ἀνόφεινε ὕστερα στὴ Σκότλαντ Γιάρντ καὶ θὰ τοὺς ἔλεγε πὶδ οὐσιαστικὰ πράγματα.

Πετάχτηκε ἀμέσως καὶ κύτταξε ἀπὸ ψηλὰ τὴ σκάλα... Ὁ ἐπισκέπτης του θάχε μῆτ' ἀσανοῦρ ποὺ κατέβαινε... Μὰ ὁ Ἄλαν δὲν ἦταν ἀκόμα καὶ τόσο πολὺ μεγάλος ὥστε νὰ ἴχῃ ξεχάσει τὰ παιδιὰτικὰ καμώματά του. Ἐκαθάλλισε μπρούμυτα τὸ

ξύλο τῆς σκάλας, πάνω ἀπ' τὰ κάγκελλα, καὶ κατρακύλησε εὐθὺς ὡς κάτω. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ κύριος Μπένσον ἐβγαίνει στὸ δρόμο. Ὁ Ἄλαν στάθηκε μέσα ἀπὸ τὴ τζαμένια ἐξώπορτα γιὰ νὰ τὸν δῇ κατὰ ποῦ θὰ τραβοῦσε νὰ πάη. Τὸν ἀντελήφθηκε ποὺ ἔβαλε κατεϋθύνσι στὴν ἀπέναντι γωνιά καὶ δὲν πολυάργγησε νὰ καταλάβῃ ποιὲς ἦσαν οἱ προθέσεις τοῦ λουσαρισμένου κυρίου. Ἐτρεψε νὰ τὸν προλάβῃ, ἀλλ' ἔφτασε πολὺ ἀργά. Ὁ κύριος Μπένσον τοῦχε κιόλας πάρει τὸ αὐτοκίνητό του... ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα μοντέλλα «σπόρτ!». Οὔτε καὶ κανένα ταξί περνοῦσε, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ τρέξῃ ἔοπίσω στὸν ἄγνωστο. Τὸ κακὸ εἶχε γίνῃ...

Ἐξαναγύρισε στὸ σπίτι του λαχανιασμένος. Τὸν εἶδε ὁ Τζόνσον κι' ἐτρόμαξε, ἀλλὰ δὲν πρόφρασε νὰ τὸν ρωτήσῃ τί εἶχε συμβῇ... Ὁ ἀφεντικός του ἔτρεχε στὸ τηλέφωνο. Τὸν ἄκουσε ποὺ φώναζε τὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ τμήμα... Μιλοῦσε τοῦ ἴδιου τοῦ ἀστυνομίου. Τοῦ παράστανε τί ἀμάξι ἦταν αὐτό, τοῦλεγε γιὰ τὸ θράσος τοῦ ἄγνωστου ἐπισκέπτη. Δὲν ἀμφέβαλλε, τοῦ πρόσθετε, πὼς θάπιαναν ἀργότερα τὸν λωποδύτη. Τὸν παρακαλοῦσε τώρα τὸν κύριο ἀστυνόμο νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ θὰ τοῦ ἦταν ἀπαραίτητο. Ἄν τῶρρισκαν ἐγκαταλειμμένο κάπου, ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέψουν ἄμέσως.

Πῆρε ὕστερα ἀπ' τὸ τηλεφωνικὸ κέντρο τὸν ἀριθμὸ τῆς Σκότλαντ Γιάρντ. Συνεννοήθηκε μὲ τὸν ἐπιθεωρητὴ. Τοῦ ἐξήγησε τὴν κατάστασι. Καὶ στὸ τέλος ὁ Μπράντ τοῦπε τὰ δικά του:

— Ἐλαβα κάποιον δῶρο ποὺ τὸ σχετίζω τώρα μὲ τὸν περίεργο ἐπισκέπτη σου, τοῦ ἔλεγε.

— Κάποιον δῶρο;

— Ναί. Ἐνα μακάβριο πράγμα. Βρήκαμε ἐδῶ ἀπέξω ἕνα μπαούλο στ' ὄνομά μου. Κανένας μας δὲν εἶδε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν φερε. Μὲ τί τρόπο ἔφτασε τὸ μπαούλο αὐτὸ ὡς τὴ Σκότλαντ Γιάρντ εἶναι ἀνεξήγητο. Μοῦ τὸ κουβάλησαν ἐδῶ ἀπάνω, στὸ γραφεῖο μου. Τὸ ἀνοίξα πρὶν λίγη ὥρα κι' ἀηδίασα. Εἶχε μέσα ἕναν πεθαμένο.

Ἀνυσύχησε ὁ Ἄλαν. Ὁ νοῦς του πῆγε ἀμέσως στὸ κακὸ. Κι' ἔσπευσε νὰ ρωτήσῃ:

— Ἦταν ἄντρας;

— Ναί. Ἐνας ἄγνωστος γιὰ σένα. Τὸν ἔξαιρα ὅμως ἐγώ. Ἦταν ὁ Τζαίμης Μπράουν, παλιὸς τρόφιμος τῶν φυλακῶν. Τὸ μητρώο του εἶναι γεμάτο ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα. Κατὰ τὰ γραφόμενα τῆς Ζέσσικας, αὐτὸς ἐδολοφόνησε τὴν κοπέλλα στὸ Ἄλντερσοτ. Καὶ τὸ πιστεύω πὼς ἔτσι εἶναι, γιατί μὲ τὸ μαχαίρι ποὺ ἦταν ἀκόμα χωσμένο στὴν καρδιά του καρφωνόταν ἕνα χαρτί γιὰ μένα. Τῶγγραφε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, γιὰ νὰ μοῦ πῇ πὼς, ἀφοῦ μαθεύτηκε ποῖος ἔκαμε τὸ φόνο στὸ Ἄλντερσοτ, ὁ Μπράουν τοῦ ἦταν ἄχρηστος πιά. Καὶ σκέφτηκε νὰ μοῦ τὸν δω-

ρήση...

Δέν είχαν άλλο τίποτα νά πουνε. Κι' ὁ "Αλαν κρέμασε τ' ἀκουστικό.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΔΕΝ ΑΦΙΝΕΙ ΙΧΝΗ

—Τὰ πράγματα δέν πᾶνε καθόλου καλά, συλλογιζόταν ὁ "Αλαν. Τὸ περιστατικό πού ἄρχισε μέ τόσο ἐνθαρρυντικά προμηνύματα παίρνει κακή ἐξέλιξι...

Ποιὸς θὰ τῷλεγε πῶς ἡ τόσο ποιητική συνάντησι μέ τὸ πα- νόμορφο κορίτσι θάχε τέτοιες συνέπειες!

Αὐτὲς τίς σκέψεις ἔκανε ὁ "Αλαν κι' ἐτοιμαζόταν νά βγῇ ἔξω. Στὸ σπίτι μέσα δέν ἦταν ἄλλος, γιατί εἶχε ἀφήσει ἐλεύθερο τὸν Τζόνσον νά περάσῃ κάπου τῇ βραδυά του, ἀφοῦ αὐτὸς θάλειπε στὴ λέσχη. Κι' ἐπροχωροῦσε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ὅταν ἄκουσε τὸ γινώριμο τρέξιμο τοῦ κουτιοῦ γιὰ τὰ γράμματα. Τοῦ φάνηκε παράξενο, γιατί ἦταν ἡ ὥρα περασμένη. Τόσο πολὺ ἀργὰ δέν ἔκανε ποτὲ διανομὴ τὸ ταχυδρομεῖο. Τότε ἄκουσε κι' ἕνα-δυὸ ἐλαφρὰ χτυπήματα στὴν πόρτα. Κι' ἐκατάλαβε πῶς χτύπησε ὁ ἴδιος πύρριξε καὶ τὸ γράμμα. Προκαλοῦσε ἔτσι νᾶρθῃ κάποιος ἀπὸ μέσα νά τὸ παραλάβῃ. Ὁ "Αλαν μπῆκε σὲ περιέργεια, ἀλλὰ εἶχε κι' ἕνα κακὸ προαίσθημα.

Ἐπροχώρησε νευριασμένος καὶ πήρε ἀπὸ τὸ κουτί μέσα τὸν φάκελλο. Μὲ τὴν πρώτη ματιά του στὴ διεύθυνσι βεβαιώθηκε πῶς τοῦστειλαν ἕνα ἀπλὸ γράμμα. Κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα νά δῇ τὸν ἄνθρωπο πού τῷχε φέρει. Ἀλλὰ δέν τὸν πρόλαβε. Οὔτε κατέβαινε κανένας στὴ σκάλα. Πῆγε ὡς τὸ ἀπάνω πάτωμα γιὰ νά δῇ μήπως καὶ κρύφτηκε πουθενά... Πολὺ παράξενο! Τὸ ἀσανσὲρ δέν ἐδούλευε. Ποῦ εἶχε πάει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Εἶχε γίνει ἄφαντος!

Ξαναγύρισε πίσω καὶ πῆγε κι' ἐκλείστηκε στὸ γραφεῖο του. Ἐξέτασε πρῶτα τὸ φάκελλο. Εἶδε πάλι μόνο τὸ ὄνομά του: "Αλαν Σκουάηαρ, χωρὶς διεύθυνσι. Ζερβὰ στὴ γωνιά ἦταν ἡ λέξι «ἐπεῖγον» μέ κόκκινο μελάνι. Ἔσκισε τὸ φάκελλο κι' ἐβγαλε ἀπὸ μέσα τὸ γραμμένο φύλλο. Τὸ ξεδίπλωσε, τὸ ἴσωσε κι' ἔσκυψε νά τὸ διαβάσῃ.

Ἐκανε σὺν ἀφηρημένος, λὲς κι' εἶχε σταματήσει τὸ μυαλό του.

Τὸ πρῶτο πού τοῦ χτύπησε στὸ μάτι ἦταν ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας, ἕνα μυτερὸ γράψιμο, ὅλο γωνιὲς καὶ ἀποκρουστικό. Ἀντὶ γιὰ ὑπογραφή ἦταν μιὰ δόξαρη παράγραφος: «Ὁ πρόσφατος ἐπισκέπτης σου, πού τοῦ φέρθηκες λιγάκι ἄσκημα».

Δέν τοῦ ἄρεσαν αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια. Ἔστησε τὸ χέρι του πάνω στὸ τραπέζι, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὴν παλάμη κι' ἄρχισε νά διαβάσῃ:

«Ἀγαπητὲ κύριε Σκουάηαρ,

»Αὐπᾶμαι πού μ' ἐξανάγκασες νά σοῦ πᾶρω γιὰ τιμωρία τὸ αὐτοκίνητό σου. Δέν ἀμφιβάλλω πῶς ἔχεις εἰδοποιήσῃ κιόλας τὴν ἀστυνομία γι' αὐτό. Εἴτρε πῶς ὁ κόπος σου πῆγε σὰ χαμένα. Δέν θὰ τὸ ξαναδῇς πειὰ τὸ ἄμαξάκι σου ἢ στάσις σου ἀπέναντί μου ἦταν ἀπόψε πολὺ στραβοκέφαλη. Κι' ὅμως, ὅπως βλέπεις, σοῦ τὴν ἀνταπόδωσα μέ μιὰ πολὺ μικρὴ τιμωρία. Ἄν μοῦλεγες ὅσα ἤξαιρες γιὰ τὴ φιλενάδα σου τὴν Ζέσσινα, δέν θὰ στενοχωριόσουν ἔτσι αὐτὴ τῇ στιγμῇ. Ὅπως εἶναι τώρα τὰ πράγματα, δέν ἔχει νά σοῦ συμβῇ τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς κι' ἂν ξαναπαρουσιαστῇς ἐμπόδιο στὸ δρόμο μου. Σοῦ πῆρα τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νά σοῦ δώσω ἕνα μαθηματάκι, πῶς κανένας δέν μένει ἀτιμώρητος ὅταν μοῦ ἐναντιώνεται. Στὸ μέλλον νά τὸ θυμᾶσαι αὐτό. Ἄν αἰσθάνεσαι μέσα σου τὸν πειρασμὸ νά ἐνδιαφερθῇς γιὰ τὴ Ζέσσινα, εἴτε καὶ γιὰ μένα, σὲ συμβουλεύω νά μὴν τὸ κάμῃς. Ἡ Ζέσσινα εἶναι μιὰ κατεργάρα γυναίκα. Ὅσο γιὰ μένα, ξαίρε πῶς οἱ ἐπισκέψεις μοῦναι ἐξίσου μέ σένα ὀχληρές».

Αὐτὸ τὸ γράμμα εἶχε λάβει ὁ "Αλαν. Τῷδλεπε καὶ δέν τὸ πίστευε. Ὁ ἀνώνυμος ἐπιστολογράφος ἦταν ἀδιάντροπος πολὺ. Δέν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πῶς τὸν ἐφρεβέριζε. Ἀλλὰ τοῦ φανέρωνε σύγχρονα καὶ κατὰ τί ἄλλο. Ἀπὸ τὰ γραφόμενά του φαινόταν ἄνθρωπος μέ μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του, ἱκανὸς γιὰ ὅλα. Ἦταν ἀπὸ κείνους πού ἀψηφοῦνε τὸν κίνδυνο γιὰ νά κάνουν ἐντύπωσι. Ἦταν ὅμως καὶ σὲ θέσι νά πραγματοποιήσῃ τίς ἀπειλές του. Ὁ "Αλαν τὸ πίστευε αὐτό. Τὸν παραδεχόταν ἄνθρωπο μέ μεγάλη ἰσχὺ. Ἦταν εὐκολο στὸν καθένα νά κατορθώσῃ τέτοια πράγματα... Αὐτὸς ἐσκότωσε τὸν κακόμοιρο τὸ Μπράουν σὺν νᾶταν ἕνα κοτόπουλο! Τὸν ἔσφαξε, λέει, γιὰ τὸ ἦταν ἄχρηστος πειά. Κι' ἐτόλμησε νά τὸν ἀμπαλλάρῃ καὶ νά τὸν ἐξαποστείλῃ, λὲς κι' ἦταν ἐμπόρευμα.. Ποῦ; Στὴ Σκότλαντ Γουάρντ! Ἐκεῖ ὅπου βρισκόντουσαν ὅλοι οἱ διώκται του!... Ἐ, λοιπόν, αὐτὸς ἦταν ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος πολὺ.

Καὶ τότε ὁ "Αλαν σκέφτηκε πῶς εἶχε δώσει πειὰ τὸ λόγο του νά βοηθήσῃ τὸν ἐπιθεωρητή! Τὶ ὄφελος θάχαν οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπὸ ἕναν ἀρχάριο ἀεροπόρο; Μήπως ἤξαιρε νά κάμῃ κι' ἄλλο τίποτα... Μὲ τί τρόπο θὰ καταδίωκε αὐτὸς ἕναν κακοῦργο πού δέν πιανόταν ἀπ' τοὺς δαιμόνιους ὑπε-ἐκτιβ. τῆς Σκότλαντ Γουάρντ;... Ἀποροῦσε πῶς ἀνελάμβανε ὁ Μπέρνς μιὰ τέτοια δουλειά.

Τοῦρταν ἔπειτα ἄλλες σκέψεις, ὁλότελα ἀντίθετες. Τὸ μέλλον δέν τὸ γινώριζε κανένας... Θυμήθηκε τὸ ἄμορφο κορίτσι, τὰ σκούρα μπλὲ μάτια, τὰ ροδαλά μάγουλα, τὰ βυσινιά χεῖλη...

Ἐγέλασε. Σηκώθηκε. Ξαναδίπλωσε τὸ ἀνώνυμο γράμμα, τῷβαλε στὸ φάκελλο, τῷκρυψε στὸ πορτοφόλι του. Βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο του, πήρε τὸ καπέλλο του ἀπ' τὴν κρεμάστρα τοῦ χώ-

κι' έφυγε για τὸ Πικαντίλλυ.

Όταν έφτασε στὴ λέσχη, ἀπόρησε πὺ εἶδε τὸ Μπέρνς νὰ κάθεται μαζὶ μὲ τὸ Μπράντ. Τάξαιρε τὰ νέα ὁ δάσκαλος. Τὸ ἔαχε κιόλας πῆ ὁ ἀστυνομικός. Δὲν ἐγνώριζαν ὅμως καὶ για τὸ γράμμα, πὺ τοὺς ἦρθε ξαφνικὰ σὰ μπόμπα.

Έχασε λιγάκι τὸ χρῶμα του ὁ ἐπιθεωρητής. Ἡ ταραχὴ φαίνεται κι' ἀπ' τὴ φωνή του, ὅταν τοὺς ἔλεγε:

— Δὲν μ' ἄρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ γράμμα, κύριοι! Καθόλου! Ἡ κατάστασις ὁλόντα καὶ χειροτερεύει. Δὲν ἀμφιβάλλω πὺς αὐτὸς εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας. Κρίμα! Μᾶς παρουσιάστη- κε καὶ πάλι, καὶ τὸν ξαναχάσαμε..

— Ἐγὼ σκέπτομαι τὸ αὐτοκίνητό μου, εἶπε ὁ Ἄλαν.

— Ἐέχασα νὰ σοὺ πῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε τότε ὁ ἀστυνομικός. Τὸ βρήκαμε στὸ δημόσιο δρόμο τοῦ Σεαίηνς, κάτω ἀπ' τὸν λόφο τῶν σκοπευτῶν. Εἶναι τώρα στὴν ἐντέλεια.

— Στὴν ἐντέλεια... Τί θέλεις νὰ πῇ;

— Πὺς ἔχει γίνεи θρίψαλα

— Μήπως τοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα, κι' ἔπεσε..

— Μὴ φαντάζεσαι τέτοιο πρᾶγμα. Μακάρι νάτανε κι' αὐτὸς μέσα! Ὅτ' γλυτώνανε ἀπὸ ἓνα μεγάλο μπελᾶ. Ἀλλὰ φαίνεται πὺς οὔτε κι' ὁ χάρος μπορεῖ νὰ τὸν πιάσῃ. Τὸ αὐτοκίνητό σου τὸ ἄφησαν ἐπὶ τῆδε νὰ πέσῃ ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Τὸ πῆγαν ὡς τὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ καὶ τᾶφησαν ὅστερα νὰ προχωρήσῃ μόνο του. Αὐτὸ συνέβη.

— Έχω τώρα λόγους νὰ τὸν μισῶ, τοῦπε ὁ Ἄλαν δείχνοντας τὴν γροθιά του. Ὅτ' τὸν ἐκδικηθῶ! Πότε θὰ μοὺ ἀναθέσῃς νὰ τὸν καταδιώξω;

— Μὴ διάζεσαι. Θάρθῃ κι' αὐτὸ μὲ τὴ σειρά του. Για τὴν ὥρα, πρέπει νὰ ἐξακολουθῇ τὴν τακτικὴ σου ζωὴ. Αὐτὸς τώρα ξαίρει πὺς ἐστὶ ἐνδιαφέρεσαι για τὴ Ζέσσικα. Μὴν ἀμφιβάλλῃς πὺς σὲ παρακολουθοῦν οἱ ἄνθρωποι του. Ἄν σὲ δοῦνε μιὰ δυὸ φορές μαζὶ μου, θὰ τὸ καταλάβουν. Θᾶσαι τότε ἀκόμα πὺς ἀχρη- στος κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους τῆς Σκότλαντ Γυάρντ. Ἐκεῖνοι τοῦλά- χιστον ἔχουνε τὴν πείρα τῆς δουλειᾶς... Ὅτ' τὸν κυνηγήσῃς καὶ σὺ. Ἀλλὰ πότε; Ὅταν αὐτὸς οὔτε κἂν θὰ τὸ φαντάζεται... Γι' αὐτὸ, πρέπει νὰ τοῦ δείξῃς πὺς ἀκουσες τὴ συμβουλὴ του. Νὰ φερθῇς ἔτσι πὺ νὰ τὸν πείσῃς πὺς ἀδιαφορεῖς για τὰ γλυκὰ μά- τια τῆς Ζέσσικας, ὅσο καὶ για τὰ μούτρα του.

Ἐγέλασε ὁ Ἄλαν.

— Σὲ καταλαβαίνω καλά, κύριε Μπράντ! Ἀλλὰ μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία πὺ θὰ σοὺ δοθῇ, θέλω νὰ μὲ φωνάξῃς.

Μὴν ἀμφιβάλλῃς γι' αὐτὸ, τοῦ ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ ἐπι- θεωρητής. Δὲν εἶναι ἀπίθανο ν' ἀρχίσουμε κιόλας ἀπὸ ἀπόψε.. Νὰ δοῦμε τώρα τί ἀναφορὰ θὰ μᾶς δώσουν οἱ ἄνθρωποι πὺ πῆ- γανε στὸ λειβάδι. Τοὺς εἶπα πὺς θὰ βρίσκουμε ἐδῶ καὶ νὰ μοὺ

τηλεφωνήσουν...

— Για φαντάσου! ἔκαμε ὁ Ἄλαν καὶ τὸν διέκοψε. Κι' ἐγὼ οὔτε κἂν στὸ σκέφτηκα!

— Αὐτὲς οἱ δουλειὲς ἀπαιτοῦν ἐξάσκησι, εἶπε ὁ ἀστυνομικός. Ἀλλὰ μὴ σκοτίζεσαι. Οὔτε καὶ τώρα θὰ μάθουμε τίποτα. Ὁ ἄνθρωπος πὺ σ' ἐπισκέφτηκε ἀπόψε δὲν ἀφήνει ἱχνὴ πίσω του. Ξαίρει τὸν τρόπο νὰ φυλάγεται.

Ἦρθε τότε ἓνα γκαρσόνι πὺ ρώτησε τὸ Μπέρνς ποιὸς ἦταν ὁ κύριος Μπράντ.

— Τί τρέχει; τοῦπε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Κάποιος στὸ τηλέφωνο σᾶς ζητάει.

Πῆγανε κι' οἱ τρεῖς τοὺς μαζὶ. Ὁ Ἄλαν ὅμως κι' ὁ Μπέρνς στάθηκαν ἔξω ἀπ' τὸ καμαρίνι. Σὲ λίγο ὁ ἐπιθεωρητής ξαναβγή- κε. Ἐγελοῦσε πολὺ πικραμμένα.

— Ὅπως σᾶς τῶπα, ἔλεγε. Ἀδειανὴ ἡ ἔπαυλι, κανένας στὰ χωράφια! Τὰ ἐγκατάλειψαν ὅλα. Ξεκουβαλήσανε, καὶ μετὰ ἦρθε ὁ ἀρχηγὸς νὰ πληροφορηθῇ για τὴ Ζέσσικα...

Μιλοῦσε κι' ἀναθε ἀπ' τὸ θυμὸ του. Στὸ τέλος συνεπέρανε:

—...Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι πράγματι ἀξιοθαύμαστος. Για πρώτη φορὰ μᾶς παρουσιάζεται κακοῦργος πὺ νὰ ἐξαφανίξῃ τό- σο ἐπιτυχῶς τὰ ἱχνὴ του!

Κι' ἐχώρισαν ὅστερα. Ὅτ' πῆγαινε ὁ καθένας για ὕπνο.

ΜΙΑ ΤΥΧΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ἐπέρασε κι' ἡ τρίτη μέρα. Οἱ ἀεροπόροι δὲ λαβαίνανε καμ- μιὰ πρόσκλησι ἀπὸ τὸ Μπράντ. Ἀνυπομονοῦσανε, καὶ τὸν περι- μένανε νὰ τοὺς καλέσῃ ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα. Μένανε μὲ τίς καθη- μερινὲς τοὺς ἀσχολίες... Τῇ δεύτερῃ μέρᾳ ὁ Ἄλαν ἔδωσε ἐξετά- σεις καὶ πῆρε τὸ δίπλωμα τοῦ πιλότου-ἀεροπόρου. Ἦταν ἓνα σπουδαῖο γεγονός, καὶ τὸ γιορτάσανε οἱ δυὸ τοὺς μ' ἓνα καλὸ δεῖ- πνο στὸ σπίτι τοῦ Ἄλαν. Μιλοῦσανε μόνο για ζητήματα ἀερο- πορικά, ἀλλὰ ὁ νοὺς τοὺς ἔτρεχε ἄλλοῦ... Μιὰ στιγμὴ τὸ τηλέφω- νὸ τοὺς ἐκουδούνισε. Ὁ Ἄλαν τὰ παράτησε ὅλα σύζυλα, κι' ἔτρεξε ν' ἀκούσῃ. Στὸ μετὰ αὐτό, ὁ Μπέρνς ἔκανε σὰ νὰ κα- θόταν ἀπάνω σὲ καρφιά. Ἐρρίξε κατόπι μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιὰ στὸ μαθητὴ του. Ἐχαμογέλασε κεῖνος καὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ ὕφος βαρυσστημένο:

Ἐμαθε ὁ Μέντ πὺς πῆρα τὸ δίπλωμα κι' ἤθελε νὰ μὲ συγχαρῇ.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ, στὸ ἀεροδρόμιο, ὁ Ἄλαν ἔκαμε ἓνα δοκιμα- στικὸ πέταγμα καὶ ξανακατέβηκε. Δὲν στάθηκε νὰ περιμένῃ τὸ Μπέρνς, πὺ πετοῦσε ἀκόμα μὲ κάποιον μαθητὴ.. Εἶχε νοικιάσει προσωρινὰ ἓνα μεταχειρισμένο αὐτοκίνητο, για νὰ μὴ χάνῃ τὴν ἔρα του μὲ τὰ λεωφορεῖα. Τῷχε ἀφήσει ἐκεῖ ἀπέξω. Τὸ πῆρε

και τράβηξε προς το Λονδίνο.

Στά μισά του δρόμου, ο Άλαν αναγκάστηκε να σταματήσει τη μηχανή του. Πήρε σειρά πίσω από πολλά άλλα αμάξια. Κάτι θύχε συμβή κι' ο άστυφύλακας εμπόδιζε την κυκλοφορία. Έπερίμενε, λοιπόν, ο Άλαν, κι' ο νους του έτρεχε στον κακούργο που τούχε σπάσει το αμαξάκι του και στον Μπράντ που θα τούδινε κάποια ποικιλία στη ζωή. Αναρωτιόταν αν θα ξανάδλεπε την όμορφη άγνωστη, την τρισχαριτωμένη Ζέσσινα. Και συλλογιζόταν αν ο κάθε άνθρωπος γεννιέται με τη μοίρα του. "Αν θα τού συνέβαινε μόνο διτι τού ήταν γραφτό, τότε ασφαλώς θα την ξανα συναντούσε την ώρα λαθρεπιβάτιδα. "Ως τη μέρα εκείνη κανένα κορίτσι δεν τον είχε επηρεάσει τόσο πολύ ζωηρά, κι' ο θαυμασμός του για τη γυναίκα καλλονή υπήρξε πάντα επιπόλαιος. Τώρα όμως για τη Ζέσσινα ένιωθε πολύ διαφορετικά. Ήταν ένα ιδανικό πλάσμα, μιá εξαιρετικά έλκυστική κοπέλλα, φανερά έξυπνη κι' ατρόμητη. Την περιέβαλλε ακόμα ένα μυστήριο, που έκανε τη γοητεία της επικίνδυνη όσο και ακατανίκητη. Κι' η κοπέλλα αυτή είχε εξαφανιστή. Δεν θα την ξανάδλεπε, έχτος κι' αν ήταν γραφτό να συμβή αλλοιώτικα.

Ο άστυφύλακας είχε κατεβάσει το χέρι του. Τα μπροστινά αυτοκίνητα ξεκινούσαν άργα και ένα-ένα. Έτοιμαζόταν ο Άλαν κι' έβαζε το πόδι του στα φρένα. Εκείνη τη στιγμή το μάτι του πήρε από λοξά ένα μεγάλο κίτρινο αυτοκίνητο πολυτελείας. Περνούσε προς τα κάτω, και το ώδηγούσε μιá γυναίκα πουχε κι' ένα σωφέρ στο πλάι της. Ο Άλαν δεν πρόλαβε να προσέξει. Ένοιωσε όμως πως ήταν εκείνη! Είχε ανάγκη να δη και το πρόσωπό της; Ήταν ή Ζέσσινα, και θα την ξεχώριζε κι' από πολύ πιο μακριά.

"Αν καθόταν εκείνη την ώρα να σκεφτή, θα την έχανε, μπορεί και για πάντα. Κι' έκαμε διτι τού ήρθε. Έστρεψε απότομα τη ρόδα για ν' αλλάξη την κατεύθυνσί του. Λίγο έλειψε να τρακάρη τ' αμάξι του δώθε κειθε. Όσπου να χωρίση και να μπή στην αντίθετη σειρά, άκουσε του κόσμου τις βλαστήμιες από τους σωφέρ. Παραμέριζαν αναγκαστικά για να γλυτώσουν από μεγάλες ζημιές. Κι' έτσι ο Άλαν πήρε ξοπίσω τη Ζέσσινα. Όταν ξανοίχτηκε στο δημόσιο δρόμο, έτρεχε με δλη τη ταχύτητα. Αλλά που το δικό του αμάξι! Το δανεικό αυτό δεν άξιζε τίποτα. Μακριά, μπροστά του το κίτρινο πολυτελείας χανόταν όλοένα, λες κι' ήτανε τορπίλλα. Τί άτυχία! Θα τού ξέφευγε πάλι το ιδανικό κορίτσι. Τού νάκου βίαζε τη μηχανή. Δεν θα κατώρθωνε ποτέ να τη φτάση τη μικρή σαγηνεύτρα.

Κι' άξαφνα τούρθε μιá ιδέα που τον γιόμισε χαρά. Θυμήθηκε την Άραμίντα. Αυτή θα τον έσωζε. "Ας έτρεχε τότε ή Ζέσσινα όσο ήθελε. Θα την έβλεπε από ψηλά σαν Θεός και θα την παρακολουθούσε. Μά θάταν άμαρτία να τη χάση μέσα απ' τα χέ-

ρια του!

Τη στιγμή εκείνη ίσα-ίσα βρισκόταν έξω απ' το αεροδρόμιο. Χωρίς να λιγοστέψη ταχύτητα, έκαμε στροφή και προχώρησε μέσα στα ανώμαλα χωρίσματα των χωραφιών. Από μακριά είδε πως ή Άραμίντα στεκόταν ακόμα μπροστά στην πόρτα της αποθήκης. Μετά λίγα λεπτά της ώρας ήτανε κι' αυτός εκεί. Άπασχολημένοι άλλοι οι βοηθοί, δεν είχαν ακόμα πειράξει την Άραμίντα, που βρισκόταν όπως την είχε αφήσει. Χάρηκε που την ξανάδε έτοιμη και πήδησε άμέσως μέσα. Έδωσε κίνησι στη μηχανή, ύψώθηκε και ξανάρθε στο δημόσιο δρόμο, αλλά τη φορά αυτή από ψηλά.

Έπετούσε πολύ χαμηλά, πάνω-κάτω διακόσια μέτρα απ' το έδαφος. Τώχαιρε πως ήταν αντικανονικό, πως ο τίτλος του αεροπλάνου του διαβαζόταν από κάτω και πως αν τον έβλεπε ο άγροτικός άστυφύλακας της Τροχαίας θα τον κατήγγελλε. Αλλά έπροτίμησε να πληρώση το πρόστιμο και ν' άκούση καμιά κατσάδα απ' τη Διοίκησι του αεροδρομίου, παρά να τού ξεφύγη το κίτρινο αυτοκίνητο πολυτελείας, πουχε μέσα τη Ζέσσινα. Και πράγματι, σέ λίγο, το ξεχώρισε που έτρεχε σαν άστραπή.

Η Ζέσσινα είχε πάρει το δρόμο προς το Σταίηνς. Το αμάξι της προχωρούσε γρήγορα, άλλ' όχι όσο το αεροπλάνο. Τώρα οι όροι του κυνηγητού είχαν αντιστραφή. Ο Άλαν κυριαρχούσε. Μά δε μπορούσε όλο να προπορεύεται, έπρεπε να πηγαίνει μαζί με το κίτρινο αυτοκίνητο. Και για να το πετυχαίνη, έκανε κυκλικές στροφές με κέντρο την κοπέλλα.

Έπροκάλεσε όμως έτσι την περιέργεια της νέας. Άντελήφθη πως ο αεροπόρος, για να φέρεται μ' αυτόν τον τρόπο, είχε τον σκοπό του. Και ρώτησε τον διπλανό της άνδρα, που φαινόταν από την στολή του πως ήταν σωφέρ

— Πώς το έξηγάς, αυτό, Άνταμς;

— Θα γυμνάζεται, δεσποινίς, ο αεροπόρος.

Η Άραμίντα όμως είχε ξαναψηλώσει και τόνονά της δεν διακρινόταν από κάτω. Κι' ή Ζέσσινα αναρωτήθηκε, μουρμουρίζοντας:

— Νάσαι άραγε αυτός;

Έτσι άρχισε κι' εκείνη να παρακολουθή τις κινήσεις του αεροπλάνου. Κι' όταν γα μιá στιγμή ο Άλαν προσπέρασε, ή Ζέσσινα έπωφελήθηκε: μπήκε σ' ένα διάμεσο δρομάκι, που θα την καθυστερούσε λιγάκι αλλά και δεν θα την έβγαζε από την πορεία της. Θα ξανάπιανε πιο πέρα τον μεγάλο δημόσιο δρόμο.

Είχε χαθή το αεροπλάνο για κάμποση ώρα. Αλλά άξαφνα θόρυβο, λες και ήταν ένθουσιασμένος γιατί την ξανάβρισκε.

— Χμ! Έκαμε τότε ή Ζέσσινα, που κατσούφιασε πολύ χαριτωμένα κι' έφερε τα φρύδια της σέ μιá ίσια γραμμή. Δεν μ' άρε-

σει, "Ανταμς, αυτό τὸ παιχνίδι.

— "Εχετε δίκιο, δεσποινίς! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ πιστὸς "Ανταμς.

— "Ανησυχῶ πολὺ.

— "Ο "Ανταμς γύρισε καὶ τὴν κύτταξε.

— Μποροῦμε ν' ἀπαλλαχθοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸν μπελᾶ; τῆς εἶπε, γυρίζοντας λίγο πρὸς τὰ πίσω.

— "Εγέλασε ἡ Ζέσσικα καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— "Ἄς τὸν ἀφήσουμε νὰ παίξῃ λιγάκι ἀκόμα. "Ἄλλ' ὅταν βεβαιωθοῦμε πὼς πράγματι μὲ παρακολουθεῖ ἀπὸ σκοποῦ, θὰ πρέπη νὰ σκεφτοῦμε γιὰ κάτι τι ἄλλο. Θὰ βροῦμε κάποιον τρόπο νὰ τοῦ ξεφύγουμε.

— "Ναί, δεσποινίς! εἶπε εὐχαριστημένος ὁ "Ανταμς καὶ ξανα-σώπασε.

Ἡ Ζέσσικα ξανᾶρθε στὸ δημόσιο δρόμο καὶ αὖξῃσε ταχύτητα, μ' ὅλο πού κι' αὐτὴ δὲν τὸ πίστευε πὼς θὰ μποροῦσε ποτὲ μὲ τὸ αὐτοκίνητό της νὰ ξεπεράσῃ τὸ ἀεροπλάνο. Κατ' ὁρῶντο μόνον νὰ κουράζῃ τὸν ἀεροπόρο. Τὸν εἶδε πού λιγότευε ὁλοένα τίς κυκλικές του στροφές. Στὸ τέλος τὸ ἀεροπλάνο ἔλλαξε ταχυτικὴ. Ἐξακολουθοῦσε ὅμως νὰ τὴν κυνηγᾷ, παίρνοντας λοξὲς κατευθύνσεις.

— "Ἄς στὸ διάβολο! μουρμούρισε ἡ Ζέσσικα.

— Πὼς εἶπατε, δεσποινίς;

— "Ἄ στὸ διάβολο! ξαναφώναξε ἡ Ζέσσικα. Νὰ τί εἶπα! Πρέπει, "Ανταμς, νὰ τὸν βγάλουμε ἀπὸ πάνω μας αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. Σκέφτηκες τίποτα, ὅπως σοῦ εἶπα;

Μπορεῖ νάχε σκεφτῇ ὁ "Ανταμς, μὰ δὲν τοῦ ἦταν ἐπιτραμμένο νὰ ὑποδείξῃ αὐτὸς στὴ δεσποινίδα τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ἔπαψε ὁ θόρυβος ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο. "Σύγχρονα κι' οἱ δύο ἔσκυψαν ἔξω τὰ κεφάλια τους νὰ δοῦνε. Ἡ "Αραμίντα κατέβαινε γρήγορα πρὸς τὴ γῆ.

— "Θεέ μου! ξεφώνησε ἡ Ζέσσικα. Πέφτει!

— Μὴν τρομάζετε, δεσποινίς! εἶπε ὁ ψύχραιμος ἐγγλέζος. Θὰ βρῇ σὲ ὁμαλὸ ἔδαφος. Κάτι θὰ συνέβηκε στὸ μοτέρ του.

Τότε ἡ Ζέσσικα μπόρεσε καὶ διάβασε τὸν τίτλο τοῦ ἀεροπλάνου. Τὰ σκοῦρα μάτια της ἄστραψαν ἀπὸ τσανκινιά. Καὶ μίλουσε μὲ τὸν ἑαυτὸ της:

Πέφτεις ἄθελά σου, κύριε Σκουάιερ, ἢ τὸ κάνεις γιὰ νὰ μοῦ φράξῃς τὸ δρόμο;

Κι' ἐπείσε μὲ τὸ κομψὸ ποδαράκι της τὸ πεντάλ τῆς ταχύτητος. Τὸ αὐτοκίνητο πῆρε καινούργια φόρα καὶ ξεπετάχτηκε μὲ μεγάλη ὀρμή. "Ἀλλάξε ὅμως γνώμη ἡ Ζέσσικα. Τῶφere καὶ τὸ σταμάτησε σὲ μιὰν ἄκρῃ τοῦ δρόμου.

— "Ἀκουσε, "Ανταμς! ἄρχισε νὰ λέῃ διαστικὰ στὸν συνοδό της. Δὲν θέλω ἐπικίνδυνα πράγματα. Νὰ πὼς θὰ γίνῃ; Θὰ καθήσῃς ἐσὺ μπροστὰ στὸ τιμόνι. Ἐγὼ θὰ περάσω στὸ πίσω μέρος,

θὰ στριμωχθῶ κάτω ἀπ' τὰ καθίσματα, θὰ πᾶρω τὴν κουδέρτα γιὰ τὰ πόδια καὶ θὰ κουκουλωθῶ. Δὲν θὰ φαίνομαι καθόλου. "Όταν ὁ ἀεροπόρος παρουσιασθῇ μπροστὰ σου καὶ σὲ ρωτήσῃ, γιατί αὐτὸ πάει νὰ συμβῇ, θὰ πῇς ψέματα. Νὰ τοῦ ἀπαντήσῃς πὼς ἔρχεσαι μόνος σου ἀπ' τὸ Λονδίνο. "Ἄν ἐπιμείνῃ νὰ μάθῃ πού κατευθύνεσαι, πέστου πὼς πηγαίνεις τὸ αὐτοκίνητο στὸ Πόρτσμουθ καὶ πὼς ἰνῆκει σὲ κάποιον ἀξιωματικὸ τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ. Δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃς τὸ ὄνομά του. Μὲ κατάλαβες;

— "Ναί, δεσποινίς! εἶπε ξερὰ-ξερὰ ὁ ἀτάραχος ἐγγλέζος.

— Ἐμπρός, λοιπόν!

Κρύφτηκε τότε ἡ Ζέσσικα κι' ὁ "Ανταμς κάθησε μπροστὰ στὸ τιμόνι. Τὸ αὐτοκίνητο πάλι προχωροῦσε, ἀλλὰ μὲ ἄλλον ὁδηγό.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ὁ "Αλαν ἔβριζε ἄδικα τὴν "Αραμίντα. Ἐπὶ τέλους κατάλαβε τὸ λάθος του καὶ τῆς ἐζήτησε συγγνώμη. Φεύγοντας διαστικὰ ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο, ἔεχασε νὰ ἐξετάσῃ τὸ ντεπόσιτο τῆς βενζίνας. Καὶ βρέθηκε ἄξαφνα χωρὶς καύσιμη ὕλη.

Μέρος γιὰ προσγείωσις ὑπῆρχε μπόλικο. Τὸν ἐδοήθησε πολὺ καὶ ἡ "Αραμίντα, πού μὲ τὴν κλίσι της προσπέρασε ἀρκετὰ τὸ αὐτοκίνητο πολυτελείας. Κατέβηκε σὰν φρόνιμο παιδί καὶ στάθηκε στὸ χωράφι πού πλεούριζε τὸ μεγάλο δρόμο. Βγήκε εὐθὺς ὁ "Αλαν κι' ἐπῆρθε ἔξω ἀπ' τὸ φράχτη τοῦ χωραφιοῦ. Στάθηκε καταμεσῆς τοῦ δρόμου κι' ἄνοιξε τὰ μπράτσα του σταυρῶ.

Δὲν ἄργησε νάρθῃ καὶ τὸ κίτρινο αὐτοκίνητο. Πειθαρχικὸς ὁ "Ανταμς ἐσταμάτησε τὴ μηχανή του. Τὸ σχέδιο τοῦ "Αλαν ἦταν νὰ ζητήσῃ κανένα δανεικὸ δοχεῖο μὲ βενζίνη. Θὰ ξαναένωνε ἔτσι τὴ γνωριμία του μὲ τὴ Ζέσσικα. Καὶ νὰ μὴν τὸν ἔπαιρνε τώρα μαζὶ της, πάλι αὐτὸς δὲν θὰ τὴν ξανάβρισκε; Δὲν θὰ τοῦλεγε σὲ ποῖο μέρος νὰ τῆς ἐπιστρέψῃ τὴ βενζίνη; "Όλο καὶ, τελωσπάντων, θὰ κέρδιζε ἀπ' αὐτὴ τὴ συνάντησι. "Ἄλλ' ὅταν ἀντίκρουσε τὸ κρῦο μοῦτρο τοῦ σωφέρ, καὶ δὲν εἶδε τὴν κοπέλλα πουθενὰ μέσα στ' ἀμάξι, ἡ καρδιά του πάγωσε. "Ὡστε ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα κυνηγοῦσε σὰν βλάκας ἓνα αὐτοκίνητο πού τοῦ ἦταν ἀδιάφορο; Εἶχε κοπιᾶσει μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ρεζιλευτῇ; Τὸν εἶχαν ἀπατήσῃ, λοιπόν, ἢ αἰσθῆσεις του;

Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ παραδεχτῇ αὐτὸ ὁ "Αλαν. Δὲν ἦταν δυνατό νάχε κάνει λάθος. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ζέσσικας δὲν τᾶχε καμμιὰ ἄλλη κοπέλλα. Καὶ τοῦχαν ἐντυπωθῇ τόσο καλά! Δὲ θάβρυναν ἀπ' τὸ μυαλό του ὅσπου νὰ πεθάνῃ. Νάχῃ κάνει αὐτὸς ἓνα τέτοιο λάθος; "Ἀδύνατο! Κάτι ἄλλο θάχε συμβῇ, ἀλλ' ἀπὸ ψηλὰ αὐτὸς δὲν τὸ πῆρε εἰδησι. "Ναί! "Εδῆλε μπροστὰ του τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀμάξι, πού τὸ ὠδηγοῦσε ἡ Ζέσσικα λίγη ὥρα πρὶν.

Κι' ἐπλησίασε γιὰ νὰ κάμῃ στὸ σωφέρ τὴν προσχεδιασμένη ἐρώτησι:

— Συγγνώμη πού σέ σταματῶ μὲ τέτοιο τρόπο, τοῦ εἶπε. Ἀναγκάστηκε νὰ προσγειωθῇ αὐτὴ τῇ στιγμῇ, γιατί μοῦ σώθηκε ἡ βενζίνα. Ἐχεις ἐσύ νὰ μοῦ πουλήσης κανένα δοχεῖο;

Ἐγέλασε ὁ σωφὲρ καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Κρίμα, κύριε! Δὲν μοῦ περισσεύει κανένα. Ἄν εἶχα, θὰ σὰς τὸ χάριζα εὐχαρίστως. Ἐμεῖς, βλέπετε, δὲν παίρνομε μαζὴ μας δοχεῖα. Ἀποθηκεύομε τὴ βενζίνα στὸ ντεπόζιτο πού, ὅπως ξαίρετε, ἔχει στόμιο μόνο γιὰ νὰ δέχεται. Ἀλλὰ θέλω νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος. Θὰ σταθῶ στὸ πρῶτο ἀπὸ δῶ χωρὶς καὶ θὰ πῶ στὸν ἄνθρωπο τοῦ γκαράζ νὰ σὰς στείλῃ γρήγορα μερικοὺς τενεκέδες βενζίνα. Μόνο ἔτσι μπορῶ νὰ σὰς εὐκολύνω.

— Μεγάλη ἡ καλωσύνη σου! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἄλαν. Κάμε το, σὲ παρακαλῶ, αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ χρωστῶ χάρι. Νὰ μὲ συχωρῆς πού σέ σταμάτησα.

— Παρακαλῶ, κύριε! Εἶναι χρέος μου νὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ σὰς.

Ἐχαιρέτησε ὁ Ἄλαν. Ὁ σωφὲρ ἔδωσε κίνησι στὸ αὐτοκίνητο.

Κάπου τριακόσα μέτρα πὶς πέρα, ἡ Ζέσσικα φανερώθηκε πάλι στὸν Ἄνταμς, καὶ τοῦ πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τὸ τιμόνι. Πέρασαν ἀπ' τὸ γκαράζ τοῦ πρώτου χωριοῦ, ἀλλὰ δὲν δῶσανε καμμιά παραγγελία γιὰ νὰ σταλῇ βενζίνα στὸν ἀεροπόρο.

— Ὅχι, φίλε μου! ἔλεγε μέσα της ἡ Ζέσσικα. Δὲν θὰ σὲ βοηθήσω ἐγὼ ἢ ἴδια γιὰ νὰ μοῦ ξαναρχίσῃς τὸ κυνηγητό σου. Ἀρκετὰ ἔπαιξες ὥς τώρα. Ἐκουράσου.

Κι' ἀναστένανε μὲ ἀνακούφισι.

Ἄλλ' ἂν ἤξαιρε πού βρισκόταν ὁ Ἄλαν ἐκείνη τῇ στιγμῇ, δὲν θὰ ἦταν ἔτσι εὐχαριστημένη. Ὁ νεαρὸς ἀεροπόρος ταξίδευε μαζὴ της. Εἶχε κρυφτῇ πίσω στὸ ἀμάξι της. Βαστοῦσε μὲ τὰ δυὸ του χέρια τὴν κρεμασμένη ρεζέρβα-ρόδα κι' ἐστήριζε τὸ δεξί του πόδι πάνω στὸν προφυλακτήρα. Ἐμάζωιε κι' ἐζάρωνε τὸ κορμί του, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ κρατιέται καὶ νὰ μὴ φαίνεται ἀπὸ μπροστά. Τὸ ἀριστερό του πόδι τ' ἄφηνε ἐλεύθερο, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ φόρα καὶ νὰ ξαναπηδήσῃ. Κι' ἔκανε προσευχὲς στὴν Παναγία νὰ φωτίσῃ τὴ Ζέσσικα ν' ἀποφεύγῃ τίς κακοτοπιές, πού τὸν τράνταζαν ὁλόκορμο.

ΠΟΛΥ ΝΟΗΜΑ ΑΠΟ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ Ζέσσικα ἔτρεχε πολὺ κι' ὁ Ἄλαν ἔδαζε ὅλη του τὴ δύναμι γιὰ νὰ κρατιέται πάνω στ' ἀμάξι. Ἡ θέσις του δὲν ἦταν εὐχάριστη. Μὲ τὴν ἰδέα πὺς θάβλεπε τὴ Ζέσσικα κρεμασμένη ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, χωρὶς νὰ σκεφθῇ καὶ τίς συνέπειες. Ὑπέ- πίσω ἀπ' τ' αὐτοκίνητο, χωρὶς νὰ σκεφθῇ καὶ τίς συνέπειες. Ὑπέ- πισε τώρα τὸν πέθανε τὸ τράνταγμα, κινδύνευε νὰ τσακιστῇ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμῇ στὴν ἄλλη, ἐπερίμενε καὶ τὰ χειρότερα...

Δὲν ἔκανε μολαταῦτα κανένα παράπονο. Ἡξαίρε πὺς τὸ ἀεροπλάνο του ἦταν ἀσφαλισμένο μέσα στὸ χωράφι. Ἐκεῖ τριγύρω δὲν ὑπῆρχε οὔτε σπίτι, οὔτε καλύβα. Τοῦχε κάνει ἀλήθεια ἐκπληξὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Κι' ὁ πανύψηλος φράχτης τοῦ χωραφιοῦ ἔκρυβε τὴν Ἀραμίντα ἀπ' τὰ περίεργα βλέμματα. Μπορεῖ νὰ φαινόταν ἀπὸ μακριά, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲ θὰ πίστευε κανένας πὺς ἦταν ἓνα ἐγκαταλειμμένο ἀεροπλάνο. Ὅπως κι' ἂν τὸ ἐξέταζε τὸ πρᾶμμα, ἦταν ἡσυχος γιὰ τὴν τύχη τῆς Ἀραμίντας. Τὸ κακὸ τώρα ἦταν ἄλλου.

Τὸ ταξίδι τῆς Ζέσσικας μάκραινε πολὺ ἐπικίνδυνα. Ἐναι- θε τὰ νεῦρα του μουδιασμένα. Δὲν μπορούσε πιά νὰ σφίγγῃ τὴ ρεζέρβα-ρόδα μὲ τὰ δάχτυλά του. Τὸ ἀκουμποῦσε τὸ πόδι του, ἀλλὰ δὲν τὸ αἰσθανόταν, ἀπάνω στὸν προφυλακτήρα. Ἄν ἡ Ζέσσικα ἔκανε μιὰν ἀπότομη κίνησι, θὰ τὸν τίναζε καταγῆς καὶ θὰ τοῦσπαζε τὰ κόκκαλα. Κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται ἂν δὲ θὰ ἦτανε φρονιμώτερο ν' ἀλλάξῃ σχέδιο καὶ νὰ τῆς παρουσιάστῃ. Ἄλλ' ἐκείνη τῇ στιγμῇ τὸ αὐτοκίνητο βγήκε ἀπὸ τὸ δημόσιο δρόμο. Ἐλιγότεψε πολὺ τὴν ταχύτητά του καὶ μπῆκε σ' ἓνα πλατὺ μονοπάτι.

Ὁ Ἄλαν πίστεψε πὺς ἡ Ζέσσικα ζύγωνε νὰ φτάσῃ στὸν προορισμό της καὶ πὺς τὰ βάσανα του θάπερναν ἓνα τέλος. Μπορεῖ νάταν ἔτσι. Ὁ δρομᾶκος αὐτὸς θ' ἀνῆκε σίγουρα σὲ καμμιά κοινότητα χωριοῦ. Ἡ δική του δὲν ἔτρεχε, ἀλλὰ τὸ ἔδαφος ἦταν ἀνώμαλο, ὅλο κατσάδραχα καὶ λάκκοι. Δὲν ἄντεχε περισσότερο. Μαζὴ μὲ τὴ σωματικὴ, ἔχανε καὶ τὴν ψυχικὴ του δύναμι. Εἶχε τέτοια χάλια ὁ κακομοῖρης, πού δὲν τολμοῦσε οὔτε καὶ νὰ πηδήσῃ χάμω. Θάπεφε σὰν ἄψυχος πάνω σὲ σουδλερές πέτρες. Μόνο νὰ φωνάξῃ μπορούσε. Κι' ἦταν ἔτοιμος νὰ τὸ κάμῃ, ὅταν ἀξαφνα ἔνοιωσε πὺς τὸ αὐτοκίνητο προχωροῦσε χωρὶς ταχύτητα ἀπ' τὴ μηχανή. Θὰ βρισκόντουσαν ἔξω ἀπὸ κάποιο μεγάλο χτῆμα. Τῶ- κρινε ὁ Ἄλαν ἀπὸ τὸ φράχτη κι' ἀπὸ τὰ δένδρα, γιατί αὐτὰ μόνο μπορούσε κι' ἔβλεπε. Ἐφτασαν ἔτσι σὲ μιὰ ἐξώπορτα μὲ σιδερένια κάγκελα. Ἐκεῖ ἡ Ζέσσικα φρενάρησε. Ὁ σωφὲρ κατέβηκε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ περάσῃ μέσα τὸ αὐτοκίνητο.

Ἐπωφελήθηκε τότε ὁ Ἄλαν. Ὁ σωφὲρ εἶχε στραμμένη τὴν πλάτη του πρὸς τὰ ἔξω. Ἡ Ζέσσικα δὲν μπορούσε νὰ δῇ τί γινό- ταν ἀπὸ πίσω της. Ἐκείνη πρόσεχε πὺς θὰ τῶμπαζε τ' ἀμάξι μέσα στὸ χτῆμα. Κι' ἔτσι ὁ Ἄλαν ἄφησε τὴ μαρτυρικὴ του θέσι. Κουτσά-στραβά, τὰ κατάφερε νὰ χωθῇ καὶ νὰ κρυφτῇ στ' ἀντι- ρουνὸ χαντάκι τοῦ δρόμου. Ὅταν ἡ Ζέσσικα προχώρησε μέσα, ὁ σωφὲρ ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ξανακάθισε δίπλα στὴν κυρά του. Δὲν τὰδε αὐτὰ ὁ Ἄλαν, τὰκούσε ὅμως μὲ τ' αὐτιά του. Τώρα ἀνασηκώθηκε λιγάκι κι' εἶδε. Τὸ αὐτοκίνητο περνοῦσε ἀπὸ μιὰ δεινροστοιχία. Θὰ ὑπῆρχε, βέβαια, κάποιο σπίτι, ἀλλὰ δὲν

ἐπιμείνω Σοῦ λέω πῶς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔπαψε νάχη προσωπικὸ χα-
 ρακτικῆρα Δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεσαι αὐτὸ ἀγαπητῇ μου; Δὲν πρόκει-
 ται, ὅπως ἄλλοτε, μόνο γιὰ τὴ Σέηλα. γιὰ σένα, γιὰ τὸ θεῖο τὸ
 Τζῶν. καὶ τώρα γιὰ μένα. Τὸ πρᾶγμα μεγάλωσε, ξάπλωσε, ἐγενετρο-
 μαχικὸ, καὶ παίρνει μέσα του ὅλες τὶς Σέηλες, ὅλες τὶς Ζέσσι-
 κες τοῦ τόπου. Πρέπει νὰ τὸ μάθῃ ὁ θεὸς, ἀκόμα κι' ἂν αὐτὸ
 τὸν σκοτώσῃ ὅπως λές. Δὲν φαντάζεσαι λοιπόν, πόσες ἑκατοντά-
 δες κορίτσια θὰ χαθοῦν ἔτσι; Καὶ μὲ τί φρικιαστικὸ τρόπο! Δὲν
 τὰ καταγγέλνω στὴ Σκότλαντ Γυάρντ, γιὰτὶ ξαίρω ποιὲς θάνα-
 ῖς συνέπειες, πόσο ἄγρια θὰ τιμωρηθοῦν αὐτὰ τὰ φοβερά ἐγκλη-
 ματα, τί ἀλύπητη καταδίωξι ἔχει νὰ γίνῃ. Πρέπει, ἀγαπητῇ μου,
 νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ τὸ κάμω; Εἰσαι ὑποχρεωμένη νὰ μοῦ τὸ ἐπι-
 τρέψῃς.

Σωπάσανε γιὰ λίγο. Ἐπειτα ὁ Ἄλαν ἄκουσε γυναικίους λυ-
 γμούς κι' ἐτρόμαξε.

—Μά, ἀγαπητῇ μου! ἔλεγε ἡ Ζέσσικα...

Τ' αὐτὶ του ἐνοιῶθε τὴ φωνὴ τῆς κοπέλλας σὰν ἓνα ἡδονικὸ
 χάδεμα. Καὶ τὴν κατάλαβε ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἡσυχάσῃ τὴν
 ταραγμένη κυρία.

—Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ! ἔλεγε αὐτὴ μὲ σακατεμένη φωνή.
 Σοῦ ἐπαναλαμβάνω πῶς θὰ πεθάνῃ ἀπ' τὸν καῦμό του ἂν τὸ μάθῃ.
 Ζέσσικα! Εἶπαν οἱ γιατροὶ πῶς ἡ μέρες του εἶναι μετρημένες.
 Ἀφῆσέ με νὰ τὸν ἔχω γιὰ λίγο ἀκόμα καιρό. Μὴ μοῦ τὸν στε-
 ρήσῃς μ' ἓνα κακὸ σου φέρεσιμο.

Ἡ Ζέσσικα τῆς ἀποκρίθηκε μὲ γλυκειὰ φωνή, ἀλλὰ σὲ τόνο
 ποὺ φανέρωνε μιὰ σταθερὴ ἀπόφασι.

—Ὁφείλω, τῆς ἔλεγε εἶναι μιὰ ἀνώτερη ὑποχρέωσι. Τὸν
 ἀγαπῶ τὸ θεῖο Τζῶν ὅσο καὶ σύ, ἀλλὰ μὲ πολὺ διαφορετικὸ τρόπο.
 Δὲν ζητῶ νὰ τὸν πεθάνω, οὔτε θέλω νὰ τὸν χάσουμε. Δὲν τὸ
 ἀρνιέμαι πῶς μπορεῖ μιὰ τέτοια εἶδησι νὰ τὸν σκοτώσῃ..

—Σώπασε! φώναξε κλαίγοντας ἡ κυρία. Μὴν μὲ τυραννάς
 μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Τοῦ ὑπόσχονται ἀκόμα λίγες μέρες οἱ για-
 τροὶ. Ἀφῆσέ τον νὰ τὶς ζήσῃ. Ἡ ἐπιστήμη τὸν ἔχει καταδικάσει,
 μὰ μὴν τὸν πεθάνῃς ἐσὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα του..

Ἐπαψε λίγο, κι' ἔπειτα ἄρχισε πάλι νὰ ξεφωνίζει.

—Ὅχι, Ζέσσικα! Δὲν σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Ἀρκετὰ ἔχω ὑπο-
 φέρι. Ἐχασα τὴ Σέηλα, τὴ μονάκριβή μου κόρη, πᾶνω στὸν ἀνθὸ
 τῆς νεότητος τη! Τὴν ἐλάτρευα. Ὁ χαμός της μὲ πότισε φαρμά-
 κια. Καὶ τώρα μοῦ γυρεύεις νὰ σαβανώσω τὸν ἄντρα μου, ποῦναι
 ἀκόμα ζωντανός!

—Ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ πῆς, θεῖα Ἐντιθ, ἐγὼ θὰ τὸ κάμω.
 —Ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ πῆς, θεῖα Ἐντιθ, ἐγὼ θὰ τὸ κάμω.
 Ἀνακάλυψε πολλὰ πράγματα, τὸ ἓνα πρὸς τὸ ἄλλο.
 Τὸ κακὸ ἔχει πάρει τέτοια ἔκτασι, ὥστε μόναι ἀδύνατο νὰ τὸ
 κρατᾶω περὶ μυστικῶ. Δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ μὲ καταπείσῃς, θεῖα
 Ἐντιθ! Μὴ μὲ νομίζῃς ἐπιπόλαιη. Τὸ σκέφτηκα καλὰ πρὶν νὰ τὸ

ἀποφασίσω. Ἐρχοῦνται ἐδῶ μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ συμφωνοῦσες
 καὶ σὺ μαζί μου. Βλέπω, δυστυχῶς, πῶς ἄδικα ἐκοπίασα. Ὁφεί-
 λα ν' ἔχω ἐνεργήσῃ, χωρὶς νάρθῶ νὰ σὲ δῶ καὶ νὰ τὸ συζητήσω.

Τῆς ἀποκρίθηκε ἡ θεῖα Ἐντιθ μὲ μεγάλο θυμὸ, καὶ μὲ τρόπο
 ποὺ τάραξε πολὺ τὸν Ἄλαν.

—Ζέσσικα! τῆς φώναξε. Ἄν τὸ κάμῃς, δὲν θὰ σοῦ ξαναμιλή-
 σω πειά, ποτέ. Θὰ σὲ βγάλω ἀπὸ δῶ μέσα, ποὺ ἦταν ὡς τώρα
 καὶ δικό σου σπίτι. Ὅχι μόνο δὲ θὰ τὸ μετανιώσω, ἀλλὰ καὶ θὰ
 δοξάζω σ' ἐλῇ μου τὴ ζωὴ τὸ Θεό, ποὺ μὲ φώτισε νὰ τὸ κάνω.
 Θὰ σὲ μισήσω, τὸ καταλαβαίνει; Ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα ἦταν
 ὡς τώρα ἀγάπη ἀληθινῆς μητέρας, οὔτε κι' ἀγάπησα ποτὲ περισ-
 σότερο τὴν κόρη μου. Αὐτὴ, λοιπόν, ἡ ἀγάπη θὰ μετατραπῇ σὲ
 μῖσος. Θὰ σὲ μισήσω, Ζέσσικα! .

Ἐστρίγγιζε πειά, δὲν μιλοῦσε. Κι' ἐπρόσθεσε:

...Σὲ μίσησα κιόλας. Φύγε ἀμέσως ἀπ' τὸ σπίτι μου! Βγές
 ἔξω ἀπὸ δῶ! Νὰ μὴν ξαναρθῇς πειὰ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι! Σοῦ τὸ λέω,
 γιὰτὶ ξαίρω πῶς πραγματοποιώντας τὴν ἀπόφασί σου θὰ σκοτώ-
 σῃς τὸ θεῖο σου.

—Κοῦμα, θεῖα! Κοῦμα ποὺ δὲ μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβῃς...

Ἀκούστηκαν ἔπειτα βήματα ποὺ μάκρυναν ἀπ' τὴν κάμα-
 ρα, μιὰ μικρὴ κραυγὴ, ἓνα κλείσιμο πόρτας, κάποιον πέσιμον κά-
 τω στὸ πάτωμα καὶ ὑστερικοὶ λυγμοὶ γυναικεῖοι.

Σαστισμένος ὁ Ἄλαν προσπάθησε γιὰ μιὰ στιγμὴ ν' ἀνακε-
 φαλιώσῃ, τι εἶχε ἀκούσει καὶ νὰ βγάλῃ ἓνα συμπέρασμα. Καὶ
 κατέληξε νὰ πιστέψῃ πῶς ἡ Ζέσσικα, ποὺ ὡς τώρα ἤξαιρε πολλὰ
 καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὰ καταγγέλλῃ, ἄλλαξε τώρα γνώμη. Φάνηκε
 πῶς ἡ Ζέσσικα ἀδιαφοροῦσε πειὰ γιὰ τὴ συνέπειαν ποὺ θὰ θάραι-
 ναν ἴσως δικούς της ἀνθρώπους. Τῷδειξε πῶς ἦταν ἀποφασισμένη
 νὰ πᾶν νὰ τὰ πῇ ὅλα στὸν ἐπιθεωρητὴ τῆς Σκότλαντ Γυάρντ.

Κατόπιν ὁ Ἄλαν ἔφυγε. Σύρθηκε πάλι ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ
 ξαναμπήκε μέσα στοὺς θάμνους, τ' ἀγριόχορτα καὶ τὰ πυκνὰ δέν-
 δρα. Ἀλλὰ τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν τὸν εἰσέλασε ἂν θὰ προξενόυσε θό-
 ρυγο, ἢ ἂν θὰ πρόδιδε ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸ του μὲ τὸ σάλεμα τῶν
 κλαριῶν. Ξαναπῆρε τὸν πρῶτο του δρόμο κι' ἔφτασε ὡς τὴ μεγά-
 λη σιδερένια ἐξώπορτα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε τὸ μοτέρ
 τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὸ σπίτι. Βγήκε τότε ὁ Ἄλαν
 ἀπ' τ' ἀγριόχορτα καὶ στάθηκε στὴ μέση τῆς δεινροστοιχίας. Πρὸ
 πίσω του, καμμιὰ δεκαριά μέτρα, ἦταν ἡ ἐξώπορτα.

Ἡ Ζέσσικα, στενοχωρημένη καὶ λιγάκι ἀκατάστατη, ὁμορφὴ
 ὅμως καὶ δροσερή, ἐσταμάτησε τὴ μηχανή της. Βγήκε ἀπὸ μέσα
 ὁ σὺφερ καὶ μὲ ἄγριες διαθέσεις ἐπλησίασε τὸν ἀεροπόρο. Ὁ
 Ἄλαν δὲν τοῦδωσε καμμιὰ προσοχή. Τὸν προσπέρασε κι' ἤρθε
 σιμὰ στὴν κοπέλλα.

—Δεσποινὶς Ζέσσικα! τῆς εἶπε. Θάχατε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ

πάτε ως τὸ αεροπλάνο μου; Θέλω νὰ σὰς ἐξηγήσω καὶ μερικά πράγματα.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Αυπήθηκε ὁ Ἄλαν, βλέποντας πὼς ἡ Ζέσσικα δὲν ἤθελε κἀν νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

Τὸν ζύγιζε μὲ τὸ βλέμμα της, λὲς καὶ τὸν ἐξέταζε ἂν θὰ ἦταν ἢ ὄχι θαρὺς γιὰ νὰ τὸν δάλλῃ στὸ αὐτοκίνητο. Στὸ τέλος, κρατώντας πάντα τὸ βολάν μὲ τὰ δύο της χέρια, τοῦδειξε μὲ τὸ χαριτωμένο κεφάλι της τὸ διπλανὸ κάθισμα.

—Κάθισε, τοῦ εἶπε μὲ μιὰ λέξι.

Ἀνακουφίστηκε ὁ Ἄλαν κι' ἀνεστέναξε κρυφὰ καθὼς περνοῦσε ἀπ' τὴν ἄλλην μεριὰ τοῦ ἀμαξιοῦ. Ἐμπαινε νὰ τοποθετηθῇ στὸ πλάι της, ἐνῶ ἐκεῖνη ἐδγαζε τὸ αὐτοκίνητο ἔξω ἀπὸ τὸ κτήμα. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ σωφὲρ βαστοῦσε τὴν καγγελένια ἐξώπορτα ἀνοιχτὴ καὶ περίμενε. Τὴν ξανάκλεισε κι' ἦρθε κι' ἐκάθισε πίσω τους, σὲν ἐπιβάτης. Συλλογισμένη ἡ Ζέσσικα ὠδηγοῦσε.

Ἀφοῦ προχώρησαν ἀκόμα λιγάκι, στράφηκε ἡ νέα νὰ μιλήσῃ τοῦ σωφὲρ.

—Ἀνταμς! τοῦ ἔλεγε. Ἀνέβασέ μας τὸ τζάμι. Ἐχει νὰ μοῦ πῇ κάτι ὁ κύριος Σκουάηαρ. Καὶ μπορεῖ ἡ παρουσία σου νὰ τὸν ἐμποδίξῃ.

Τὴν κατάλαβε ὁ Ἄλαν πὼς τὸν ἐνοιωθε σὲ δύσκολη θέσι καὶ χαιρόταν ἀπὸ κακία. Τὶ ἄλλο νόημα θὰ μπορούσε νὰχε τὸ μισοχαμόγελο ἐκεῖνο ποὺ μόλις κι' ἄφηνε νὰ φαίνονται τὰ πλαστικά της δόντια; Ὁ σωφὲρ ἀνέβασε τὸ διάμεσο τζάμι, κι' ἔτσι ἔμειναν οἱ δύο τους μόνοι. Τὴν κύτταξε ὁ Ἄλαν κι' αἰσθάνθηκε ὅτι καὶ τὴν πρώτη φορὰ: ὅταν ἦσαν ψηλὰ στὸν ἀέρα κι' ὅταν ἀργότερα τὴν ξανάδε μέσα στὴν ἀποθήκη τοῦ αεροδρομίου. Δὲν τῆς τῶπε ἀλλὰ τὴν εὐχαρίστησε κρυφὰ ἀπὸ μέσα του γιὰ τὴν καλὴ της ἰδέα ν' ἀποξενώσῃ τὸ σωφὲρ. Μποροῦσε τώρα νὰ τῆς κουβεντιάσῃ ἐλεύθερα. Κι' ἄρχισε νὰ συγκεντρώνῃ στὸ μυαλό του τὰ διάφορα περιστατικά. Τοῦρριξε τότε μιὰ λοξὴ ματιὰ ἡ Ζέσσικα καὶ μὲ μιὰ της λέξι τὸν προκάλεσε νὰ μιλήσῃ.

Θῆναι καλύτερα νὰ σοῦ ἐξιστορήσω τὰ πράγματα ἀπ' τὴν ἀρχή, τῆς εἶπε.

—Ναί! Μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ σύστημα. Σὲ καταλαβαίνει ὁ ἄλλος πιὸ εὐκολα.

—Ὅχι προσπαθήσω νὰ μὴ σὲ κουράσω, καὶ γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ μὲ διακόπτῃς.

—Μὰ γιατί τὸ νομίζεις πὼς θὰ μὲ κουράσῃς;

—Ὅχι σοῦ ἐξηγηθῶ τῶρα ἀμέσως: Θὲς νὰ μ' ἀκούσῃς;

Δὲν τοῦ ἀπάντησε ἡ Ζέσσικα, λὲς κι' ἐνοιωσε κάποιο λάθος της. Κι' ὁ Ἄλαν ἄρχισε νὰ τῆς διηγεῖται. Τῆς τὰ ἔλεγε ὅλα,

ὅπως ἀληθινὰ εἶχαν συμβῇ.

—Ὁμολογῶ, τῆς εἶπε, πὼς ἀποθαρρύνθηκα ὅταν εἶδα νὰ λείπῃς ἐσὺ ἀπ' τ' αὐτοκίνητο.

Ἡ Ζέσσικα γελοῦσε.

—Ἦμουν αὐτὴ ἀπ' τὰ πισινὰ καθίσματα, σκεπασμένη μὲ τὴν κουβέρτα γιὰ τὰ πόδια.

—Ὡστε ἐκεῖ μοῦ κρύφτηκες! Ἀκουσες τὴ συζήτησι;

—Ὅταν μιλοῦσες τοῦ Ἀνταμς; Σὰς ἀκουγα!

—Ἐγὼ κρεμάστηκα στὴ ρεζέρβα ρόδα ἀκουμπώντας τὸ πόδι πάνω στὸν προφυλαχτήρα. Δὲν πιστεύω νὰ σοῦκαμα καμμιά ζημιὰ σὲς προγιές. Ἄν ξέγδαρε τίποτα εἶμαι ὑπεύθυνος νὰ τὸ διορθώσω.

—Σ' ἀκούω, τοῦ ἀποκρίθηκε χαμογελώντας. Ἐξακολούθησε νὰ λὲς.

—Δὲν ἦταν εὐχάριστο τὸ ταξίδι μου, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε κι' ἄλλος τρόπος γιὰ νὰρθῶ σ' ἐπαφὴ μὲ σένα.

—Κρῖμα ποῦ δὲ σὲ ἀντελήφθηκα.

Τὴν κατάλαβε ὁ Ἄλαν πὼς μίλησε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, ὥστόσο ἐγέλασε καὶ συνέχισε τὴν κουβέντα του:

—Εἶμαι εὐχαριστημένος ποῦ δὲν μὲ πῆρες εἰδησι. Μπορεῖ νὰ μὲ τυραννοῦσες ἀκόμα χειρότερα. Ἀφοῦ κι' ἔτσι ὅπως στηριζόμουν, πάλι κινδύνευα νὰ πέσω καὶ νὰ τσακισθῶ ἀπ' τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Τὰ κατὰφερα ὅμως ν' ἀνθέξω ὥσπου ἦρθες καὶ στάθηκες ἔξω ἀπὸ κεῖνο τὸ κτήμα: Ὅταν ὁ Ἀνταμς κατέβηκε νὰ σ' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ἐγὼ ἔσπευσα νὰ χωθῶ μέσα στὸ ἀντικρυνὸ χαντάκι. Ἐπειτα, ἀφοῦ προχώρησες ἀρκετά, ἀνέβηκα κι' ἐγὼ μὲ τὰ πόδια ὡς πάνω στὸ σπῆτι. Βάδιζα σκυφτὸς ἀνάμεσα στ' ἀγριόχορτα. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μου αἱμάτωναν ἀπ' τ' ἀγκάθια. Ἐέσκισα ἀκόμα καὶ τὸ πρόσωπό μου, ὅταν ἐάπλωσα καὶ σύρθηκα κατὰχαμα γιὰ νὰ φτάσω κι' ὡς τὸ παράθυρο τῆς κάμαρας.

Τότε ἡ Ζέσσικα γύρισε καὶ τὸν ρώτησε, πρῶτα μὲ τὸ βλέμμα κι' ὕστερα μὲ τὴ φωνή της:

—Μὰς ἀκουσες;

—Ναί! τῆς ἀποκρίθηκε ἀτάραχα ὁ Ἄλαν. Τῶκαμα ἀπὸ σκοποῦ ἤθελα νὰ σὲ γνωρίσω, νὰ μάθω ὅσο τὸ δυνατό περισσότερα...

—Καὶ μὲ ὕψος σοβαρώτερο πρόσθεσε:

—Εἶναι μιὰ φρικτὴ κατάσταση ποῦ πρέπει νὰ σταματήσῃ μὲ κάθε θυσία. Ὁφείλομε μὲ ὅτι ξαίρουμε κι' ὅπως μπορούμε νὰ ἀντιδράσουμε σὲς ἐκφυλές καὶ τόσο πολὺ ἐγκληματικές ἐνέργειες αὐτοῦ τοῦ παληανθρώπου. Δὲν γνωρίζω τ' ὄνομά του καὶ τὸν λέω γιὰ τὴν ὥρα: Ὀλέθριε Κακοῦργο!... Ἀκουσα γι' αὐτὸν ἀρκετά. Μοῦ τὰ ἐκμυστηρεύτηκε ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκότλαντ Γιάρντ. Εἶμαι τώρα κι' ἐγὼ ἕνας ἀπ' τοὺς βοηθοὺς του.

Ἐκατάλαβα πὼς τῶκανε ἀπὸ συμπόνια. Ἀλλὰ δὲν ἄργησε νὰ ὁμολογήσῃ πὼς ἦτανε τυχερὸ νὰ πρωτοπάω στὸ δικό του γραφεῖο. Ἐξέτιμήσε τὴ δουλειά μου καὶ μοῦ αὐξήσε τὸ ἐπίδομα. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἐκέρδιζα ἀρκετὰ χρήματα. Κατάφερνα νὰ πληρώνω γιὰ τὴ συντήρησί μου καὶ νὰ δίνω τοῦ θείου κατι, ἀπέναντι στὰ παληὰ ἔξοδα.

» Ἦμουν ἐλεύθερη ἀπ' τὴ δουλειά μου, ἐξακολούθησε μὲ φωνὴ λυπημένη. Εἶχα λίγες μέρες ἄδεια κι' ἦρθα νὰ τίς περάσω ἐδῶ, κοντὰ στοὺς δικούς μου. Τότε ἔλαχε νὰ πάῃ ἡ Σέηλα νὰ ἐπισκεφτῇ κάποιες

φιλενάδες τῆς, στὸ χωριό. Ἐφύλαξε με τὸ πρωινὸ τραῖνο. Θὰ με νεκεῖ ὅλη τὴ μέρα καὶ θάβαιρνε στήν ἐπιστροφή τὸν τευταῖο συρμό. Τὸ βράδυ, ὅπως εἶχαμε συμφωνήσει, κατέβηκα νὰ τὴ συναντήσω στὸ σταθμὸ. Ἀλλὰ δὲν ἦρθε. Οὔτε καὶ ξαναφάνηκε πρὸθενά ἀλλοῦ ἀπὸ τότε. Ἐμάθαμε πὼς εἶχε περάσει πράγματι τὴ μέρα της στὸ φιλικὸ σπίτι. Κατὰ τὸ σούρουπο ἐχαιρέτησε τίς φιλενάδες της καὶ δάδισε μόνη πρὸς τὸ σταθμὸ... Ἐχάθηκε. Κανένας δὲν τὴν εἶδε. Δὲν ἀκούστηκε γι' αὐτὴν τίποτα.

Ἦταν ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς του.

Ἀνατρίχιασε ὁ Ἄλαν καὶ ξετινάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι του.

— Θεέ μου! ἐφώναξε Μήπως;...

— Ναί! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Ζέσσινα μαντεύοντας τὴ σκέψι του. Θύμα κι' αὐτὴ τοῦ Ὀλεθρίου Κακούργου! Καμμιά ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει.

— Τί συνεπέρανε ἡ ἀστυνομία;

— Εἶπες πὼς ἀκουσες τὴν ὁμιλία μου μὲ τὴ θεία... Δὲν καταγγείλαμε τὴν ἐξαφάνισι τῆς Σέηλας. Νὰ σοῦ ἐξηγήσω γιατί...

Εἶναι πολλὰ χρόνια ἀφότου ὁ θεὸς ἔπαθε ἓνα καρδιακὸ νόσημα, ποῦ ὁλοένα τὸν χειροτερεύει. Τὸν προσέχομε πολὺ ἀπὸ ξίφνιασμα καὶ συγκίνησι. Οἱ γιατροὶ λένε πὼς δὲν θὰ ζήσῃ ἀκόμα πολλοὺς μῆνες. Ἰσχυρίζονται πὼς ἡ παραμικρὴ λύπη μπορεῖ νὰ τοῦ ἐπιταχίῃ τὸ θάνατο. Καὶ τοὺς πιστεύω, γι' αὐτὸ εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη...

» Μετάνιωσα ποῦρθα νὰ δῶ τὴ θεία. Δογάριαζα νὰ πῆγαῖνα ἴσια στὴ Σκότλαντ Γιάρντ. Αὐτοὶ ἐκεῖ ἔχουν εὐκολίες καὶ διαθέτουν ἀνθρώπους. Ἐμεῖς, στοῦ Φάρου, εἴμαστε περιορισμένοι πολὺ. Ἡξαίρετα σὲ τί κατὰστασι βρίσκεται ὁ θεὸς Τζῶν, καὶ σκέφτηκα πὼς θάπρεπε νὰ ᾶω καὶ τὴ συγκατάθεσι τῆς θείας Ἐντιθ. Ἀλλ' ἐπιμένει, ὅπως ἀκουσε, νὰ τὸ κρατήσῃ μυστικὸ ἀπὸ τὸ θεῖο, ὡς τὸ τέλος. Δὲν τὸ ξαίρει ὁ θεὸς πὼς χάθηκε ἡ Σέηλα. Τοῦπαμε πὼς τὴ φιλοξενοῦν οἱ παλῆς συμμαθήτριές της στὸ χωριό. Ὁ φόβος τῆς θείας εἶναι δικαιολογημένος. Ὅταν θὰ τὸ καταγγείλω στὴν ἀστυνομία, θὰ τὸ δημοσιεύσουν ἡ ἐφημερίδες. Ἐδῶ ἐγκτεται ὁ κίνδυνος γιὰ τὸ θεῖο. Δὲν ἔχει καμμιά ἄλλη διασκέδασι, καὶ περνᾷ τίς ὥρες του διαβάζοντας τὰ φύλλα. Τ' ἀγοράζει ὅλα, πρωινὰ καὶ βραδυνὰ. Κι' ἔτσι εἶναι ποῦ θὰ μάθῃ γιὰ τὴ Σέηλα... Κάποτε ἡ θεία με βίασε νὰ τῆς ὑποσχεθῶ πὼς ἐνὸς ὧς θὰ ζῇ ὁ θεὸς μόνο ἐγὼ κι' ὁ Φάρου θὰ ἐνεργοῦμε κρυφὰ γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἀλλ' ὁ Φάρου ἀνέθεσε ὅλη τὴ δουλειά σέ μένα. Ἐχει γεράσει, καὶ φαίνεται πὼς ὑπερτιμᾷ τὴν ἱκανότητά μου. Δὲν ἀναλαμβάνει παρὰ μόνον διαλεχτὲς ὑποθέσεις, καὶ πάλι αὐτὲς τίς παρὰ ὁλότελα στὰ δικά μου χέρια. Ὅ,τι μπορῶ, τὸ κάνω. Μιὰ δυὸ φορές κατῴρθωσα νὰ ὑποδείξω στὸν Μπράντ μερικὰ πράγματα καὶ νὰ τὸν βοηθήσω μὲ σημαντικὰ στοιχεῖα. Ξαίρεις τώρα καὶ σὺ γιὰ πιδόλο δὲν πῆγαῖνα ἡ ἴδια νὰ τοῦ μιλήσω καθαρά καὶ ξάστερα. Καὶ γιὰ νὰ καταλάβῃς τέλεια τὴ διαγωγὴ μου αὐτῇ, μάθε ἀκόμα πὼς ἡ θεία ὀρκίστηκε νὰ τὰ φανερώσῃ ὅλα εἰς τὸς μόλις ἀποθάνῃ ὁ ἄντρας της.

Ὁ Ἄλαν συγκρατοῦσε μὲ δυσκολία τὸ θαυμασμὸ του γι' αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Τῶνοιωθε, κι' ἤθελε νὰ τῆς τὸ ὁμολογήσῃ, πὼς ἦτανε κατώτερος της καὶ πὼς τὴ ζήλευε.

— ...Προχτὲς στὸ λειβάδι ἔμαθα πολλὰ γιὰ τὸν Ὀλέθριο κακούργο. Ἀναγκάστηκα ἔπειτα νὰ κρυφθῶ στὸ ἀεροπλάνο σου. Μὲ πῆρες μαζὶ σου χωρὶς νὰ τὸ ξαίρῃς. Καὶ σέ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς.

Ἐνοιωσε δάκρυα στὰ μάτια του, καὶ χαμήλωσε τὸ κεφάλι δίχως νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἀντὶ γιὰ ἀπάντησι τῆς ἐσφιξε ἑλαφρὰ τὸ χέρι.

— .. Ἀνακάλυψα τὸν ἄνθρωπο ποῦ ὀργανώνει καὶ διευθύνει τὰ φρικτὰ αὐτὰ ἐγκλήματα, ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ λέῃ ἡ Ζέσσινα. Μπῆκα ὡς μέσα στὸ φρούριο του. Τὸν εἶδα, ἀκουσα τὴ φωνή του, ἔμαθα μὲ τί τρόπους συνάζει τοὺς συμμορίτες του. Αὐτὸ ἤθελα

νά πω του Μπράντ, αλλά δίσταζα. 'Αναλογιζόμουν τους δικούς μου. Στο τέλος έπεισθηκα πώς όφειλω μόνη μου νά μαρτυρήσω στην αστυνομία όλα όσα γνώριζα. Κι' άς έχω δώσει αλλοιότυπη υπόσχεσι στη θεία μου. 'Από μια ψυχική ανάγκη ήρθα νά της πάρω πίσω τό λόγο μου. Τήν άκουσες με τί τρόπο μου μίλησε. Πόσο τή λυπήθηκα! Πράγματι, ή γυναίκα αυτή δέν μπορεί νά σκεφθί ψύχραιμα. 'Όλο μου έλεγε πώς έχασε τήν κόρη της και πώς τώρα θά τήν κάμω νά χάσει και τόν άνδρα της. Αυτά της τά λόγια με κάμανε και τήν πρώτη φορά νά της δώσω τό λόγο μου... 'Εγύρισε τότε ή Ζέσσινα και τόν κύτταξε, δείχνοντας με τό ύφος της πώς δέν είχε νά του πητίποτ' άλλο. Τώρα κι' εκείνος τάξαιρε όλα.

— Δοξάζω, Ζέσσινα, τό Θεό! τής είπε.

— Γιατί, 'Αλαν; τόν ρώτησε χαμογελώντας.

— 'Επειδή περνούσαν απ' τό νού μου χίλιες-δυό κακές ιδέες. Δέν ήξαιρα τί νά φανταστώ όταν ξαναγύρισα στην αποθήκη κι' είδα πώς έλειπες από κεϊ-μέσα. Βρήκα ύστερα τό σημείωμά σου πού με σάστισε ακόμα περισσότερο. Σέ νόμισα ένοχη, μά δέν μπορούσα νά πω και για ποιά πράξι.

'Εγέλασε ή Ζέσσινα και του αποκρίθηκε:

— Τώρα όμως με γνώρισες καλά. Είμαι ευχαριστημένη πού σου αυτοσυστήθηκα. Πάμε ίσια στη Σκότλαντ Γιάρντ. Θέλω νά μιλήσω του Μπράντ μπροστά σέ σένα.

— Να! Τό θέλω κι' εγώ...

Σκέφτηκε τότε τήν έγκαταλελειμμένη 'Αραμίντα και πρόσθεσε:

—...Θά φτάσουμε πιδ γρήγορα αν πάρουμε βενζίνα απ' τό κάτω χωριό και σηκώσουμε τό αεροπλάνο.

'Ελαμψε ή Ζέσσινα απ' τή χαρά της και ξεφώνισε:

— Τί ώρα!α!

Σύμφωνοι κι' οί δυό σέ όλα, στάθηκαν έξω απ' τό γκαράζ του χωριού. Πήραν αρκετή ποσότητα βενζίνα και ξεκίνησαν δλοταχώς πρds τό χωράφι όπου βρισκόταν ή 'Αραμίντα. Δέν πέρασε και πολλή ώρα κι' ή Ζέσσινα σταμάτησε τό αυτοκίνητο μπροστά στο φράχτη πού έφραζε τό αεροπλάνο απ' τό δρόμο. 'Ο 'Αλαν έμπασε τήν κοπέλλα στο χωράφι κι' ό 'Ανταμς κουδάλισε τή βενζίνα. Κι' αφού γιόμισαν όλοι μαζί τό τεπόζιτο τής 'Αραμίντας, ή Ζέσσινα είπε του 'Ανταμς νά πάρη τό αυτοκίνητο και νά πάη μόνος του στο Λονδίνο.

'Ήσαν όλα έτοιμα. 'Η κοπέλλα μπήκε και τοποθετήθηκε χαρούμενη δίπλα στο κάθισμα του πιλότου. 'Ο 'Αλαν, απέξω ακόμα, έδωσε στον έλικα τήν πρώτη στροφή. Δέν τήν ένοιωσε όμως ή μηχανή. 'Εδωσε τότε και μια δεύτερη, και μια τρίτη στροφή. 'Αλλά και πάλιν δέν άκούστηκε θόρυβος απ' τήν μηχανή. Κατέβηκε κι' ή Ζέσσινα νά βοηθήσει. Κι' οί δυό μαζί τώρα τά

εξέταζαν όλα ένα πρds ένα.

— Κάποιος ήρθε και μάς άχρήστευσε τό μοτέρ, είπε ό 'Αλαν. Κύτταξε! 'Όλες τίς σφήνες μάς τίς άφαίρεσε. Λές νάφυγε κιάλας ό 'Ανταμς;

— Θά ξαναμπούμε, λοιπόν, στο αυτοκίνητο; είπε με καύμο ή Ζέσσινα. Τί κρίμα! Είχα τόση χαρά πώς θά πετούσα! Δέν πιστεύω νά ξεκίνησε τ'άμαξι. Πάμε νά δούμε.

Στρέψανε πλάτες πρds τήν 'Αραμίντα κι' οί δυό μαζί... Και στάθηκαν άπότομα σαν ξυλιασμένοι. Κρύος ιδρώτας χύθηκε στο πρόσωπο του 'Αλαν. 'Ενα περίστροφο άκουμπούσε πάνω στο στήθος του.

— Καλησπέρα! τους έλεγε ή γνώριμη φωνή του 'Ολέθριου Κακούργου. Τί έκτακτο συναπάντημα! Σās γύρευα, μά δέν φανταζόμουν πώς θά σās συναντούσα και τους δυό μαζί!

Η ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

'Ο Κακούργος έσώπασε. Οί αιχμάλωτοι δέν τούδιναν άπάντησι. Μά ούτε κι' ήσαν ακόμα σέ θέσι νά πουν κάτι. 'Υπήρξε τόσο ξαφνική ή σύλληψίς τους! Τό μυαλό τους είχε σταματήσει από τήν έκπληξι, και τους είχε κυριεύσει ό τρόμος. Πόσο γρήγορα άλλαξε ή μοίρα τους! Πριν από λίγες στιγμές ήσαν έλεύθεροι κι' ευτυχισμένοι. Σιγά-σιγά τώρα, και στα χέρια του πιδ αίμοδόρου κακούργου! Για μια στιγμή, ή ταχύτητα τής μεταστροφής έτάραξε τό λογικό τους.

'Ο 'Αλαν κότταζε σαν χαζός τόν 'Ολέθριο κακούργο. Φορούσε μαύρα ρούχα και μαύρη ρεμπούμπλικα, πού χωνόταν ώς τ' αυτιά και τουφραζε τά μάτια. Κίτρινος και χωρίς κρέας άπάνω του, έμοιαζε σαν πεθαμένος. Σιγά-σιγά ό 'Αλαν άποκτούσε πάλι τήν ψυχραιμία του, ξανάβρισκε τόν παληό εαυτό του, ένοιωθε τό μυαλό του νά καθάριζε. Κι' αντίκρυσε τήν πραγματικότητα με ζηλευτό θάρρος. Δέν τόν έφόβιζε πια τό περίστροφο του κακούργου. Μια ψυχική γαλήνη διαδέχτηκε τήν τρομάρα τής πρώτης στιγμής. Σώπαινε γιατί δέν άξιζε ό κόπος νά μιλήση στο αίμοδόρο εκείνο έκτρωμα. Δέν μπορούσε νά κάμει τίποτα. Είχαν αιχμαλωτισθί, και δέν τους έμενε άλλο παρά νά παρακολουθούν άφραδα τήν καινούργια τους κατάσταση. 'Ο έχθρός τώρα τους ξαναμιλούσε.

— Βρισκόμαστε σ' ένα παράμερο έξοχικό μέρος, τους έλεγε. Σās ευχαριστώ πού δέν με σκεφθήκατε κι' αφήσατε τό αεροπλάνο σ' αυτό τό χωράφι. Μά όσο λίγοι κι' αν είναι οί περαστικοί από δω, μπορεί νά παρουσιασθί κάποιος πού νά μάς δι. Και δέν θέλω για τήν ώρα νά προκαλέσω τήν περιέργεια κανενός. Ούτε και μ' άρέσει νά με υποπετεύωνται. 'Ενα, κυρία, σέ παρακαλώ νά βιάσθης ίσια πρds τόν δρόμο. Εαίρε πώς τή στιγμή αυτή είμαι εγώ πού κυβερνώ και μπορώ νά σέ σκοτώσω. Και θά σέ πυ-

ροβολήσω αλύπητα, μόλις σέ δω νά βγαίνης απ' τήν ίδια γραμμή. Έσένα, κύριε, σέ παρακαλώ νά μείνης εδώ, μαζί μου.

Έκρυψε τότε τὸ περιστροφὸ κάτω απ' τὸ σακκάκι του, καὶ μὲ τὸ κεφάλι του ἔδειξε τὸ δρόμο στὴ Ζέσσινα.

Ἡ Ζέσσινα ἔρριξε μιὰ γοργή ματιά στὸν Ἄλαν καὶ προχώρησε. Τὴν εἶδε ἐκεῖνος καὶ θαύμασε τὸ κουράγιο της. Φαινόταν ἡ ὀργή της απ' τὰ μάτια, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της ἔδειχνε αποφασιστικότητα καὶ καρτερία. Γιὰ μιὰ στιγμή ἡ στάσι τῆς κοπέλλας ἐφύβισε τὸν Ἄλαν καὶ τὸν ἀνατρίχιασε. Ἦταν ἑτοιμὴ νὰ ὀρμήσῃ σὰν λέαινα πάνω στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ταπεινώνει. Κι' ἀνακουφίσθηκε ποὺ τὴν εἶδε ν' ἀλλάζῃ γνώμη. Ἐτίναξε ὑπερήφανα τὸ κεφάλι της καὶ προχώρησε.

—Ὠραία κοπέλλα! εἶπε ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος. Εἶναι μικρὴ ἀκόμα, ἀλλ' ὅταν τελειώσω ἀπὸ μαζὴ της θὰ τὴ βάλω στὴ συλλογὴ μου.

Δὲν τὸν πρόσεξε ὁ Ἄλαν. Παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του τὴ Ζέσσινα. Ἐνοιωθε μιὰ πολὺ ἀλλόκοτη ταραχὴ τὴν ἄφηνε ὁ κακοῦργος νὰ πηδῆσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ φράχτη καὶ νὰ χαθῇ ἀπὸ μπροστά του; Ἀλλὰ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ τί θὰ συνέβαινε. Πρὶν ἀκόμα νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ, τῆς παρουσιάσθηκε ἕνας φοβερός συμμορίτης ποὺ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο. Κι' ὁ Ἄλαν ἄκουσε μαζὴ μὲ τὴ στριγγιὰ τῆς Ζέσσινας καὶ τὸ ἀποκρουστικὸ γέλιο τοῦ Ὀλέθριου κακοῦργου, λὲς καὶ τὸ περνοῦσε ἐκεῖνο τὸ γέλιο μέσα απ' τὴ χολή του... Καὶ χάθηκε ἡ κοπέλλα ἀπὸ μπροστά τους.

—Ααμπρά! μουρμούρισε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας. Φαντάζομαι πὼς θάβγαλαν απ' τὴ μέση τὸ σωφὲρ. Ὅσο γιὰ τὴν κοπέλλα, ξαῖρε πὼς δὲ θὰ τὴν πειράξῃ κανένας. Πιστεύω πὼς δὲ θὰ δώσῃ ἡ ἴδια ἀφορμὴ νὰ τὴν κακομεταχειριστοῦν. Θὰ τὴν πᾶνε μὲ τὸ δικό της τ' ἀμάξι, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιους περιορισμούς. Θέλω νὰ πῶ πὼς θὰ ταξιδέψῃ δεμένη καὶ μὲ φίμωτρο στὸ στόμα, ὥσπου νὰ φτάσῃ. Θὰ τὴν κρατήσω μαζὴ μου στὸ σπίτι. Ἀφοῦ τὴν ἐγνώρισες, θάμαθες πὼς δὲν εἶναι κόρη μου...

Πάλι ριγὸς τοῦρθε τοῦ Ἄλαν καθὼς ἄκουσε τὸν κακοῦργο νὰ γελάῃ

—...Θὰ πῆγαινα κι' ἐγὼ μὲ τ' αὐτοκίνητο, ἀλλὰ διάζομαι. Εἶναι πολὺς ὁ δρόμος. Σκέφτηκα νὰ χρησιμοποιοῦμαι τὸ ἀεροπλάνο σου. Μέρος ἐκεῖ γιὰ προσγειώσι ὑπάρχει. Δὲν θάχῃς ἀντίρρηση νὰ κυβερνήσῃς τὴν ἴδια σου τὴ μηχανή, ἔ;

Γεννήθηκε τότε στὸν Ἄλαν μιὰ μικρὴ ἐλπίδα. Ἄν ὁ κακοῦργος εἶχε πράγματι σκοπὸ νὰ τοῦ ἀναθέσῃ τὸ χεiriσμὸ τῆς Ἄραμιντας, θὰ τοῦ ἦταν εὐκολο νὰ προξενήσῃ κάποια προσωριγὴ βλάβη στὸ μοτέρ. Θὰ διάλεγε ἕνα πολυσύχναστο μέρος καὶ θὰ προσγειωνόταν ἐκεῖ τάχα ἀναγκαστικά. Θὰ ἀνέτρεπε ἔτσι τὰ σχέδια τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἐκανε, δηλαδή, ὁ Ἄλαν ἕνα ὥρατο δνεισχεδία τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἐκανε, δηλαδή, ὁ Ἄλαν ἕνα ὥρατο δνεισχεδία τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἐκανε, δηλαδή, ὁ Ἄλαν ἕνα ὥρατο δνεισχεδία τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἐκανε, δηλαδή, ὁ Ἄλαν ἕνα ὥρατο δνεισχεδία τοῦ ἀρχηγοῦ.

καὶ τὸ καυτερὰ σαρκαστικὸ του γέλιο.

—Θὰ λὲς μὲ τὸ νοῦ σου πὼς εἶμαι τρελλὸς νὰ ἐμπιστεύωμαι τὴ μηχανή σέ σένα. Μὴν κάνῃς τέτοια ἀνόητη σκέψι. Θὰ κάθομαι δίπλα σου μὲ τὸ περιστροφὸ στὸ χέρι. Δὲν θὰ διστάσω νὰ γιομίσω τὸ κορμί σου σφαῖρες ἂν καὶ δὲ φαντάζομαι πὼς θάναὶ ἀνάγκη νὰ τὸ κάμω. Θὰ συμμορφωθῇς μὲ τίς διαταγές μου γιὰ χατήρι τῆς κοπέλλας. Θὰ τὴ βασανίζουν οἱ ἄνθρωποι μου ἂν φτάσουνε μὲ τὸ αὐτοκίνητο πρὶν ἀπὸ μᾶς. Κι' ἂν ἀργήσουμε, θὰ τὴ βροῦμε πεθαμένη απ' τὰ μαρτύριά της.

Ἡ πασχίσις, λοιπόν, ὅσο μπορεῖ, γιὰ νὰ φτάσουμε πρώτοι, καὶ θ' ἀποφύγῃς τὴν ἀναγκαστικὴ προσγειώσι ποὺ θὰ σοῦ πέρρασε κιόλας απ' τὸ νοῦ. Κάμε ὅ,τι σοῦ συμφέρει. Ὅσο γιὰ τὸ τομάρι μου, ἀδιαφορῶ. Ξαῖρε πὼς ἐμένα δὲν μὲ φοβίζει ὁ θάνατος. Ἐσὺ εἶσαι πού ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ καὶ δὲν θέλεις νὰ πεθάνῃς ἐξ αἰτίας σου ἡ κοπέλλα. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω πὼς θὰ τὴν πονᾶνε σιγὰ-σιγὰ κι' ἔτσι ποῦ νὰ μὴν ξεψυχήσῃ διὰ μιᾶς. Βλέπεις, λοιπόν, πὼς δὲν θὰ μπορούσα νὰ βρῶ καλύτερο πιλότο ἀπὸ σένα.

Καὶ γελῶντας σὰν διάβολος απ' τὴν κόλασι, τὸν ρώτησε:

—Ἐχω δίκη;

—Ναί, ποῦ νὰ σοῦρθε φόρος! τοῦ ἀποκρίθηκε ἀσυγκράτητα ὁ Ἄλαν.

—Μὴ λὲς χοντρὰ λόγια. Ἄς μιλήσουμε τοῦλάχιστον εὐγενικά. Τὸ συμφέρον σου εἶναι νὰ τάχῃς καλὰ μαζὴ μου. Νά, ἔρχεται ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀφαίρεσε τίς σφῆνες απ' τὸ μοτέρ. Εἶναι ὁ σωφὲρ μου αὐτός. Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τίς ξαναβάλῃ στὴ θέσι τους. Κι' ἀφοῦ ἐφρόντισες γιὰ δευτερίαν, εἶναι ὅλα ἑτοιμα. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ δὴ στὸ σπίτι μου θάναὶ πάνω-κάτω ἐξήντα μίλλια. Τῶχω μάρκαρε στὸ χάρτη, ξαῖρεις νὰ τὸν διαβάσῃς;

—Ξαῖρω, εἶπε μουγκρίζοντας ὁ Ἄλλαν.

Τοῦ παρουσίασε τότε ἕνα πρόχειρο σχεδιάγραμμα, ὅπου εἶχε σημειώσι μὲ κόκκινο μελάνι τὸ δρόμο καὶ τὸ σπίτι. Καὶ τοῦ πρόσθεσε:

—Δὲν θέλω νὰ μείνῃς ἐδῶ τὸ ἀεροπλάνο ὅλη νύχτα, γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ ἡ ἀστυνομία σὲ ποιά περιφέρεια βρέθηκες καὶ χάθηκες. Γι' αὐτὸ σὲ βάζω νὰ τὸ σηκώσῃς ἀπὸ δὴ χάμω. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶναι κακὸ νῆχω ἕνα ἀεροπλάνο ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Ναιὼθεὶ κανένας ἔτσι μεγαλύτερη ἀσφάλεια. Σκέφτηκα νὰ τὸ καταστρέψω, ἀλλὰ εἶδα πὼς θὰ μοῦναι δύσκολο νὰ ἐξαφανίσω κάθε του ἴχνος... Ἄς ἐτοιμαστοῦμε, λοιπόν.

Ἐκείνη τὴ στιγμή τελείωνε κι' ὁ σωφὲρ τὴ δουλειά του. Εἶχε ξανατοποθετήσι τίς σφῆνες στὴν ἐντέλεια. Τίς ἐξέτασε ὁ Ἄλλαν καὶ τὸ βεβαίωσε.

—Φράγκλιν! ἔλεγε στὸ σωφὲρ ὁ ἀρχηγός. Ἄν ἀργήσω νὰ φτάσω, ξαῖρετε ποιά θάναὶ ἡ δουλειά σας. Θὰ βασανίζετε τὴν κοπέλλα καὶ θὰ τὴν πονάτε, δίχως νὰ τὴν πεθαίνετε.

τούς τρείς κακούργους. Κι' όμως είναι πολύ καλό. Δεν καταλαβαίνω γιατί ο 'Αρχηγός καλοπιάνει πάντα τους μουσαφίρηδες του.

Μιλούσε και τὸν ἔσπρωχνε μέσα γελώντας. 'Ο 'Αλαν ἔμπηκε. Καί τούς ἄκουσε κατόπι πού κλείδωσαν ἀπέξω τὴν πόρτα.

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΕΞΗΓΕΙ ΤΗ ΔΙΑΓΩΓΗ ΤΟΥ

Ἡ φυλακή τοῦ 'Αλαν ἦταν ὀλοσκοτεινή. Δεν ἔμπαινε ἀπὸ πούθεν ἄ φῶς. Ἡ πρώτη τοῦ δουλειὰ ἦταν νὰ ψαχτῇ γιὰ σπέρτα. Εὐχαριστήθηκε μόλις ἔνοιωσε τὸ κουτάκι τοῦ στὴν τσέπη του, πού ἦταν ἀπιαστο σχεδόν. Κι' ἐχάλασε κάμποσα ὥσπου νὰ κατατοπιστῇ. Μὲ τὸ ἀναμμένο σπέρτο στὸ χέρι, φέγγοντας δῶθε-κεῖθε, ἐξέταζε τὸ κελλί του.

Ἦταν ἓνα ὑπόγειο δωμάτιο, πὲς ἀποθήκη, στρωμένο μὲ πέτρινες πλάκες. Ἀεριζόταν ἀπὸ ἓνα σιδερόφραχτο παράθυρο στὸ ταβάνι. Ἀλλὰ κανένα φῶς δὲν περνοῦσε ἀπὸ κεῖνο τὸ ἀνοιγμα, καί μόνο τὸν ἀέρα τοῦ ἔνοιωθε ὁ φυλακισμένος. Δεν εἶδε τίποτα στὰ ντουβάρια. Μιὰ παληὰ ψάθα σκέπαζε ἓνα μεγάλο μέρος ἀπ' τὸ πάτωμα. Εἶχε γιὰ ἔπιπλα: ἓνα τραπέζι, μιὰ καρέκλα κι' ἓνα στρώμα ριγμένο κατὰ χάμα στὴ γωνιά, φθαρμένα δλα καί μουχλιασμένα.

Ἐκὺτταζε ὕστερα τὸ ρολόι τοῦ κι' εἶδε πὼς ἦταν ἑπτὰ ἡ ὥρα. Εἶχε, λοιπόν, λογαριάσει σωστὰ τὴν ἀπόστασι. Ἡ προσγειώσει ἔγινε στὶς ἔξι παρὰ τέταρτο. Θάχαμαν ἀπάνω-κάτω τριάντα μίλια μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Ἄν τὸν ἔβγαζαν ἀπὸ κεῖ-μέσα θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ μιὰ πολύτιμη πληροφορία στὴ Σκότλαντ Γιάρντ.

Κι' ἀφοῦ τὰδε καλὰ-καλὰ δλα, σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ κἀνῃ οἰκονομία στὰ σπέρτα. Φοβήθηκε μήπως τὸν ψάξουν οἱ συμμορίτες καί τοῦ τὰ πάρουνε, καί πῆγε καί τᾶκρυψε μέσα στὸ στρώμα. Ψηλαφώντας κατόπιν, ἦρθε καί κάθησε στωϊκῶτα μπροστὰ στὸ τραπέζι. Ἐβάζε ἓνα σωρὸ πράγματα στὸ νοῦ του, ὥσπου τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Τὸν ξύπνησε τὸ τρίξιμο τῆς βαρειᾶς κλειδωνιάς, καί ξετινάχτηκε τρομαγμένος. Ἄνοιξε ἡ πόρτα καί τοῦ παρουσιάστηκαν οἱ δυὸ συμμορίτες. Ὁ πρῶτος βαστοῦσε ἓνα ἀναμένο κερί, πού τ' ἀκούμπησε πάνω στὸ τραπέζι, κι' ἓνα πιστόλι πού τὸδειχνε τοῦ 'Αλαν, λὲς γιὰ νὰ τὸ καμαρώσῃ. Ὁ ἄλλος ἔφερε μέσα σὲ δίσκο φαί τοῦ φυλακισμένου. Τοῦχανε δάλει κρέας, ἑλῆές, τυρί, ψωμί καί νερό. Δεν ὑπῆρχαν ὅμως μαχαιροπήρουνα. Ἠξαιρε ὁ ἀρχηγὸς ἀπὸ τί καί τί νὰ προφυλάγεται.

—Ὅταν θάχῃς ἀποφάν, χτύπησέ μου τὴν πόρτα! τοῦλεγε ὁ συμμορίτης πού κρατοῦσε τὸ πιστόλι. Θάρθουμε νὰ τὰ σηκώσουμε.

Τὸν παρατήσανε πάλι μοναχὸ καί τὸν κλείδωσαν.

Ρίχτηκε τότε ὁ 'Αλαν στὸ φαί. Τὸ δεῖπνο τοῦ ἦταν ἀνώτερο παρ' ὅσο τὸ περίμενε. Ἐτρωγε μὲ τὰ χέρια ἀλλὰ μὲ πολλή ὄρεξι. Εἶχε ἀκόμα τρία τσιγάρα στὴν τσέπη του. Ἄναψε τὸ ἓνα στὴ φλόγα τοῦ κεριοῦ καί τὸ κάπνισε μὲ μακαριότητα. Καί κατόπιν σηκώθηκε νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα.

Ἦρθαν ἀμέσως οἱ συμμορίτες καί τοῦ τὰ πῆραν δλα.

Ἐαῖρε πὼς σὲ λίγο θὰ σὲ χρειασθῇ ὁ ἀρχηγός, τοῦπε ἐκεῖνος μὲ τὸ πιστόλι.

Τὸν κλείδωσαν ὕστερα κι' ἔφυγαν.

Χορτάτος τώρα ὁ 'Αλαν καί ξεκουρασμένος, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται τὴ Ζέσσικα. Νᾶταν ἄραγε κι' αὐτὴ φυλακισμένη σὲ κανένα κελλί σὰν τὸ δικό του; Τοῦρθε ἡ ἰδέα νὰ χτυπήσῃ τὰ ντουβάρια. Ἄν ἡ κοπέλλα βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ του, θὰ τὸν ἄκουγε καί θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε. Καί τῶκαμε, ἀλλὰ κανέννας δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Πού νὰ τὴν εἶχαν πάει τὴ Ζέσσικα, Κόντεψε νὰ φαντασθῇ πὼς μπορεῖ ὁ κακούργος νὰ τὴν εἶχε κιάλας... Μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τελειώσῃ τὴ σκέψι του. Δεν ἤθελε νὰ βάλῃ στὸ νοῦ του πὼς θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ γίνῃ ἓνα τέτοιο πράγμα. Ἡ ἰδέα καί μόνῃ τὸν τρέλλαινε, πὼς μιὰ τόσο τρυφερὴ ὑπαρξί, μιὰ τέτοια δροσερὴ ὁμορφιά, θὰ χρησίμευε γιὰ νὰ χορτάσῃ τὴν αἰμοδόρικη δίψα ἐνὸς κακούργου! Ὅταν ὁ Μπράντ ἔλεγε γιὰ τίς πολλὰς κοπέλλες πού σφαζόντουσαν ἀπ' τὸν Ὀλέθριο κακούργο, ὁ νοῦς τοῦ 'Αλαν δὲν πῆγαινε στὴ Ζέσσικα. Αὐτὸς τότε τὴ φανταζόταν ἀλ-λοιώτικη. Δεν τὴν ἔπαιρνε γιὰ συμμορίτσα, μὰ τὴ νόμιζε γνῶριμη τοῦ δολοφόνου. Τώρα τὴν ἔμαθε, τώρα τὴν ἀγάπησε. Καί τὴν ἤξαιρε πὼς βρισκόταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὰ νύχια τοῦ ἀνθρώπου, πού διψοῦσε κοριτοσίτικο αἷμα! Ἐνοιωθε τὸ μυαλό του νὰ φεύγῃ καί νὰ χάνεται. Ἐτσι τοῦρχότανε νὰ χτυπήσῃ τὸ κεφάλι τοῦ στὸν τοῖχο, νὰ τὸ σπάσῃ... Γιατί τὸν φυλάκισε ὁ κακούργος; Δεν ἦταν τάχα στὸ χέρι του νὰ τὸν σκοτώσῃ ὕστερα ἀπ' τὴν προσγειώσει τοῦ ἀεροπλάνου; Γιὰ ποιὸ σκοπὸ τὸν φύλαγε;

Μ' αὐτὲς τίς σκέψεις βασανιζόταν ὁ 'Αλαν ὅταν ἄκουσε δῆματα ἔξω ἀπ' τὸ κελλί του. Σὲ λίγο ἀνοιξε κι' ἡ πόρτα του. Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ὁ ἀπαίσιος, δεσμοφύλακας τοῦγενε νὰ βγῇ ἀπὸ μέσα. Ἀπὸ πίσω τοῦ ὁ συμμορίτης τὸν ἔσπρωχνε μὲ τὸ περίστροφο καί τὸν ὀδηγοῦσε.

—Ἀνέβα τὴ σκάλα καί μπεῖς στὸ διάδρομο! τοῦ ἔλεγε. Μὴ δείξῃς τὴν παραμικρὴ κακὴ πρόθεσι. Κάνε ὅ,τι σοῦ λέω. Ἐαῖρε πὼς ἔχω διαταγὴ ἀπ' τὸν Ἀρχηγὸ νὰ σοῦ τοσάκισω τὸ ραχονόκκαλο ἂν τυχὸν καί θέλῃς νὰ ξεφύγῃς.

Δὲν τῶχε κατὰ νοῦ νὰ δραπέτευσῃ καί τὸν ἄφηνε νὰ λήθ. Τὸ φῶς στὸ διάδρομο ἦτανε λιγοστό, καί τὰ μάτια τοῦ 'Αλαν συνήθιζαν ἀργὰ-ἀργὰ. Καλὸ κι' αὐτό, γιατί ἂν τὸν θάμπωνε ξαφνικά κανέννας μεγάλος λαμπτήρας ὁ κακούργος θὰ τὸν παρεξηγοῦσε, Ἐφτασαν ὡς τὸ δάθος κι' ὁ 'Αλαν στάθηκε. Εἶχε μπροστὰ του

μιάν άλλη σκάλα.

—'Ανέβαινε! πρόσταξε ο δεσμοφύλακας.

'Απ' τὸ κεφαλόσκαλο ἐκείνο καὶ πέρα τὸ περιβάλλον ἄλλαξε. Φαινόταν ὁ πλοῦτος τοῦ σπιτιοῦ. Ἦσαν ὅλα μὲ ἀνατολίτικο ρυθμό. Ὁ 'Αλαν τώρα πατοῦσε πάνω σ' ἓνα παχὺ χαλί περσικό. Τὰ ντουβάρια γύρω του ἦσαν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω σκεπασμένα μὲ ἀκριβὰ ξύλα, μαῦρα ὅμως καὶ δίχως κόντρα. Τὸ μόνο στόλισμα τοῦ χώλου ἦταν ἓνα ράφι, ψηλὰ κι' ὀλόγυρα στὸ ταβάνι, φορτωμένο κινέζικες πορσελάνες. Εἶχαν ἐξαίσια χρώματα, ποὺ ἔκαμαν ἐντύπωση στὸν 'Αλαν ἀκόμα καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ἀλλὰ τὸ σύνολό τους, μέσα στὴν πένθιμη μαυρίλα ἀπ' τὸ ταβάνι καὶ τὰ ντουβάρια, ἀποτελοῦσε μιὰ πολὺ λυπητερὴ ἀντίθεση. Μπήκαν ἔπειτα σ' ἓναν ἀντιθάλαμο. Τὸ ἴδιο πένθος κυριαρχοῦσε κι' ἐκεῖ. Βαρειὲς κουρτίνες μεταξωτὲς κρεμόντουσαν ἀπ' τὰ παράθυρα. Περνοῦσαν ἀνάμεσα σὲ ἀναπαυτικὰ ντιβάνια μὲ μαξιλάρια μαλακά. Ἔνα θαυμασιὸ παράθυρον ἔφραζε τὸ τζάκι. Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κοκκινίλα τῆς φωτιᾶς μόνο δυὸ χρώματα ἔβλεπε ὁ περίεργος αἰχμάλωτος: ἓνα σκοῦρο λιλά κι' ἓνα μαῦρο. Καὶ στὴ μέση, πάνω σ' ἓνα πολύτιμο τραπεζάκι, στεκόταν ἓνα μαῦρο βάζο μὲ φρέσκους μενεξέδες. Ἐθαύμαζε ὁ 'Αλαν τὸν πλοῦτο καὶ τὴν καλαισθησίαν τοῦ νοικοκύρη, κι' ἄς ἦσαν ὅλα σὲ τόνο μακάβριο. Ἀλλ' ἔξαφνα ὁ δεσμοφύλακας τὸν ξανάφερε στὴν πραγματικότητα.

—Στάσου μπροστὰ σ' ἐκείνη τὴν πόρτα!

Κι' ὁ φυλακισμένος συμμορφώθηκε.

—Χτύπα σιγὰ σιγὰ!

Πειθαρχῶντας ὁ αἰχμάλωτος χτύπησε ἀνάλαφρα σὴν πόρτα δυὸ φορές.

Ἀκουσε τότε τὴ γνώριμη φωνὴ τοῦ Ὀλέθριου κακούργου, ποὺ τὸν προσκαλοῦσε νὰ μπῇ μέσα. Ἄνοιξε κι' αὐτὸς τὴν πόρτα, προχώρησε ἓνα βῆμα, κι' ἀπόμεινε νὰ βλέπῃ σαστισμένος, λὲς κι' ἔχανε τὸ φῶς του.

Ἐκύτταζε κι' ἀποροῦσε. Μέσα σὲ μιὰ ἀπίστευτα πένθιμη καὶ μεγάλη πολυτέλεια, ἔλαμπε ἡ θεϊκὴ ὁμορφιά τῆς Ζέσσινας. Ὁρθίος, μὲ τὴ ράχη του κολλητὰ στὸ τζάκι, στεκόταν ὁ Ἀρχηγός. Κουλουριασμένο στὰ πόδια τοῦ κακούργου ἦταν ἓνα τεράστιο λυκόσκυλο, ἓνα καθαρόαιμο, ἐξάισιο ζῶο. Ἀριστερὰ στὸν κακούργο ἦταν ἡ Ζέσσινα. Τοῦ φάνηκε τοῦ 'Αλαν πὺς ἡ κοπέλλα καθόταν ἀτάραχη καὶ μ' ὅλη τῆς τὴν πολυθρόνα, ντυμένη μὲ ξάπλωνε μέσα στὴ βαθειὰ καὶ μαῦρη πολυθρόνα, ντυμένη μὲ σκοῦρο λιλά βελούδο. Στὴ δεξιὰ μεριὰ τοῦ τζακινοῦ βρισκόταν ἄλλη μιὰ ὅμοια πολυθρόνα ἀδειανή.

—Νὰ ὁ φίλος μας! εἶπε ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος. Ἔλα, λοιπόν, νὰ καθῆσθαι καὶ σὺ μαζὶ μας.

Ἐδειχνε μὲ τὸ χέρι του τὴν ἀδειανὴ πολυθρόνα καὶ μὲ τὸ κεφάλι του ἔγνεφε στὸν 'Αλαν νὰ πλησιάσῃ.

Προχωροῦσε ὁ αἰχμάλωτος ἀεροπόρος, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του δὲν τὸ ξεκολλοῦσε πάνω ἀπ' τὴν κοπέλλα. Προσπαθοῦσε νὰ κατατάλαθῃ τί ἔκρυβε ἡ τάχα γαληνεμένη ἔκφρασι τοῦ προσώπου της. Τὶ ἀξιοθαύμαστη νέα ἦταν αὐτὴ ἡ Ζέσσινα! Ἡ χλωμάδα τῆς μαρτυροῦσε κούρασι, ἀλλὰ ἡ φυσιογνωμία τῆς ὅλη φανέρωνε ζωηρὰ τὴν ἀταραξία τῆς ψυχῆς. Δὲν ἤλπιζε πὺς θὰ μπορούσε νὰ ξεφύγῃ, κι' ἦταν ἀποφασισμένη κι' ἐτοιμὴ νὰ τὰ δεχτῇ ὅλα μὲ τέλεια ἀδιαφορία.

Τὴν προσπέρασε ὁ 'Αλαν καὶ κάθησε στὴν πλαγιὴ πολυθρόνα. Ἐνοιωσε ἀμέσως πίσω του τὸν δεσμοφύλακα, ποὺ τοῦδαζε μιὰ πέτσινη ζώνη μπροστὰ στὸ στήθος καὶ τὸν ἔδενε ἔτσι μὲ τὴ ράχι τῆς πολυθρόνας.

—Σ' εὐχαριστῶ, Μπέρτ! εἶπε ὁ Ἀρχηγός στὸ συμμορίτη. Ἀφ' ὅς ἐμας τώρα μονάρχους.

Κι' ἀφοῦ βγῆκε ὁ Μπέρτ κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα, ὁ Ἀρχηγός στράφηκε πρὸς τὸν 'Αλαν λέγοντας:

—Σοῦναι πολὺ εὐκόλο νὰ λυθῇς ἀπὸ τὸ κάθισμά σου καὶ νὰ σηκωθῇς ὀρθίος. Ἄν τὸ ἐπιχειρήσῃς θὰ καταλάβω πὺς βάζεις μὲ τὸ νοῦ σου κάτι κακὸ γιὰ μένα. Θὰ σ' ἀντιληφτῶ πρὶν ἀκόμα νὰ τὸ κατωρθώσῃς καὶ θὰ μοῦ κατοφανῇ. Καὶ θάχω περίσσιο καιρὸ γιὰ νὰ σοῦ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά. Γι' αὐτὸ σὲ συμβουλεύω νὰ μιμηθῇς τὸ λαμπρὸ παράδειγμα τῆς ὠραίας φιλενάδας μας. Τὴ βλέπεις πόσο ἡσυχὰ καὶ φρόνιμα κάθεται.

Ἐγύρισε ὁ 'Αλαν νὰ κυττάξῃ τὴν κοπέλλα καὶ τότε μόνο ἀντελήφθηκε πὺς ἦτανε κι' αὐτὴ δεμένη πάνω στὴν πολυθρόνα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

—Φαντάζομαι πὺς ἔχεις κάθε ἄνεσι στὸ δωμάτιό σου καὶ πὺς ἔμεινες εὐχαριστημένος ἀπ' τὸ δεῖπνο σου, τοῦ ἔλεγε ὁ Ὀλέθριος Κακούργος.

—Δὲν ἔχω κανένα παράπονο, τοῦ ἀποκρίθηκε ξερὰ-ξερὰ ὁ 'Αλαν.

—Δὲν ἀμφέβαλλα γι' αὐτό. Ἐσχημάτισα ἐξ ἀρχῆς τὴν γνώμην πὺς εἶσαι ἓνας λογικώτατος νέος. Ἦταν μεγάλο τὸ σφάλμα σου νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ ἀεροπλάνο μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ χωράφι. Θὰ ἀπορεῖς, λέω, πὺς μπόρεσα ἔτσι γρήγορα καὶ σοῦστησα μιὰ τόσο ἐπιτυχημένη παγίδα, καὶ πὺς ἐβρέθηκα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Θὰ σοῦ τὸ πῶ μὲ λίγα λόγια, γιατί θέλω νὰ ἱκανοποιήσω τὴν κάθε σου περίεργεια.

»Εἶδα ἀπὸ νωρὶς στὸ Λονδίνο τὴν ὠραία μας φιλενάδα. Τὴν πῆρε τὸ μάτι μου μέσα στὸ πολυτελέστατο ἀμάξι της. Μπορεῖ τὸ χρῶμα του νὰ μὴν εἶναι καὶ πάρα πολὺ καλαίσθητο, ἀλλ' εἶναι ὅ,τι πρέπει γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θέλει νὰ τὴν παρακολουθήσῃ. Τὴν κατασκόπευσα, λοιπόν, καὶ νᾶδα ὅλα. Δὲν θὰ σὲ συναντοῦσα ἐσένα, ἂν δὲν τὴν συνώδευα. Σὲ εἶδα ὅταν ἀρχίσες καὶ σὺ νὰ κάνῃς τὴν ἴδια δουλειὰ μὲ μένα. Μᾶς κυνήγησες πρῶτα μὲ

τὸ παλὸν ταξί κι' ὕστερα μὲ τὴν Ἀραμίντα. Σ' ἔβλεπα καὶ διασκέδαζα μὲ τοὺς κύκλους σου στὸν ἀέρα.

Ἐκαμάρωσα τὴν ἐπιτηδειότητά σου στὴν προσγείωσι. Ἐθαύμασα τὴν τόλμη σου ὅταν στάθηκες καταμεσῆς τοῦ δρόμου καὶ ἄπλωσες τὰ χέρια σου γιὰ νὰ σταματήσης τὸ αὐτοκίνητο τῆς ὁμορφῆς φιλενάδας μας. Ἀκουσα πὺλ ζήτησες τοῦ σωφῆρ νὰ σοὺ δανείσῃ βενζίνη. Εἶδα τὸ θεαματικὸ σκαρφάλωμά σου πίσω στὸ πολυτελέστατο ἄμαξι. Σὰς ἄφησα τότε νὰ προχωρήσετε μόνοι. Τῶχες κάνει πιά τὸ λάθος σου. Μὲ γλύτωνα ἔτσι ἀπ' τοὺς παρακάτω κόπους μου. Οἱ συνέπειες πὺλ θ' ἀκολουθοῦσαν ἓνα τέτοιο σφάλμα ἦσαν ὁλοφάνερες, καὶ στάθηκα ἐκεῖ νὰ τίς καρπωθῶ μὲ τὴν ἡσυχία μου, δίχως νὰ βιάζομαι.

Ἀπὸ τὴ μεγάλη του αὐταρέσκεια ἔτριβε τὸ ἓνα χέρι μὲ τὸ ἄλλο καὶ γελοῦσε.

—...Κατάλαβα πὺλ ἡ περιπέτειά σας θὰ τέλειωνε σὲ συμφορῶν, καὶ σὰς περιμένα νὰ ξαναγυρίσετε. Ἦμουν βέβαιος πὺλ θίρχοσαστε μαζὶ νὰ πάρετε τὸ ἀεροπλάνο, κι' ἔτοίμασα τὴν παγίδα.

Σώπασε μερικὲς στιγμὲς κι' ὕστερα ξαναεἶπε.

—Πῆτε μου, τί ξαίρετε γιὰ μένα;

—Ξαίρομε περισσότερα ἀπ' ὅ,τι μπορεῖ νὰ φαντάζεσαι. Γιατί μᾶς ρωτᾶς;

—Ὡραία. Ἀπάντησέ μου, λοιπόν, τί ξαίρετε γιὰ μένα.

Ἐσπευσε τότε ἡ Ζέσσικα καὶ τοῦ ἀπήντησε.

—Ὅλα σου τὰ κακουργήματα τὰ ξαίρομε.

Ἐγύρισε ἀμέσως ὁ ἀρχηγὸς καὶ τῆς ἔρριξε μιὰ τέτοια ματιά, λὲς κι' ἤθελε νὰ τὴν κεραυνώσῃ. Ἐσώπασε γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ὅταν τῆς ἀποκρίθηκε ἡ μιλιὰ του ἦταν τόσο ἀδύνατη, πὺλ ὁ Ἄλνν δυσκολεύτηκε νὰ τὴν ἀκούσῃ.

—Ὅλα μου τὰ κακουργήματα, ἔ; Πολὺ ἀμφιβάλλω.

Συνέβη τότε ἓνα παράξενο πρᾶγμα. Ὁ ἀρχηγὸς ἔδειχνε σὰν νᾶπεφτε σὲ λήθαργο. Ἐχασε τὸ λιγοστὸ χρῶμα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Ἐστήριξε τὴ ράχι του στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιῦ κι' ἔγερνε πίσω τὸ κεφάλι του. Σ' αὐτὴ τὴ στάσι, χλωμός, μὲ μάτια κλειστά σχεδόν, ὁλόμαυρα ντυμένος, μὲ τὴ χτυπητὴ ἀντίθεσι τοῦ ἄσπρου κολάρου, θάλεγες πὺλ ἦταν πεθαμένος καὶ τὸν εἶχαν στήσει ὄρθιο. Κι' ὅταν ἔπειτα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ του, ἀνατρίχιασαν οἱ δύο αἰχμαλῶτες. Ἦταν σὰν νᾶχε αὐτοῦπνωτισθῇ, σὰν νὰ θρῖσκότανε θαμμένος καὶ μιλοῦσε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν τάφο του... Ἀρχισε νὰ τοὺς λέῃ τὰ μυστικά του!

Σταματοῦσε κάθε τόσο, θάλεγες πὺλ ἔβλεπε ὄνειρο κι' ἐπερίμενε νὰ ξετυλιχτῇ πρῶτα κάποια σκηνὴ γιὰ νὰ τοὺς τὴν πῇ. Ἔτσι σιγά-σιγά ὁ φοβερὸς δολοφόνος ἀπορρόφησε μὲ τὴν ἱστορία του τοὺς δύο αἰχμαλῶτες. Καὶ τοὺς ἔλεγε:

—Ἀπὸ πότε μ' ἔχεις ἐγκαταλείψει, ἀγαπητὴ μου; Πᾶνε

τώρα εἴκοσι χρόνια. Ἦταν ἡ βραδυὰ τοῦ γάμου μας. Θυμάσαι; Μετὰ τὸ στεφάνωμα. Ἀνέβηκες ν' ἀλλάξης φόρεμα γιὰ τὸ δεῖπνο, ἀλλὰ δὲν ξαναγύρισες. Ἦρθα νὰ σὲ πάρω, μὰ ἔλειπες ἀπ' τὴν κἀμαρά σου. Εἶχες φύγει κι' ἀπ' τὸ σπίτι...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ κακοῦργος ἐδάκρυσε. Θὰ συγκινηθῆκε, ἀλλὰ γιὰ πολὺ λίγο. Τὸν ἐκυρίεψε πάλι τὸ πάθος του, κι' ἐξακολούθησε νὰ παραμιλῇ:

—...Πόσο μ' ἔκαμες νὰ γελάσω! Κοπέλλα, ἐσύ, νὰ παραπλανήσης ἓναν ἄντρα σὰν καὶ μένα. Ἦμουν ἀλήθεια ἀξιογέλαστος, καὶ γελοῦσα, γελοῦσα γιὰ τὸ πάθημά μου! Μ' εἶχες καταφέρει νὰ σοὺ δωρήσω μιὰ μεγάλη περιουσία, γιὰ νὰ μπορέσης νὰ πάρης τὸν λατρευτὸ τῆς καρδιάς σου. Τὰ λόγια τῆς ἀγάπης σου ἦταν ὅλα ψεύτικα. Μοῦστείλες ἀργότερα μιὰ ἐπιστολὴ πὺλ τὴν ἔγραψες, λέει, μὲ πονεμένη ψυχὴ. Μοῦ ἐξήγησες πὺλ ἀναγκάστηκες νὰ φερθῇς ἔτσι γιατί τ' ἀγόρι σου δὲν εἶχε χρήματα νὰ σὲ συντηρήσῃ. Ζήσατε καλὰ μὲ τὰ λεφτὰ μου;

Μιλοῦσε κι' ἡ φωνὴ του ὁλοένα βράχνιαζε σὰν νᾶδβαινε ἀπὸ μέσα ἀπ' τὰ σπλάχνα του.

...Ναί, γιὰ ἓνα δυὸ χρόνια σὰς ἄφησα ξεπότηδες νὰ νοιώσετε τὴν εὐτυχία. Σὰς ἐπέτρεψα νὰ πιστέψετε πὺλ εἶχα δεχθῇ τὴν καταδίκη μου, πὺλ ἦμουν ὁ δλάνας πὺλ εἶχατε φαντασθῇ. Καὶ τότε, ἀγαπητὴ μου, ὅταν πιά βυθίστηκες σὲ μιὰν ἀπατηλὴ εὐδαιμονία, τί συνέβη; Ἦρθα μιὰ νύχτα καὶ σὲ βρήκα. Ὁ ἄντρας σου, ὅπως ἐσύ τὸν ὠνόμαζες, ἔλειπε. Ἦσουν ὁλομόναχη, καὶ σοῦδειξα τὸ ἴδιο σου τὸ γράμμα. Κανένας δὲν μὲ εἶδε πὺλ ἦρθα. Κανένας δὲν ἔμαθε πὺλ σ' ἐπεσε κέφθηκα. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο πρῶτ, σὲ τί κατάστασι βρέθηκε τὸ ἀφρόπλαστο κορμί σου; Ἦταν κομματιασμένο, καὶ τὸ αἷμα του τὸ ρουφοῦσαν τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα τοῦ κρεββατιοῦ σου. Ποιὸς νὰ φαντασθῇ πὺλ εἶχα σφάζει ἐγώ; Κανένας! Τὸ μήνυσσα ὅμως στὸ ἀγόρι σου, ἐγώ, ὁ ἴδιος. Τὸν προκάλεσα νὰ πάῃ νὰ μὲ καταγγεῖλῃ στὴν ἀστυνομία. Ἀλλ' αὐτὸς διάλεξε μιὰ πειδὲ εὐκολὴ λύσι. Ἐπρότίμησε ν' αὐτοκτονήσῃ. Ὁ θάνατός του ὑπῆρξε ἔτσι πειδὲ εὐχάριστος ἀπὸ τὸν δικό σου.

»Ἐσύ, ἀγαπητὴ μου, ἦσουν ἡ πρώτη, μὰ δὲν ὑπῆρξες καὶ ἡ τελευταία. Σ' ἀκολούθησαν ἄλλες πολλὲς, καὶ θὰ σ' ἀκολουθήσουν ἀκόμα κι' ἄλλες. Ποιὸς εἶναι ἀπὸ ἀνέκαθεν ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς στὸν ἄντρα; Ποιὸς τὸν σπρώχνει πάντα νὰ κἀνῃ πράγματα πὺλ καταλογίζονται στὸ παθητικὸ του; Ποιὸς κρύβεται πίσω στὸ κάθε ἐγκλημά του, ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ πρωτόπλαστου; Ἡ γυναικα! Ἐνοιωθα τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκδικηθῶ. Μ' ἔκαμες νὰ ποθήσω τὸ αἷμα. Τὸ δικό σου δὲν ἦταν ἄρκε ὁ νὰ μὲ ξεδιψᾷ. Ἐξ ἄλλου δὲν ἦμουν ὁ μόνος ἀπατημένος. Εἶχα πειὰ τὴν υποχρέωσι νὰ προφυλάγω τοὺς δμοφύλους μου ἀπὸ μιὰ ὁμοια κατάντια. Κι' ἀνέλαβα νὰ τοὺς γλυτώνω. Μοῦ ἀνέθεσε ἡ μοῖρα μου νὰ σώζω τοὺς ἀδελφούς μου ἀπὸ τὰ πλάσματα τοῦ σατανᾶ, καὶ

Καὶ τὸν εἶδε πού ἔδβαινε βιαστικὸς ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιον. Εἶδε τὴν Ἀραμίντα ἀκουμπισμένη στὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης. Ὡσπου νὰ πάη ἔπειτα νὰ συγυριστῇ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ, τὸ ἀεροπλάνο ἔλειπε ἀπ' τὴ θέσι του! Τί λόγο εἶχε ὁ Ἄλαν γιὰ νὰ πετάξῃ πάλι, κι' ἔτσι ξαφνικά; Δὲν εἶχε ποτὲ προσγειωθῇ στὰ σκοτεινὰ μόνος του. Νᾶχε ἄραγε δὴ τὴ Ζέσσικα σὲ κανένα αὐτοκίνητο κι' ἤθελε νὰ τὴν παρακολουθήσῃ ἀπὸ ψηλά; Καὶ ξαναρώτησε τὸ μηχανικό:

— Εἶπες πὼς τὸν ἔδλεπες νὰ ἐξάπτεται;

— Ναί, κύριε! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, πού κι' αὐτὸς ἀνησυχούσε πολὺ.

— Εἶδες νᾶναι κόκκινο τὸ πρόσωπό του;

— Ναί, κύριε! Μὰ δὲ θέλω νὰ πῶ μ' αὐτὸ πὼς ἦτανε πιωμένος. Δὲν ἐμπῆκε στὸ δικό μας μπάρ. Ἐξω ἀλλοῦ δὲν θὰ πρόλαβε νὰ πάη, γιατί ξανάρθε πίσω πολὺ γρήγορα.

Ἐγέλασε ὁ Μπέρνς.

— Κάτι ἄλλο εἶχα στὸ νοῦ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε. Μὴ φύγῃς ἀπὸ δῶ, γιατί μπορεῖ νὰ φανῇ ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Θὰ πρέπει νὰ τοῦ ἀνάψῃς ἀμέσως τὰ φῶτα, γιὰ νὰ δλέπῃ νὰ προσγειωθῇ. Ἐγὼ θάμει στὸ μπάρ.

Καὶ προχώρησε συλλογισμένος. «Αὐτὲς οἱ Ζέσσικες εἶναι πού κυδερνᾶνε σήμερα τοὺς ἄντρες ἔλεγε μέσα του Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάγῃ!» Ἀλλὰ δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα στὴν αὐλὴ τοῦ μπάρ κι' ἀκουσε τὸ μηχανικὸ ποῦτρεχε ξοπίσω του.

— Συγγνώμη, κύριε! τοῦλεγε λαχανιασμένος. Κάτι θυμήθηκα κι' ἤρθα νὰ σᾶς τὸ πῶ, γιὰ νὰ τὸ σκεφτῇτε καὶ σεῖς.

— Φαντάστηκες κανένα κακό;

— Ὁχι! Ἀλλὰ τώρα μοῦρθε στὸ νοῦ πὼς ὁ κύριος Ἄλαν, ἀπάνω στὴ φούρια του, ἔφυγε δίχως ν' ἀπογιομίσῃ τὸ ντεπόζιτο. Καὶ λέω πὼς θὰ τοῦ τέλειωσε ἡ βενζίνα στὸ δρόμο...

— Παναγία μου! φώναξε ὁ Μπέρνς. Τ' εἶναι πάλι τοῦτο;

Ἐφυγε ὁ μηχανικός, ἀφήνοντας τὸν προγυμναστὴ ἀπολιθωμένο. Δὲν ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ τὰ βάζῃ μὲ τὴν κοπέλλα. Ὁ μαθητὴς του θ' ἀναγκάστηκε νὰ προσγειωθῇ κάπου. Ἀλλὰ πού; Κατέβηκε κανονικά, ἢ μὴ τυχὸν καὶ τσακίστηκε ἀπάνω σὲ τίποτα θράχια; Τὸν φαντάστηκε χωσμένο κάτω ἀπὸ τὰ συντρίμματα τοῦ ἀεροπλάνου κι' ἐφρικίασε. Κι' ἔσπευσε νὰ πάη στὸ τηλέφωνο νεῖο τοῦ ἀεροδρομίου.

— Ὁχι! τοῦπε ὁ ὑπάλληλος τῆς ὑπηρεσίας. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχομε καμμιά τέτοια εἰδησι.

Δὲν τὸν ἠσύχασε τὸ Μπέρνς ἢ πληροφορία αὐτή. Χίλια-δουδὸ πράγματα θὰ μπορούσε νάχουν συμβῇ. Ἐβάζε πολλὰ στὸ νοῦ του, ἀλλὰ μιὰ σκέψι κυριαρχούσε πάντα καὶ τὸν βασάνιζε: πὼς ὁ Ἄλαν εἶδε τὴν κοπέλλα μὲ αὐτοκίνητο καὶ τὴν παρηκολούθησε. Καὶ πὲς μὲ τὸ ἔνα, πὲς μὲ τὸ ἄλλο, ὁ Μπέρνς ἀπεφάσισε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Μπράντ. Πῆγε, βσιπόν, στὸ ἰδιαιτέρo τηλέφωνο τοῦ

μπάρ καὶ ζήτησε νὰ τὸν συνδέσουν μὲ τὴ Σκότλαντ Γυάρντ. Καὶ σὲ λίγο μιλοῦσε μὲ τὸν ἐπιθεωρητῇ.

Κι' ἀφοῦ τοῦ τὰ ἐξηγήσῃε ὅλα, μὲ λίγα λόγια, τοῦπε καὶ τί ἔδωζε αὐτὸς μὲ τὸν νοῦ του:

— Κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ μηχανικοῦ, ἐτόνιζε ὁ Μπέρνς ὁ Ἄλαν παρουσιάστηκε τρεχᾶτος. Φαντάζομαι πὼς θᾶδε τὴν κοπέλλα, τὴν Ζέσσικα θέλω νὰ πῶ, σὲ κάποιο αὐτοκίνητο. Δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν παρακολουθήσῃ μὲ τὸ δικό του ἀμάξι. Εἶναι ἓνα παλὴθ ταξι, πού δὲν ἀξίζει τίποτα. Τὸ πῆρε προσωρινὰ ἀπὸ τὴν πιάντσα μὲ ἐνοίκιο, ὥσπου ν' ἀγοράσῃ ἄλλο. Δὲν ἐξηγιέται ἀλλοιῶτα ἢ διασύνῃ του νὰ φύγῃ μὲ τὸ ἀεροπλάνο. Ὁ μηχανικός λέει πὼς τὸν εἶδε πολὺ ταραγμένο καὶ ἀναστατωμένο. Βρισκότανε σὲ μεγάλη ἔξαψι κι' εἶχε τὸ πρόσωπό του κατακόκκινο. Κι' αὐτὰ ὅλα μὲ πείθουν ἀκόμα περισσότερο πὼς ὁ νεαρὸς ἀκολούθησε τὴν φιλενάδα του. Δὲν ξαίρω ἂν πρέπη νὰ τὸν καταραστώ ἢ ὄχι, ἀνησυχῶ ὅμως πάρα πολὺ. Τί λὲς καὶ σύ;

— Μὴ φύγῃς ἀπὸ αὐτοῦ ὥς που νᾶρθω.

— Σὺμφωνοί;

Ἐπέρασε ὕστερα ὁ Μπέρνς στὴ μεγάλη σάλλα τοῦ μπάρ καὶ κάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο. Θὰ τὸν ἔδλεπε ἀπὸ κεῖ τὸν Ἄλαν ὅταν θᾶφτανε. Παράγγειλε ἓνα γουόσκι καὶ ξανάναψε τὸ τσιγάρο του, πού κρεμόταν ὡρες στὰ χεῖλια του σβυσμένο. Καὶ θυβίστηκε σὲ πολὺ μελαγχολικὲς σκέψεις. Ὅλο στὸ κακὸ πῆγαινε ὁ νοῦς του. Τὸν ἔδλεπε μὲ τὴ φαντασία του τὸν Ἄλαν πότε πιασμένο ἀπὸ κάποιο δέντρο καὶ νεκρό, πότε τσακισμένο σ' ἓναν κρημνὸ καὶ πότε ἀνάκατο μὲ τὰ θρίψαλα τῆς Ἀραμίντας. Ἀπ' αὐτὸ τὸν ἐφιᾶλτη τὸν ἀπήλλαξε τὸ γκαρσόνι ὅταν ἦρθε νὰ τοῦ πῇ πὼς τὸν ἤθελε κάποιος τὸ τηλέφωνο. Ἦταν ὁ Μπράντ πού ζητοῦσε λεπτομέρειες γιὰ τὴν Ἀραμίντα.

— Τί νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴν Ἀραμίντα; Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Δὲν ἔχεις κανένα χτυπητὸ σημάδι;

— Ἐτσι νὰ λὲς. Θὲς νὰ μάθῃς ἂν διαφέρῃ ἀπ' τὰ ἀεροπλάνα τῆς Ἐταιρίας. Εἶνε ἰδιοκτησία τοῦ Ἄλαν. Τῆς ἔβαλε χρώματα τοῦ γούστου του. Τὸ ὄνομά της εἶνε γραμμένο κάτω ἀπ' τὴ θέσι τοῦ πιλότου. Εἶναι μὲ ψηφία μεγάλα, μὰ δὲν τὰ ξεχωρίζει τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου πάνω ἀπὸ διακόσια μέτρα. Ὁ κορμὸς της εἶναι ἄσπρος κι' ἡ οὐρά της κόκκινη...

— Ἐχει κόκκινη οὐρά; Τὴν εἶδαν ἐγκαταλειμένη σ' ἓνα χωράφι.

— Ποῦ; ρώτησε ἐκπληκτὸς ὁ προγυμναστὴς.

— Σ' ἓνα ἀπόμερο σημεῖο τοῦ δρόμου πρὸς τὸ Πόρτσμουθ.

— Ὡστε, λοιπόν, τὴ βρήκατε;

— Τὴν εἶδε κάποιος ἄλλος, τοῦ ἀποκρίθηκε ψυχραιμότατα ὁ ἀστυγομικός, μὰ δὲν βρίσκεται πιά σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἐξαφανίστηκε ἀπ' τὸ χωράφι. Μᾶς εἰδοποίησε ἓνας περαστικὸς ἀγρό-

της Τηλεφωνήσαμε κι' έτρεξαν αστυφύλακες απ' τὸ κοντινότερο τμήμα. Δὲν σοῦ τῶπα πρὶν, γιατί περίμενα κι' ἐγὼ νὰ μάθω. Μοῦ λένε τώρα πὼς οἱ αστυφύλακες γύρισαν ἀπρακτοί πίσω. Τὸ σήκωσαν ἀπὸ κεῖ τὸ ἀεροπλάνο. Περίμενέ με. Ἔρχομαι.

Ἐκρέμασε τότε τ' ἀκουστικό μὲ τρεμάμενο χέρι κι' ἦρθε καὶ πῆρε πάλι τὴ θέσι του κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἡ φαντασία του θμως ἐδούλευε ἀχαλίνωτα.

Γιατί, τί τοῦχε συμβῆ γιὰ νὰ μένη ἀκόμα ἐκεῖ; Καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀπαντήση σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα, ἔτσι πού νὰ ἴσυχάση λιγάκι. Ἀλλ' ἦρθε πάλι τὸ γκαρσόνι καὶ τὸν διέκοψε. Τὸν ξαναζήτησε κάποιος στὸ τηλέφωνο.

Σηκώθηκε νὰ πάη, ἀλλὰ μὲ κακὴ καρδιά, καὶ μάλιστα βλαστήμησε, γιατί ἡ τηλεφωνικὴ συνομιλία τοῦδινε στὰ νεῦρα...

— Ἐμπρός!!!

— Εἶμαι πάλι ἐγὼ, ὁ Μπράντ.. Συνεννοοῦμαι τώρα καὶ μὲ τὰ μακρυνότερα τμήματα. Δὲν μοῦ εἶναι βολετὸ νὰ φύγω αὐτὴ τὴ στιγμή ἀπ' τὸ γραφεῖο μου.. Εἶδαν ἓνα ἀεροπλάνο μὲ κόκκινη οὐρὰ νὰ πετάη χαμηλὰ πάνω ἀπὸ κάποιο χωριὸ κοντὰ στὸ Σκλί σμουρυ.. Δὲν μπορεῖς νὰρθῇς ἐσὺ ἐδῶ;

— Φεύγω ἀμέσως! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Μπέρνς. Ἐχω τὸ δικό μου αὐτοκίνητο. Δὲ θ' ἀργήσω. Περίμενέ με Σύμφωνοι;

Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής. Εἶχε κιόλας κρεμάσει τ' ἀκουστικό.

Ἔτρεχε τώρα ὁ ἐκπαιδευτής γιὰ νὰ μὴ χάνη καιρό. Πῆρε ἀπ' τὸ γκαράζ τ' ἀμάξι του καὶ ξεκίνησε δλοταχῶς.

Βρῆκε τὸν ἐπιθεωρητὴ νὰ μιλάη στὸ τηλέφωνο. Στάθηκε δρθιος καὶ περίμενε. Ὅταν ἐτελείωσε ὁ Μπράντ τὸν περιποιήθηκε. Τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ στὴ μεγάλη πολυθρόνα, τοῦ πρόσφερε τσιγάρο, παρήγγειλε νὰ τοὺς φέρουνε καὶ δυὸ γούστου.

— Γιὰ νὰ φτάσης τόσο γρήγορα, θὰ πῇ πὼς εἶσαι καλὸς σωφέρ, τοῦλεγε γελαστὰ ὁ Μπράντ. Σὲ συγχαίρω!

Γελοῦσε ὁ Μπέρνς. Ἦσαντροφία τοῦ αστυνομικοῦ τὸν ξεθάρρευε.

— Ἡ κόκκινη οὐρὰ τῆς Ἀραμίντας μᾶς ἐξυπηρέτησε πολὺ. Καλὰ καὶ μ' εἰδοποίησε πρὶν νὰ νυχτώσῃ δλότελα. Λίγο ἀκόμα ν' ἀργούσες, δὲ θὰ τὴν ἔδλεπαν οἱ αστυφύλακες. Τηλεφώνησα εὐθὺς στὰ τμήματα νὰ ἐξαπολύσουν δλους τοὺς ἀνδρες τοὺς μὲ μοτοσυκλέτες.

— Μὰ δὲν μοῦπες πὼς χάθηκε πάλι;

— Ναί, μὰ τὴν ξαναβρήκαμε κοντὰ σὲ μιὰ ἐγκαταλελειμμένη ἀγροικία.

— Κι' ὁ Ἄλαν; Ἐπαθε τίποτα;

— Δὲν ἦταν ἐκεῖ. Οὔτε καὶ παρουσιάστηκε πουμενά.

— Ἐγκαταλελειμμένη ἀγροικία.. Δὲν παρουσιάστηκε πουμενά, μουμερούζε κι' ἔλεγε στὸν ἐπιθεωρητὴ. Τί σημαίνουν δλ' αὐτά;

— Οὔτε κι' ἐγὼ ξαίρω Σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν διορατικότητά

σου. Εἶμαι τώρα κι' ἐγὼ βέβαιος πὼς ἐκυνηγοῦσε τὴ Ζέσσινα. Δὲν ἐξηγεῖται ἀλλοιῶτα τὸ φέρεμά του. Ἀλλὰ πού δρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή; Σὲ ποιά μεριά τὸν παρέσυρε αὐτὴ ὁ κοπέλλα;

— Τίς ἴδιες ἐρωτήσεις κάνω κι' ἐγὼ στὸν ἑαυτό μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἀφελέστατα ὁ Μπέρνς.

— Ἀς περιμένουμε ἀκόμα λιγάκι, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Μπορεῖ νὰ λάβουμε καὶ καμμιά ἄλλη πληροφορία. Θὰ πάω ἔπειτα νὰ δῶ τὸ μέρος αὐτό, καθὼς καὶ τὴν Ἀραμίντα. Θάχης καμμιά ἀντίρρηση, ἀν σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ πᾶς ὡς ἐκεῖ μὲ τὸ ἀεροπλάνο;

Ἐπιασε τότε ὁ Μπέρνς τὸ τηλέφωνο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ ἀεροδρόμιο καὶ νὰ παραγγείλῃ νὰ τοῦ ἐτοιμάσουν ἓνα ἀεροπλάνο. Ἐζήτησε δὲ τὸ πειδ φωτεινὸ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ προσγειωθοῦν.

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

Σύμφωνα μὲ τὸν αστυνομικὸ χάρτη, ὁ Μπέρνς ἔφερε τὸν ἐπιθεωρητὴ τῆς Σκότλαντ Γιάρντ στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀουλντ Σά. ρωμ. Τοὺς περίμενε ὁ αστυνομικὸς διευθυντὴς τοῦ χωριοῦ, ὁ πασίγνωστος Γῶλκερ. Τοῦ σύστησε ὁ ἐπιθεωρητής τὸν ἀεροπόρο καὶ τοῦ τὸν παρουσίασε γιὰ βοηθό του.

Τίποτα καινούργιο; τὸν ρώτησε.

— Ὁχι, κύριε Μπράντ! Τὸ ἀεροπλάνο δρίσκεται πάντα στὴν θέσι του. Εἶναι δπως τὸ λέτε. Δὲν τὸ μετακινήσαμε, ἀλλὰ τὸ ὄνομα «Ἀραμίντα» διαβάζεται.

Σὰν ἀκούγε αὐτὸ τὸ ὄνομα ὁ Μπέρνς ἐπάθαινε.

— Πὼς ἔλαχε νὰ τὸ βρῇτε; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν τὸ βρήκαμε ἡμεῖς, τοῦ ἀποκρινόταν ὁ αστυνόμος Μᾶς εἰδοποίησε κάποιος τοῦ χωριοῦ μὲ τὸ τηλέφωνο. Θὰ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ καὶ τῶδε. Ἔστειλα εὐθὺς δυὸ ἀντρες νὰ ἐξετάσουν, ἀλλὰ μὲ βεβαίωσαν ὅστερα πὼς δὲν εἶχε γίνει κανένα δυστύχημα καὶ πὼς ἦταν ἓνα ἐγκαταλελειμένο ἀεροπλάνο. Φαντάστηκα πὼς τὸν πρόλαβε ἡ νύχτα τὸν ἀεροπόρο καὶ πὼς προσωρινὰ τὸ ἄφησε ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸ πάρῃ πάλι τὰ ξημερώματα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἔλαβα τὸ τηλεφώνημά σας κι' ἔδωκα νὰ τὸ φυλάγουνε, σύμφωνα μὲ τίς ὁδηγίες σας. Ἄλλο τίποτα δὲν ξαίρω.

— Δὲν φάνηκε νὰ τριγυρνᾷ κανένας ἐκεῖ κοντά;

— Εἶναι ἐκεῖ ἓνας ἐνωμοτάρχης μ' ἓναν αστυφύλακα. Κρύβονται κάπου καὶ τὸ προσέχουν ἀπὸ μακριά. Τοὺς διέταξα νὰ συλλάβουν ἀμέσως τὸν ἀνθρωπο πού θὰ τὸ πλησιάσῃ, ὅποιος καὶ νᾶναι. Δὲν μοῦ ἀνέφεραν ἀκόμα τίποτα καὶ πιστεύω πὼς δὲν τοὺς παρουσιάστηκε κανένας.

Ἀπὸ τὴ φούρια του ὁ ἐπιθεωρητής δάγκωνε τὰ χεῖλη του.

— Ἐνὸμισα, εἶπε, πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ πιάναμε κανένα συμμορίτη... Τί λές, κύριε ἀεροπόρε, ἔρχεσαι νὰ πᾶμε ὡς ἐκεῖ;

—'Ανυπομονῶ νὰ ἐξετάσω τὴ μηχανή του.

—Ἐαῖρε πὼς εἶναι ἀργὰ καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς λάχουν κι' ἀπρόβλεπτες περιπέτειες.

—Ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ ὁρῶ τὸν Ἄλαν, πού τὸν φαντάζομαι νὰ κινδυνεύει, ἂν δὲν εἶναι κιόλας πεθαμένος. Ἀδιαφορῶ γιὰ τίς κακουχίες καὶ τίς περιπέτειες.

Τοὺς πῆρε τότε ὁ ἀστυνόμος νὰ τοὺς πάει ἐκεῖ μὲ τ' αὐτοκίνητο τοῦ σταθμοῦ του. Προχώρησαν πάνω-κάτω εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας. Ἀξαφνὰ ὁ ἀστυνόμος, πού ὁδηγοῦσε τ' ἄμαξι, σταμάτησε νὰ τοὺς πῇ.

—Ἐχομε ἀκόμα νὰ πᾶμε καμμιὰ πεντακοσαριὰ μέτρα. Προτείνω νὰ κατεβοῦμε δῶ καὶ νὰ βαδίσουμε. Ἄν εἶναι κανένας καὶ παραμονεύει δὲν θὰ καταλάβῃ πὼς ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὸ ἐγκαταλειμμένο ἀεροπλάνο. Θὰ περάσουμε μέσα ἀπ' τὰ χωράφια, ὡς ἐκεῖ πού κρύβεται ὁ ἐνωμοτάρχης.

—Πολὺ φρόνιμα σκέπτεσαι, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἐπιθεωρητής.

Κι' ἔτσι στὰ σκοτεινὰ, δίχως νὰ χρησιμοποιοῦνε τὰ ἡλεκτρικὰ τοὺς φανάρια, ἔφτασαν ἀπὸ χωράφι σὲ χωράφι ἐκεῖ πού ἔπρεπε.

—Πλησιάζουμε, τοὺς ἔλεγε ὁ ἀστυνόμος. Προσέχετε νὰ μὴν ἀκουγόσαστε

Ἦξαιραν οἱ ἀστυφύλακες πὼς θάρχόταν ὁ ἀστυνόμος μὲ τὸν ἐπιθεωρητὴ καὶ δὲν ἐτρόμαξαν ὅταν τοὺς ἐνοιωσαν ἄξαφνὰ κοντὰ τους. Αὐτοὶ ἦσαν ξαπλωμένοι καταγῆς μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

—Συνέβηκε τίποτα; τοὺς ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Ὅχι! ψιθύρισε ὁ ἐνωμοτάρχης. Δὲν ἐπλησίασε κανένας.

—Τῶχετε κυττάξῃ τὸ ἀεροπλάνο; ρώτησε ὁ Μπέρνς.

—Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἐνωμοτάρχης. Δὲν ἔχει τίποτα μέσα.

Γέλασε ὁ ἀεροπόρος.

—Θέλω νὰ ἐξετάσω τὴ μηχανή του, εἶπε στὸ Μπράντ.

—Δὲν πρέπει ν' ἀνάψουμε φῶς, τοῦ ἀπήντησε κείνος. Ἄν κρύβεται κανένας θὰ μᾶς δῇ καὶ θὰ φύγῃ. Μπορεῖ ἀκόμα καὶ νὰ μᾶς χτυπήσῃ ἂν στέκεται κάπως μακριά.

—Δὲν μοῦ χρειάζεται φῶς, εἶπε ὁ δάσκαλος. Ψηλαφώντας θὰ καταλάβω ἂν εἶναι ἡ μηχανὴ γερὴ.

—Ἀφοῦ λὲς ἔτσι, πᾶμε.

Καὶ προχώρησαν οἱ δύο τοὺς μόνο. Λίγα μέτρα πρὸ πέρα, ἢ Ἄραμιντα τοὺς φανέρωσε τὸν ὄγκο τῆς. Ὑστερα τοῦ πέρασε στὸ νοῦ του νὰ ψάξῃ πλάι τὸ κάθισμα τοῦ πιλότου μήπως ὁ Ἄλαν εἶχε μαζὴ του κανένα ἐπιβάτη. Σὲ τέτοιες περιστάσεις τὰ κορίτσια ξεχνᾶνε πάντα κάτι.

Καὶ καθὼς πασπάτευε τὸ κάθισμα πλάι στὴν θέσι τοῦ πιλότου ἀγγίξε ἓνα κρύο χαρτί. Τοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο. Τὸ κράτησε κι' ἐξακολούθησε νὰ ψάχνῃ. Κι' ὅταν πειὰ ἐπέστησε πὼς δὲν ὑπῆρχε τίποτ' ἄλλο, γύρισε πίσω στὸν ἐπιθεωρητὴ.

—Ἡ μηχανὴ εἶναι στὴν ἐντέλεια, τὸν πληροφοροῦσε ψιθυριστά. Ἡ Ἀραμιντα διάζεται νὰ φύγῃ ἀπὸ δῶ μέσα καὶ μοῦδωσε αὐτὸ γιὰ σένα! Τὸ ὅρηκα κοντὰ στὴ θέσι τοῦ πιλότου. Ἐαῖρεις πὼς ὁ Ἄλαν ὅταν ἔφευγε ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο δὲν εἶχε ἄλλον ἀνθρωπο μαζὴ του.

—Καταλαβαίνω καλὰ τί θές νὰ πῇς, ἔλεγε αὐτὸς μὲ λύσσα. Θὰ τὸ διαβάσουμε ὕστερα αὐτὸ τὸ χαρτί. Πιστεύω πὼς εἶναι κά. ποιο γράμμα. Ἐδῶ δὲν μποροῦμε ν' ἀνάψουμε φῶς. Ἐλα, λοιπόν, νὰ φύγουμε.

Πῆραν ἔπειτα μαζὴ τοὺς καὶ τὸν ἀστυνόμο. Οἱ ἀστυφύλακες ἔμειναν ἐκεῖ μὲ ρητὲς διαταγές: νὰ συλλάβουν τὸν ἀνθρωπο πού ἔδειχνε ἐνδιαφέρο γιὰ τὸ ἀεροπλάνο, νὰ τὸν πυροβολήσουν ἄφοβα σὲ περίπτωσι πού θὰ τοὺς παρουσίαζε ἀντίστασι. Ὁ δὲ τοὺς ἀντικαθιστοῦσαν ἀργότερα μὲ ἄλλους.

Προχώρησαν ὡς τὸ αὐτοκίνητο, κι' ἀφοῦ ξεκίνησαν, ὁ Μπράντ ἔπιασε νὰ ἐξετάσῃ τὸ χαρτί. Ἐσκυβε κι' ὁ Μπέρνς καὶ διάβαζε:

«Ἀγαπητέ μου κύριε Μπράντ,

Σοῦ γράφω γιὰτὶ φαντάζομαι πὼς θ' ἀναλάβῃς ἐσὺ νὰ βρῇς τὸν Ἄλαν Σκουάαρ. Τὸν ἔχω μουςαφίρη στὸ σπίτι τοῦ νεαροῦ σου φίλου. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν διατρέχει κίνδυνο ἡ ζωὴ του. Μὰ ποῖς μπορεῖ νὰ ξαίρῃ τί φέρνει ἡ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλῃ; Σοῦναι γνωστὸ πὼς δὲν βάζω ἀντρίκια δείγματα στὴ συλλογὴ μου. Ἄν ἔλαχε ὁμως νὰ τοῦχουνε πῇ μυστικά δικὰ μου, θὰ τὸν ἐξολοθρεύσω. Στὸ χέρι μου εἶναι νὰ τὸν σκοτώσω ὅποτε μοῦρθε τὸ κέφι. Λογαριάζω νὰ τὸν ἀφήσω ἐλεύθερο ὅταν δὲ θὰ μπορεῖ πειὰ νὰ μὲ δλάψῃ. Μὴ χάνῃς λοιπόν τὸν πολὺτιμο καιρὸ σου ψάχνοντας νὰ τὸν βρῇς. Δὲν θὰ μάθῃς ποτὲ πού εἶναι τὸ σπίτι μου. Ἐχασα δλα μου τὰ χρόνια καὶ κατανάλωσα δλη μου τὴν ἐκानότητα γιὰ νὰ ἀποκτήσω ἓνα σπίτι κρυφὸ καὶ ἀτόρητο. Τὸ καλύτερο ποῦχες νὰ κάμῃς εἶναι ν' ἀφήσῃς ἐμένα ἡσυχᾶ καὶ νὰ φροντίσῃς γιὰ τίς ἄλλες σου δουλειές».

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν ἀνώνυμο.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς βλαστημοῦσε κι' ἔκανε σὰν λυσσασμένος. Ὁ ἀεροπόρος δὲν ἔδραζε μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα του.

—Δὲν μ' ἀρέσει καθόλου αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, ἔλεγε ὁ ἐπιθεωρητής. Στοιχηματίζω πὼς αὐτὸς ἔστειλε τὴν ἀστυνομία νὰ βρῇ τὸ ἐγκαταλελειμμένο ἀεροπλάνο.

Ἐμίλησε κατόπιν τοῦ ἀστυνόμου. Τοῦπε γιὰ τίς ἀνακρίσεις πού ἔπρεπε νὰ γίνουνε σ' δλα τὰ τριγύρω χωριά.

—Δὲν βλέπω τί ἄλλο μποροῦμε νὰ κάμουμε, τοῦ πρόσθεσε στὸ τέλος.

Σὲ λίγο ὁ ἐπιθεωρητὴς ρώτησε τὸν ἀστυνόμο ἂν εἶχε τὸ χωριὸ κανένα καπηλεῖο τῆς ἀνθρωπιάς γιὰ νὰ φᾶνε κάτι. Κι' ἐκεῖ-

νος του απάντησε:

—Τὸ σκέφτηκα. Παράγγειλα τοῦ Ἄλφ Ταίηλορ, ποῦχει τὸ Ρόδινο Στεφάνι, νὰ σὰς ἐτοιμάσῃ ἕνα καλὸ δεῖπνο.

Ἐγέλασε ὁ Μπράντ.

—Ἀφοῦ δὲν ἔχομε ἄλλο καλύτερο νὰ κάμουμε, ἄς φάμε...

Ἀκουστικὴ ἔξαφνα ἕνα μούγκρισμα ζώου, μὰ τόσο φοβερὸ πού ἀνα ρίχιασε τὸν ἐπιθεωρητὴ καὶ τὸν ἀεροπόρο.

—Τί ἦταν αὐτό; ρώτησε κατατρομαγμένος ὁ Μπέρνς.

Ὁ Μπράντ ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπ' τὸ ἀμάξι καὶ τέντωσε τ' αὐτί του γιὰ νὰ ξανακούσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ. Ἀλλὰ τὸ ἀνατριχιαστικὸ ἐκείνο μούγκρισμα δὲν ἐπανελήφθη. Ὁ ἀστυνόμος, πού κι' αὐτὸς εἶχε τρομάξει, τοὺς ἐξήγησε:

—Μὴ δίνετε καμμιά προσοχὴ σ' αὐτὸ τὸ μούγκρητό. Τώρα τελευταῖα ἀκούγεται συχνὰ καὶ πάντα τέτοια ἡ ὥρα. Ἐχει τρομοκρατήσῃ ὅλους τοὺς χωριάτες πού τὸ νομίζουν γιὰ φάντασμα. Θάναί κανένα ἀδέσποτο σκυλί καὶ ξένο στὸν τόπο.

—Δὲν ἔχουν ἄδικο νὰ τὸ παίρνουν οἱ χωριάτες γιὰ φάντασμα, εἶπε ὁ Μπράντ. Καμμιά φορὰ μοῦ λαχαίνει νὰ περάσω κι' ἀπὸ τὸ ζωολογικὸ κήπο. Στέκομαι ὥρες καὶ βλέπω τὰ θηρία. Μὰ ποτὲ μοῦ δὲν ἀκουσα τόσο τρομαχτικὸ μούγκρισμα.

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ

Ὅταν ὁ Ὀλέθριος κακοῦργος σταμάτησε τὸ σατανικὸ του γέλιο, τὸ σκυλί ἔπαψε τὸ ἀνατριχιαστικὸ του μούγκρισμα. Ὁ ἄλλος πὺς ὑπῆρχε μιὰ ψυχικὴ συγγένεια ἀναμεταξύ τους. Ὁ Ἄλαν ἔρριξε μιὰ κρυφὴ ματιὰ στὴ Ζέσσικα πού θρυσκόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ δίπλα του. Ἐξεχώρισε στὸ σκοτάδι τὴν γαληνεμένη μορφὴ της καὶ πῆρε λίγο θάρρος. Τοῦ φάνηκε σὰν Παναγιὰ, σὰν ἄγγελος. Τὴν εἶδε πού εἶχε τὰ μάτια της δόλοστεγνα, κι' ἀκμαῖο τὸ ἠθικὸ της. Ἀναστόλωνε υπερήφανα τὸ κορμί της καὶ περοφρονόυσε τὸ θάνατο.

Ἀλλὰ δὲν τὸν ἄφησε ὁ δεσμοφύλακός του νὰ τὴν καμαρώσῃ. Τὸν ἐπρωχενε μὲ τὸ πιστόλι καὶ τὸν ὠδηγοῦσε πρὸς τὰ πίσω. Τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, τὸν ξαναπέρασε ἀπ' τὰ ἴδια μέρη καὶ τὸν ξανάφερε στὴν πολυτελέστατη σάλλα. Ὅσπου νὰ τὸν καξαναδέσῃ πάνω στὴν πολυθρόνα, ἦρθε κι' ἡ Ζέσσικα μὲ τὸν κακοῦργο. Ἐδесе καὶ τὴ Ζέσσικα ὁ συμμορίτης κι' ἐπειτα ἔφυγε. Μείνανε πάλι μόνοι εἰς αἰχμάλωτοι μὲ τὸν τύραννο, πού στεκόταν ὁρθὸς ἀνάμεσά τους κι' εἶχε τὸ σκυλί στὰ πόδια του.

Ἐπέρασε λίγη ὥρα κι' ὕστερα τοὺς μίλησε.

—Εἶδατε, λοιπόν, καὶ τὴ συλλογὴ μου. Φαντάζομαι πὺς σὰς ἄφησε μιὰ καλὴν ἐντύπωσι. Ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τὸ ἔργο μου. Ἐκαμα εἶτι μπόρεσα.

Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ ἐξολοθρεύσω ὅλες τίς κοπέλλες τοῦ

κόσμου καὶ νὰ ἐμποδίσω ἔτσι τὸν Σατανᾶ νὰ παρουσιάζεται στοὺς ἄνδρες μὲ γυναικεῖο κορμί. Ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμω ἕνα μικρὸ διάλειμμα. Κανένας δὲν καταλαβαίνει τὸν ἱερὸ σκοπὸ τῆς συλλογῆς μου καὶ μὲ κατατρέχουν ὅλοι.

Ἐκύτταξε τὴ Ζέσσικα μὲ παράξενο τρόπο, θάλεγε πὺς τὸν ἀηδίαζε. Ἡ φωνὴ του ἀγρίευε.

—Κι' εἶσαι σύ, ἀγαπητὴ μου, ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ. Μὲ τίς ἀνόητες ἐπεμβάσεις σου ἔστρεψες τὴν ἀστυνομία ἐναντίο μου. Μὲ ὑποχρεώνεις σήμερα νὰ παίρνω ἐξαιρετικὲς προφυλάξεις. Μ' ὅλο πού οἱ ἀστυνομικοὶ εἶναι ὅλοι θάλακες, φοβοῦμαι πὺς θάχω σύντομα ἐνοχλήσεις ἀπ' αὐτούς. Ἡμουν ὡς τώρα ἡσυχος, ἀλλὰ προβλέπω πὺς οἱ κουταμάρες σου θὰ μοῦ φέρουν ἐμπόδια. Μιὰ κακὴ σύμπτωσι μπορεῖ νὰ μὲ ρίξῃ στὰ χέρια τῆς Σκότλαντ Γιάρντ. Σκέφτομαι, λοιπόν, ν' ἀναβάλω γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα τὴ συμπλήρωσι τῆς συλλογῆς μου.

Ἐλογάριαζε κάτι μὲ τὸ νοῦ του, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

—...Ἐπάρχουν εἰκοσιοχτὼ κομμάτια. Ἐχω νὰ καιρὸ νὰ τὰ κάμω τριάντα. Ναί, τριάντα! Τόσο χρονῶν ἦταν ἐκείνη ὅταν μ' ἐγκατέλειψε...

Ὁ Κακοῦργος κύτταξε τὴν κοπέλλα μ' ἕνα τέτοιο βλέμμα πού μαρτυροῦσε πὺς ἔκανε τοὺς ὑπολογισμούς του πάνω σ' ἐκείνη.

—Θὰ φτάσω πολὺ σύντομα σ' αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ. Ὁ φίλος μου ὁ Φρέντ δῆλξε ἀπόψε νὰ κυνηγήσῃ, μαζὴ μὲ τὸ βοηθὸ του. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερούς μου συλλέκτες. Καὶ τὸν περιμένω ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ νὰ μοῦ φέρῃ ἕνα καινούργιο κομμάτι. Θὰ γίνουν ἔτσι εἰκοσιεννὰ...

Ἡ Ζέσσικα τὸν κύτταξε κατάματα μὲ πρωτόκουστο θάρρος.

—Θάχω λοιπόν, τριάντα...

Τῆς ἔλεγε κι' ἄφριζε ἀπ' τὴ λύσσα του. Καὶ δείχνοντάς τὴν μὲ τὸ δάχτυλό του τῆς πρόσθεσε:

—Ἐσὺ θὰ συμπληρώσῃς τὸν ἀριθμὸ πού θ' ἀντιπροσωπεύῃ τὰ χρόνια ἐκείνης, γιατί θάσαι ἐσὺ τὸ τριακοστὸ κομμάτι.

Καὶ σὰν νάχε δῆλξει κάποιον θάρος ἀπ' τὴν καρδιά του, ἀνεστέναξε. Τοῦ πέρασε ἡ λύσσα. Τὸ μῆσος του ξεθύμανε. Ἐναπῆρε ἀπότομα εὐγενικοὺς τρόπους. Ὁ Ἄλαν ἔφριπτε, γιατί ἔβλεπε πὺς ὁ τύραννός τους δὲν ἦσαν ὅπως ἕνας κοινὸς τρελλός. Οἱ ἐξάψεις τῆς λόξας του τὸν ἔκαναν ἀκόμα πιὸ ἐπίφοδο.

Τοὺς μιλοῦσε πάλι, ἀλλὰ μὲ φωνὴ ἡρεμῇ, σὲ τόνο ἀπαλό. Καὶ τοὺς ἔλεγε:

—Λέω νὰ κάμω κανένα ταξειδάκι. Μπορεῖ νὰ φύγω καὶ μεθαύριο. Θὰ πάρω μαζὴ καὶ τὸν ὑπασπιστὴ μου. Τὸν ξαίρετε. Μ' ἀκούσατε πού τὸν φώναζα «Μπέρτ». Θὰ τὸν ἔχω νὰ μὲ ὑπηρετῇ, ἀλλὰ καὶ θὰ μὲ διασκεδάξῃ μὲ τὰ παιχνίδια του. Δὲν φαντάζεσθε τί ἱκανὸς ἄνθρωπος πού εἶναι. Θάτυχε νὰ πάτε σὲ τσίρκο καμμιά φορὰ. Θάχετε δὴ καὶ σεῖς γυμνασμένους σκοπευτές. Ἀλ-

λά δὲν πιστεύω νὰ γνωρίσατε ποτέ σας ἀθλητὴ πειδὶ ἐπιτήδειο κι' ἀπ' τὸν Μπέρτ. Εἶναι, σὰς λέω, φοβερός. Τρομάζει τὸν θεατὴ μὲ τὴν ἐπιδεξιότητά του. Χαίρει πῶς νὰ συγκινήσει ἕναν ἀνθρώπο καὶ πῶς νὰ τοῦ κάμῃ τὴν ψυχὴ νὰ νοιώσῃ μιὰν ἐντατική ἡδονή.

»Μιὰ ἀπὸ τίς βαθύτερες ἀπολαύσεις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ βλέπῃ τὸ θάνατο ὅταν ἀρπάξῃ σιγανὰ τὸ θῦμα του. Τὸ χαίρουν αὐτὸ οἱ Ἀνατολίτες καὶ πρὸ πάντων οἱ Κινέζοι. Ἀπὸ τὰ θεάματά τους δὲν λείπει ποτὲ ἡ σκοποβολὴ μὲ μαχαίρια.

»Ὁ ἀθλητὴς προτιμᾷ νάχῃ γιὰ στόχο του μιὰ κοπέλλα. Εἶναι ἔξοχο νὰ βλέπῃς τὴν τρομάρα τῆς κοπέλλας κάθε φορὰ πού τὸ μαχαίρι πάει γιὰ νὰ μπιχτῇ μέσα της. Τῆς ρίχνουν ἔτσι πολλὰ μαχαίρια ὥσπου στὸ τέλος παρυσιάζεται σὰ μιὰ ζωγραφιὰ μέσα στὴν κορνίζα της. Ἀλλὰ τί ζωγραφιά... Κανένας καλλιτέχνης δὲν μπόρεσε ὡς τώρα ν' ἀποδώσῃ μὲ χρώματα τὴν ὁμορφιὰ τῆς τρομαγμένης ψυχῆς ὅπως τὴν ἐκφράζει ἕνα κοριτσίστικο πρόσωπο. Κι' ὅμως ὁ Μπέρτ τὸ κατορθώνει αὐτὸ μὲ τὰ μαχαίρια του καὶ μὲ μιὰ ζωντανὴ κοπέλλα. Θὰ τὸν δᾶλω λοιπόν, νὰ μᾶς τὸ κάμῃ αὐτὸ τὸ ἀπολαυστικὸ θέαμα μὲ τὴν ὥραία Ζέσσικα. Βρίσκω πῶς ἡ ὁμορφὴ φιλενάδα μας εἶνε τὸ πιὸ καλὸ μοντέλλο γιὰ πίνακα ζωντανό.

Καὶ τινάζοντας τὸ κεφάλι του γέλασε σὰν δαιμονισμένος.

— Μὴν ἀνησυχῆς, Ζέσσικα! τῆς ἔλεγε σαρκαστικὰ ὁ αἰμοδόρος κακοῦργος. Δὲν θὰ ταῖσω τοὺς σκύλους μὲ τὸ κορμί σου. Θὰ τὸ ἀναλάβῃ ὁ φίλος σου ὁ Ἄλαν. Αὐτὸς θὰ σκάψῃ τὸ λάκκο σου κι' αὐτὸς θὰ σὲ θάψῃ. Καὶ πιστεύω πῶς θάχῃ τὸ νοῦ του νὰ σ' ἀκουμπήσῃ ἀπαλὰ-ἀπαλὰ.

Ἐσώπασε, γιὰ νὰ δῇ τί ἐντύπωση τοὺς εἶχε κάνει ἡ κουδέντα του. Αἰσθανόταν ἀπόλαυσι νὰ τοὺς βλέπῃ τρομοκρατημένους.

»Αἶφνα ὁ Ἄλαν ἔχασε τὴν ψυχραιμίαν του. Τοῦρθε ἔξαψι, κι' ἔκανε σὰν τρελλός. Προσπαθοῦσε νὰ λυθῇ ἀπ' τὴν πολυθρόνα. Τὸν βλαστημοῦσε φωναχτά. Δὲν τὸν εἶχε κοντὰ του γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸν φτύνῃ, μὲ τὸν ἔλουζε μὲ τίς χειρότερες κατάρεις.

Κι' ὁ τύραννος ἀπελάμβανε.

Ἡ Ζέσσικα ὅμως ἐγκρατεροῦσε. Ἡ ψυχικὴ ἀντοχὴ της ἦταν ἀπίστευτῃ. Ἦξαιρε τώρα ποῖος θάταν ὁ θάνατός της. Εἶχε καταλάβει μὲ τί τρόπο λογάριζε ὁ κακοῦργος νὰ τὴν ἐκδικηθῇ. Θάβαζε τὸ Μπέρντ νὰ τὴν βασανίζῃ, ρίχνοντας μαχαίρια γύρω στὸ κορμί της. Θὰ περίμενε ὁ κακοῦργος νὰ δῇ τὴν τρομάρα της καὶ νὰ χαρῇ, μὰ ἐκείνη θάμενε ἀτάραχη. Κι' αὐτὸ θάταν ἡ δικὴ της ἐκδίκησις. Θὰ τῆς ἐμπήγῃ τὸ τελευταῖο μαχαίρι στὴν καρδιά, της ἐκδίκοι. Θὰ τῆς χύσῃ τὸ αἷμα. Ἀς ξεδίψαζε τὴν αἰμοδορίαν του μ' ἐγὼ νὰ τῆς χύσῃ τὸ αἷμα. Δυπόταν ὅμως τὸν Ἄλαν, πού ὑπέφερε κι' αὐτὸς ἐξαιτίας της. Καὶ τοῦ φώναζε:

— Ἄλαν! Μὴν κάνεις ἔτσι. Δὲν κερδίζεις τίποτα. Σκέψου

πῶς μόνο χαρὰ τοῦ προξενεῖς. Καταλαβαίνω πῶς πονᾷς γιὰ μένα. Σ' εὐχαριστῶ.

Ἀντελήφθηκε ὁ Ἄλαν τί ἤθελε νὰ πῇ ἡ Ζέσσικα. Τὸν ἐπνιγε καὶ τώρα ἡ ὀργή, ἀλλὰ τὴν κρατοῦσε μέσα τοῦ καὶ δὲν τὴν φανέρωνε.

Ἀκουσε κι' ὁ κακοῦργος τὴ συνεννόησι αὐτῇ καὶ λύσσαξε ἀπὸ τὸ κακό του. Κι' ἔδωσε μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ. Σηκώθηκε τότε κι' ὁ σκύλος κι' ἦρθε ἀγριεμένος κοντὰ στὴ Ζέσσικα, λὲς καὶ ψυχολογοῦσε τὸν ἀφεντικό του.

Τὸν εἶδε ὁ Ἄλαν κι' ἔφριξε. Προσπαθοῦσε πάλι νὰ λυθῇ ἀπ' τὴν πολυθρόνα. Ἐνόμιζε πῶς τὸ σκυλὶ ξέσκιζε κίολας τίς σάρκες τῆς κοπέλλας. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ κάνῃ τίποτε καὶ ξανάρχιζε τίς βλαστήμιες καὶ τίς κατάρεις.

Ὁ κακοῦργος ὅμως γέλοῦσε. Καὶ τότε ὁ Ἄλαν θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς κοπέλλας. Ἐπνιξε πάλι τὸ θυμὸ του κι' ἠτύχασε. Ὁ σκύλος κύτταξε ἀγριωπὰ τὴ Ζέσσικα ἀλλὰ δὲν τὴν ἄγγιξε, θάλεγε καὶ τὸν προοῦσε ἡ θεϊκὴ ἀταραξία της.

Παιδί μου! τοῦ φώναξε ὁ κακοῦργος. Ἐλα κοντὰ μου. Καλὰ σκέφτηκες ἀλλὰ δὲν ἦρθε ἀκόμα ἡ ὥρα..

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνοίγε κι' ἡ πόρτα. Ἦταν ὁ Μπέρτ.

— Ἐμπὰ καὶ κλείσε, τοῦ εἶπε ὁ ἀρχηγός. Θέλω, Μπέρτ, νὰ μᾶς διασκεδάσῃς λιγάκι. Βαστάς ἀπάνω σου μαχαίρια;

— Ναί! τοῦ ἀποκρίθηκε χαρούμενος ὁ συμμορίτης, πού ἤθελε νὰ γελᾷ ἀλλ' ἔκαμε μόνο ἕνα φοβερὸ μορφασμό, καὶ φανέρωσε τὰ κιτρινασμένα καὶ θηριώδη δόντια του.

— Δαμπρά! Θὰ δοῦμε, λοιπόν, τὴ σκοπευτικὴ σου ἱκανότητα.

Καὶ δεύχοντας μὲ τὸ δάχτυλο τὴ Ζέσσικα τοῦ πρόσθεσε:

— Στήσε, σὲ παρακαλῶ τὸ στόχο.

— Μπᾶ! Ἐδῶ!

Ὁ Ἄλαν ἐνόμιζε πῶς τὸ ἀπάνθρωπο σχέδιο τοῦ ἀρχηγοῦ ἀποτροπιάζε κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸ συμμορίτη του.

— Ναί!

Ὁ Μπέρτ ξανάκαμε τὸ φοβερὸ μορφασμό του. Ἐδεῖξε πάλι τὰ δόντια του, ὅπως καὶ τὸ λιοντάρι ὅταν βλέπῃ μπροστά του τὸ ὠμὸ κρέας. Ἐχασε τότε ὁ Ἄλαν καὶ τὴν τελευταία του ἐλπίδα πῶς θὰ μποροῦσε ὁ συμμορίτης ν' ἀποτρέψῃ μιὰ τόσο πρωτάκουστὴ βαρβαρότητα.

Ἐτρεξε ὁ δῆμιος κι' ἔλυσε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τὸ θῦμα του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Ζέσσικα ἦταν ἀληθινὰ ὑπέροχη. Ἦταν ὅπως περιγράφει ἡ μυθολογία τίς ἡρώϊκες παρθένες. Δὲν ἔφερε οὔτε τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι στὸ δῆμιό της. Δέχτηκε τὸ μοῖρατό της μὲ θαυμαστὴ ἀξιοπρέπεια.

Τὰ ντουβάρια τῆς κἀμαρας ἦταν ντυμένα μὲ μαῦρα σανίδια γυαλιστερά. Ὁ Μπέρτ ἔστησε τὴν κοπέλλα κολλητὰ στὸ ξύλο. Ἦταν ἡ πλευρὰ πού ἀντίκρυζε τὴν πόρτα. Ἦρθε κατόπιν κι'

έστρεψε την πολυθρόνα τού "Αλαν έτσι πού νά μπορή νά τά βλέπη κι' αὐτὸς ὅλα. Πῆγε ὕστερα καὶ στάθηκε μακριά, κοντὰ στὴν πόρτα. Ἀνασήκωσε τὸ γιλέκο του καὶ φανέρωσε μιὰ σειρὰ μαχαίρια. Τάχε τοποθετημένα μεθοδικὰ στὸ ζωνάρι τῆς μέσης του.

Ἐβγαλε τότε κι' ὁ ἀρχηγὸς ἓνα πιστόλι ἀπὸ τὴν πεισινὴ τσέπη του. Τὸ κρατοῦσε ἐπιδειχτικὰ καὶ δασκάλευε τὴν τυραννισμένη κοπέλλα.

— Δὲν πρέπει νά κουνίεσαι καθόλου, τῆς ἔλεγε. Ἐγὼ τουλάχιστο δὲν σὲ συμβουλεύω νά τὸ κάμης. Ὁ Μπέρτ θὰ ρίχνῃ τὰ μαχαίρια του μὲ τέχνη. Αὐτὸ σοῦ τὸ ἐγγυῶμαι. Θὰ καρφώνονται στὰ σανίδια. Θὰ τὰ βλέπης νᾶρχουνται κατὰ πάνω σου, μὰ δὲν θὰ σ' ἀγγίζουσιν. Θὰ σταματοῦνε πολὺ κοντὰ στὸ ροῦχο σου, πάνω ἀπ' τὰ μεταξωτά μαλλιά σου. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, πὼς ἂν μετατοπιστῇς λιγάκι, καὶ μιὰ τρίχα ἀκόμα ἂν κουνηθῇς, τὸ μαχαίρι θὰ σὲ βρῇ στὸ δρόμο του καὶ θὰ μπηχτῇ μέσα σου. Δὲν θὰ φταίῃ ὁμῶς γι' αὐτὸ ὁ Μπέρτ. Τὸ λάθος θάναι ὁλότελα δικό σου. Θὰ ἀντελήφθῃς τί θέλω νά πῶ. Δὲν διατρέχεις κανέναν κίνδυνο ἐκτὸς κι' ἂν κουνηθῇς ἀπὸ δικοῦ σου. Προσπάθησε σὲ παρακαλῶ, καὶ σὺ νά μὴν ἀποτύχῃ τὸ παιχνίδι. Εἶναι τόσο νόστιμο!

Κι' ἀφοῦ γέλασε σαρκαστικά, λὲς κι' ἦταν ἀληθινὸς διάβολος, ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸ Μπέρτ. Ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ τὸν συνηθισμένο μορφασμὸ του.

— Εἶσαι ἔτοιμη; ρώτησε τὴ Ζέσσινα.

— Ναί! τοῦ ἀπάντησε ἡ κοπέλλα μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκούστηκε.

— Ἐμπρός, Μπέρτ! διέταξε ὁ ἀρχηγὸς τὸ συμμορίτη του.

Ὁ "Αλαν ἔκαμε γιὰ νά κλείσῃ τὰ μάτια του. Δὲν ἤθελε νά παραστῇ σ' ἓνα τόσο φρικιαστικὸ θέρμα. Ἀλλὰ δὲν μπορούσε νά κρατήσῃ κατεδασμένα τὰ ματόφυλλά του. Τὸν γοήτευε κι' αὐτὸν ἡ φρίκη καὶ τὸν παράσερνε ἄθελά του. Ἐθαύμαζε τὴν ψυχικὴ γαλήνη τῆς Ζέσσινας, ὅταν ἄξαφνα ἄκουσε τὸν ἄερα τὸ σφύριγμα τοῦ πρώτου μαχαιριοῦ. Τῶδε πού πῆγε καὶ μπηχτήκε δίπλα στὸ κεφάλι τῆς κοπέλλας. Παρὰ τρίχα νά καρφωθῇ στὸ μάγουλό της.

— Μπράβο, Μπέρτ! φώναξε ὁ Ὀλέθριος Κακοῦργος. Βάλε τώρα ἓνα καὶ στὴν ἄλλῃ μεριά.

Μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ἔπεσε καὶ τὸ δεύτερο μαχαίρι, πού στάθηκε δίπλα στὸ ἄλλο της μάγουλο.

— Εἶσαι θαυμάσιος! ἔλεγε ὁ ἀρχηγὸς στὸ συμμορίτη του. Ρίξε τώρα ἓνα κάτω ἀπ' τὴ δεξιὰ της μασχάλη. Ἀλλὰ στάσου μιὰ στιγμὴ...

Ἐστρεψε τὸ κεφάλι του πρὸς τὴν κοπέλλα καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀγαπητὴ μου Ζέσσινα! Ἄνοιξε λιγάκι τὸ δεξιὸ σου μπράτσο... Λίγο, ὅσο γιὰ νά χωρέσῃ τὸ μαχαίρι καὶ νά βρῇ στὸ ξυλό. Εἶναι τεχνίτης ὁ Μπέρτ. Τὸ βλέπεις καὶ μόνῃ σου. Μὰ φοδοῦμαι

πολὺ μὴν τυχόν καὶ συμβῇ κανένα λάθος... Ὁραῖα... Ἐτσι!.. Ἐμπρός, Μπέρτ!

Ὑστερα ἀπὸ δυὸ-τρία δευτερόλεπτα τὸ μαχαίρι τρεμούλιαζε καρφωμένο ἀνάμεσα κορμιοῦ καὶ μπράτσου.

Κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ὁ Μπέρτ σχημάτιζε γύρω στὴ Ζέσσινα μιὰ κορνίζα ἀπὸ μαχαίρια. Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ, κι' ὁ ἀρχηγὸς τοῦ εἶπε:

— Καταλαβαίνω, εἶναι τὸ τελευταῖο σου μαχαίρι αὐτό, καὶ θέλεις νά μάθης πού πρέπει νά μπηχτῇ. Θὰ σκεφθῶ καὶ θὰ σοῦ πῶ...

Ἀλλὰ πρὶν ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του, ἄνοιξε ξαφνικὰ ἡ πόρτα. Παρουσιάστηκε ἓνας συμμορίτης μ' αἱματωμένα ρούχα.

— Σὺ εἶσαι, Φρέντ! εἶπε γελώντας ὁ ἀρχηγός. Μὲ τρόμαξες. Δὲν περίμενα πὼς θ' ἀρχόσουνά τόσο γρήγορα. Τί ἔχεις νά μοῦ πῇς;

— Σοῦ τὴν ἔφερα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος ξερὰ-ξερά. Τὴν ἀκούμπησα κάτω στὴ σκάλα.

— Μ' εὐχαρίστησες, πολὺ, ἀγαπητέ μου! Εἶναι ἐλκυστικὴ... ὁμορφῇ...

— Ἦταν ἡ καλλονὴ τῆς γειτονίας της.

— Ἐξοχα! Ἀργήσε νά πεθάνῃ;

— Μπᾶ! Καθόλου! Τῆς τρύπησα τὴν καρδιά.

— Τί σύμπτωσις! Αὐτὸ λογάριζα τώρα κι' ἐγὼ γιὰ τὴ Ζέσσινα! Ἀλήθεια, σ' ἄρσει δπως τὴ στόλισε ὁ Μπέρτ;

Ἐρριξε ὁ Φρέντ τὴ ματιὰ του στὴν τυραννισμένη κοπέλλα καὶ χάρηκε ἡ αἰμοδόρα ψυχὴ του.

Ὁ ἀρχηγὸς στράφηκε νά μιλήσῃ τῆς Ζέσσινας.

— Θάθελες νά νοιώσῃς καὶ τὴν τελευταία μαχαίριά στὸ κορμί σου; τῆς ἔλεγε χαμογελώντας. Ἀκουσες τί εἶπες ὁ Φρέντ;

Στὴν καρδιά! Ἀλλὰ μπορούμε νά τὸ ἀναβάλουμε αὐτὸ γιὰ λίγο. Ὁ Φρέντ μοῦφερε μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα. σὰν καὶ σένα. Ἐλα νά τὴ θάψουμε μαζὶ οἱ δυὸ μας θάνατι ὕστερα ἡ σειρά σου. Ἄ μῆς καὶ σὺ στὴ συλλογὴ μου...

Ἡ Ζέσσινα ἔχανε τίς αἰσθήσεις της. Ἐγερνε σιγὰ-σιγὰ τὸ κορμί της πρὸς τὰ ἔμπρός, ὥσπου βγήκε ἔξω ἀπ' τὰ μαχαίρια καὶ σωριάστηκε χάμω σὰν πεθαμένη.

Ἐμπηξε μιὰ ἀπελπιστικὴ φωνὴ ὁ "Αλαν καὶ τὸ πρόσωπό του γέμισε δάκρυα. Προσπάθησε νά σηκωθῇ ὀρθίος, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε.

Ἐμοῦγκρισε κι' ἐσείστηκε ὁ ἄερας

Ἐτρεξε ὁ ἀρχηγὸς καὶ σήκωσε ἀπὸ χάμω τὴ Ζέσσικα. Τὴν τοποθέτησε στὴν πολυθρόνα τῆς καὶ πρόσταξε τὸν Μπέρτ νὰ φέρῃ νερό.

Ὁ συμμορίτης ἔσπευσε κι' ἔφερε ἕνα προσόψι, μιὰ λεκάνη κι' ἕνα κανάτι νερό. Ἔβαλε τὴ λεκάνη πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, τὴν μισογέμισε νερό, ἐκρέμασε τὸ προσόψι στ' ἀκουμπιστήρι τῆς καρέκλας, κι' ἀποτραβήχτηκε.

Ὁ ἀρχηγὸς ράντισε μὲ κρῦο νερό τὴ Ζέσσικα κι' ἔκαμε ὅ,τι μπορούσε νὰ τὴν συνεφέρει. Σὲ λίγο ἡ κοπέλλα ἀνοιξε τὰ μάτια τῆς.

— Σοῦ πέρασε, ἀγαπητή μου; ρώτησε.

— Ναί...εὐχαριστῶ, εἶπε ἡ δυστυχισμένη Ζέσσικα μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκούστηκε.

— Μπράβο σου! Πᾶμε τώρα ν' ἀναπνεύσῃς καὶ καθαρό ἀέρα. Θέλω νὰ σὲ διασκεδάσω πάλι μὲ τὴ συλλογὴ μου. Θὰ δῆς μὲ τί τρόπο τοποθετῶ ἕνα ἕνα κομμάτι.

Πήγαινε πάλι στὸ νεκροταφεῖο Ὁ ἀρχηγός, ὁ σκύλος του κι' οἱ δύο αἰχμάλωτοι στάθηκαν ὁλόγυρα σ' ἕνα νεοσκαμμένο λάκκο. Εἶχανε μαζὴ τους καὶ τὸ Μπέρτ, πού στήριζε ἀκατάπαυστα τὸ πιστόλι του στὴ ράχι τοῦ Ἄλαν Παρουσιάστηκε ὕστερα ὁ Φρέντ. Στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή κοντὰ στὴν πόρτα. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ βαδίζῃ σιγά-σιγά. Τὸν ἀκολουθοῦσαν ἄλλοι τέσσερες συμμορίτες, πού σήκωναν ἕνα κάτασπρο φέρετρο. Προχωροῦσαν ἀργὰ-ἀργὰ ὅπως γίνεται σὲς κηδεῖες. Ἀκουμπήσανε τὸ φέρετρο στὴν ἄκρη τοῦ λάκκου, κι' ὁ Φρέντ τὸ ξεσκέπασε. Ἦταν ἕνα φρικτὸ θέαμα... Ὁ ἀρχηγὸς γονάτισε μπροστὰ στὴ σκοτωμένη. Τὰ ρούχα τῆς ἦσαν αἱματωμένα. Τὸ μαχαῖρι τοῦ Φρέντ ἦταν ἀκόμα μπηγμένο στὴν καρδιά τῆς. Ὁ ἀρχηγὸς ἔσκυβε καὶ τὴν κύτταξε, θάλεγε πὼς τῆς μιλοῦσε. Ἐμεινε γονατιστὸς γιὰ κάμποση ὥρα. Στὸ τέλος τῆς ἔδραλε τὸ μαχαῖρι ἀπ' τὴν καρδιά, τῶδωσε τοῦ Φρέντ καὶ σηκώθηκε ὀρθίος.

Ὁ Φρέντ ξανασκέπασε τὸ φέρετρο. Τὴ στιγμή πού τὸ κατέβαζαν στὸν τάφο ἀκούστηκε τὸ ἀποκρουστικὸ γέλιο τοῦ ἀρχηγοῦ. Τὸν μιμήθηκε ἀμέσως καὶ ὁ σκύλος του.

Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Τὸ ἀστυνομικὸ τμήμα τοῦ χωριοῦ δὲν εἶχε λάβει καμμιά νεώτερη εἰδησι. Ὁ διευθυντὴς πήγε τὸν ἐπιθεωρητὴ καὶ τὸν ἀεροπόρο ὡς τὸ καπηλεῖο, τοὺς σύστησε στὸν καταστηματοῦρχο καὶ ἔφυγε.

Ὁ κάπελας ἔδειχνε μεγάλη προθυμία νὰ περιποιηθῇ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς δύο ξένους. Ἦτανε φλύαρος ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ μαγαζάτορες στὰ χωριά.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἄρχισε νὰ κουβεντιάξῃ μαζὴ του. Σιγά-σιγά

ἔφερε τὴν κουβέντα ἐκεῖ πού ἤθελε αὐτός. Δίχως νὰ φανερῶσῃ τὸ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον του, ἔκαμε λόγο γιὰ τὰ σκυλιὰ τοῦ χωριοῦ.

— Ἐσεῖς στὰ χωριά εἰστε προληπτικοί. Πιστεύετε ἀκόμα καὶ στὰ φαντάσματα. Ἐγὼ σοῦ λέω νὰ προσέχῃς τὰ ζωντανά σου, γιὰτὶ ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ σας βρίσκεται σήμερα κάποιον λυσσασμένο σκυλί.

— Μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶναι φάντασμα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ μάγερας. Κι' ἐγὼ δὲν πιστεύω σὲ ἐξωτικά, ἀλλὰ τούτο τὸ μουγκρητὸ βγαίνει, λέω, ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴ γῆ.

— Μὴ φαντάζεσαι τέτοια πράγματα, εἶπε γελῶντας ὁ ἀστυνομικός. Δὲν ἔχεις τίποτα πιδ σοβαρὸ νὰ μᾶς πῇς;

Τοῦ κακοφάνηκε τοῦ καταστηματοῦρχο. Δὲν ἤθελε νὰ τοὺς κάμῃ κουβέντα γιὰ τὸ στοιχεῖο τοῦ χωριοῦ, ἀλλ' ἔπρεπε καὶ νὰ τοὺς ἀποδείξῃ πὼς δὲν μιλοῦσε στὰ κουτουροῦ.

— Σὲς ἀρχὲς εἶχα κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴν γνώμη, τοὺς ἔλεγε. Πῆρα κι' ἐγὼ τὸ τουφέκι μου καὶ βγήκα μαζὴ μὲ τοὺς ἄλλους, ὅχι μιὰ ἢ δύο φορὲς ἀλλὰ πολλές. Στὸ τέλος πεισθήκαμε ὅλοι πὼς ἄδικα κουραζόμαστε. Δὲν εἶναι σκυλί. Κάθε τόσο, καὶ μόνο τὴ νύκτα, ἀκούγεται ἀπ' τὸ δάσος ἕνα μουγκρητὸ...Ἐαῖρομε τώρα τί θέλει νὰ πῇ...

Μπα! Σὰς μιλάει τὸ στοιχεῖο; τὸν ρώτησε πειραχτικά ὁ ἀστυνομικός γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ πῇ καὶ τὰ παρακάτω.

— Μᾶς λέει...

Ἐδίσταξε ὁ χωριάτης νὰ μαρτυρήσῃ τὸ Σατανᾶ.

— ...Μᾶς μνηαίει πὼς χάθηκε μιὰ κοπέλλα!

— Τί παράξενη σύμπτωσης! εἶπε σοβαρὰ ὁ ἐπιθεωρητὴς πού δὲν ἐφρόντιζε πειὰ νὰ δείχνῃ ἀδιαφορία.

— Μὰ δὲν τῶξαιρες, ἐσύ, πὼς χάνονται οἱ κοπέλλες;

— Τῶξαιρα, μὰ τώρα μόνο μαθαίνω πὼς ἔχετε ἐδῶ κάποιον σκυλί πού σὰς τὸ μνηαίει.

— Δὲν εἶνε σκυλί, σοῦ λέω. Κυκλώσαμε τὸ δάσος καὶ ψάξαμε παντοῦ, ἀκόμα κι' ὁ ἴδιος ὁ κύριος Γκρήνν.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός ὁ κύριος Γκρήνν;

— Εἶναι κάποιος πολὺ πλούσιος κτηματίας. Τὰ χωράφια του φτάνουν ὡς μέσα στὸ δάσος. Ἀπὸ κοντὰ στὸ σπίτι του εἶναι πού ἀκούγεται τὸ στοιχεῖο. Στὴν ἀρχὴ τὸ πῆρε κι' αὐτός γιὰ σκυλί, καὶ βγήκε νὰ τὸ κυνηγήσῃ. Παιδεύτηκε κι' αὐτός κάμποσες νύχτες, ἀλλὰ δὲν τῶδε ποτὲ πουθενά. Μοῦ τᾶπε αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ κύριος Γκρήνν.

Δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ κι' ἄλλα ὁ ἐπιθεωρητὴς, κι' ἔδωσε τέλος στὴ συζήτησι. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἔφυγε μὲ τὸν ἀεροπόρο.

Ο ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΑΝΙΧΝΕΥΕΙ

Ὁ ἐπιθεωρητὴς πήγαινε νὰ δρῇ τὸν ἀστυνόμον στὸ τμήμα.

«Ήθελε νὰ μάθῃ τί πληροφορίες ἔφερναν οἱ ἀστυφύλακες ἀπ' τὸ χωριό. Δὲν τὸ χώνευε πῶς δὲν ἔτυχε νὰ δῇ κανέναν τὸν Ἄλαν δταν ἔδβαινε ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο. Ἀπ' τὸ κάπελα εἶχε μάθει ἀρκετὰ γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀρχίσῃ τὴ δουλειά του. Τὸ ἀνεξήγητο μουγκρητὸ ἔδβαινε ἀπὸ κοντὰ στὸ σπῆτι κάποιου πλούσιου κτηματία. Γιατί ὄχι κι' ἀπὸ μέσα ἀπ' τὰ χωράφια του; Ὁ ἀεροπόρος τὸν ἔβλεπε συλλογισμένο καὶ δὲν τοῦ μιλοῦσε. Ἐκαταλάβαινε πῶς ὁ ἐπιθεωρητὴς μελετοῦσε τώρα τὰ λόγια τοῦ κάπελα.

Καθὼς προχωροῦσαν ἔτσι ἀμίλητοι, θάσαν ἀκόμα στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ἀκούστηκε πάλι τὸ φοβερὸ μουγκρητό. Μὰ εἶχε τόσο τρομακτικὸ ἀντίκαλο μέσα στὴ σιγαλιά τῆς νύχτας! Τοὺς πάγωσε τὸ αἶμα. Στάθηκαν ἀπότομα σὰν κεραυνόπληκτοι.

— Ἀπὸ ποιά μεριά τὸ ἄκουσες; ρώτησε ἀμέσως ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν ἀεροπόρο. Κατατόπισέ το μὲ τὸ μυαλό σου αὐτὸ τὸ μέρος. Θάναί τὸ μόνο σημάδι ποὺ θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὸν Ἄλαν.

— Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Μπέρνς. Ἐαίρω ἀπὸ ποῦ ἦρθε ἡ βοή του.

— Ἄς προχωρήσουμε τώρα. Δὲν πρέπει νὰ χάνεται ὁ καιρὸς μας ἄδικα.

Ὁ Γῶλκερ τοὺς περίμενε. Τοὺς εἶδε ταραγμένους κι' ἀπόρησε.

— Τί σᾶς συνέβηκε; εἶπε στὸ Μπέρνς.

— Τίποτα, τοῦ ἀποκρίθηκε γελώντας. Στὸ δρόμο καθὼς ἐρχόμαστε ἀκούσαμε τὸ στοιχειὸ τοῦ χωριοῦ.

— Ἐ; ἔκαμε τρομαγμένος ὁ Γῶλκερ. Ἀκούστηκε καὶ δευτέρη φορά ἀπόψε;

— Ναί.. Δῶσε μου τὸ χάρτη τῆς περιφέρειας σου.

Ὁ ἀστυνόμος ἀνοίξε τὸ συρτάρι τοῦ τραπέζιου του κι' ἔδγαλε ἀπὸ μέσα ἓνα μεγάλο ρόλο τυλιγμένο μὲ μουσαμά. Τὸν ξεδίπλωσε καὶ τὸν ἀπλωσε πάνω στὸ τραπέζι. Ἦταν ἓνας χάρτης τῆς ἀστυνομίας.

Ἔσκυψε ὁ Μπράντ καὶ τὸν μελέτησε. Ἐδωσε κατόπιν τὸ μολύδι τοῦ στὸν ἀεροπόρο καὶ τοῦπε:

— Κύτταξε τώρα καὶ σὺ Σκέψου καὶ σημειώσέ μου ἀπὸ ποῖο μέρος λογαριάζεις πῶς βγήκε τὸ μουγκρητὸ ἐκεῖνο

Κι' ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀστυνομικοὺς ὁ ἀεροπόρος ἦταν πιὸ γυναικίστικος νὰ κατατοπίζεται μὲ χάρτη. Καταλάβαινε ὅμως τί συνέπειες θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἓνα λάθος του ποὺ θὰ τοὺς ἀργποροῦσε ἄδικα. Ἐπρεπε νὰ φτάσουν ὡς τὸν Ἄλαν νὸ γρηγορώτερο. Συλλογίσθηκε, κι' ἀφοῦ ἐξέτασε καλὰ τὸ χάρτη, ἔκαμε σ' ἓνα σημεῖο τοῦ μιά κουκκίδα μὲ τὸ μολύδι

— Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα! τοῦ εἶπε μὲ χαρὰ ὁ ἐπιθεωρητὴς, ρίχνοντας καὶ μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιά στὸν ἀστυνόμο.

— Ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀγροικία τοῦ Πεινασμένου Κτηματία, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

— Ἐ; ἔκαμε ὁ ἐπιθεωρητὴς, ζαρώνοντας τὸ κούτελό του.

— Ἔτσι τὸν λένε οἱ χωριάτες ἐδῶ: Πεινασμένο Κτηματία. Εἶναι ἓνας πολὺ πλούσιος κύριος. Θὰ πέρασε χρόνος ἀφότου ἦρθε κι' ἐγκατεστάθηκε ὀριστικὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Δὲν ἔχει γεννήματα ἀπὸ τὰ κτήματά του. Φαίνεται πῶς τὰ καλλιεργεῖ λιγάκι, μὰ θὰ τὸ κάνῃ μόνο γιὰ διασκέδασι. Ἐχει κάμποσους ἀνθρώπους στὴν ὑπηρεσία του. Κι' ἀκούω πῶς τοὺς καλοπληρώνει...

Τὸν διέκοψε ὁ ἐπιθεωρητὴς λέγοντας:

— Ἄς μὴ χάνουμε καιρὸ Πάμε νὰ τὸν ρωτήσουμε αὐτὸν τὸν κύριο.

Δὲν τὸ φαντάζουμαι, εἶπε ὁ ἀστυνόμος, νὰ ξαίρῃ ἀπὸ ποῦ δγαίνει ἡ βοή αὐτῇ.

— Γιατί τὸ λές; Τὸν ἔχεις ξαναρωτήσῃ;

— Ναί. Ἦρθε κι' αὐτὸς κάποτε κι' ἔφαξε μαζὴ μας.

— Βγῆκες λοιπὸν, καὶ σὺ νὰ κυνηγήσῃς τὸ στοιχειὸ; Ὁ τὸ φοβήθηκες, γι' αὐτὸ δὲ μοῦ ἀνέφερες τίποτα. Αὐτό, Γῶλκερ, ἦταν ἀμέλεια μεγάλη ἀπὸ μέρους σου. Κρίμα! Θάχαμε ἀπὸ καιροῦ ἀρχίσει μιὰ συστηματικώτερη καταδίωξι.

— Νὰ μὲ συγχωρήσετε, κύριε Ἐπιθεωρητά! Ἀλλὰ δὲν ἔβαλε ὁ νοῦς μου.

— Καλὰ, καλὰ! Δὲν θέλω ν' ἀκούσω περισσότερα. Ὅ,τι ἔγινε δὲν ξεγίνεται. Πάμε τώρα νὰ μᾶς συστήσῃς στὸν κ Πεινασμένο Χτηματία.

— Τὸ ἐπιθετό του εἶνε «Γκρήνη».

— Εἴπαμε πῶς θὰ μᾶς τὸν συστήσῃς.. Δῶσε μας δυὸ μεγάλα πιστόλια στρατιωτικά. Βάστα καὶ σὺ ἓνα.

Ἐσπευσε ὁ ἀστυνόμος νὰ συμμορφωθῇ. Πῆρε ἀπὸ τὴν ὀπλοθήκη τρία βαρεῖα πιστόλια, τὰ γιόμισε κι' ἔδωσε τὸ ἓνα στὸν ἐπιθεωρητὴ, τὸ ἄλλο στὸν ἀεροπόρο. Κι' ἐκράτησε αὐτὸς τὸ τρίτο.

— Ἐμπρός! διέταξε ὁ Μπράντ! Ἐσὺ, Γῶλκερ θὰ πηγαίνεις πρῶτος. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ προχωροῦμε γρήγορα, ἀφοῦ ἐμεῖς δὲν γνωρίζομε τὰ μέρη. Δὲν ξαίρω τί μᾶς περιμένει, γι' αὐτὸ μὴν τρέχῃς καὶ κουράζεσαι. Κάνε ὅσο μπορεῖς μεγάλα βήματα. Θὰ σ' ἀκολουθᾶμε... Σὰ νὰ τῶξερε ὁ Θεὸς καὶ μᾶς ἔκανε καὶ τοὺς τρεῖς ὁμοίους: ὁλο λαιμοὺς καὶ πόδια... Πᾶρε τὸ συντομώτερο δρόμο μέσα ἀπ' τὸ δάσος. Ἀπόφυγε νὰ κάνῃς θόρυβο, μὴν ἀνάψῃς καθόλου φῶς καὶ σταμάτησε σὲ μιὰν ἀπόστασι, πῆς.. τρακόσα μέτρα πὸ ἐξῶ. Ἐχω ἐγὼ σπέρτα. Βάλε σὺ τὸ χάρτη στὴν τσέπη σου.

Βγῆκαν ἀπὸ τὸ τμήμα κι' οἱ τρεῖς μαζὴ Ὁ Γῶλκερ δὲ στάθηκε καθόλου. Κι' ἀφοῦ προχώρησε καμμιὰ δεκαρὶά βήματα τὸν ἀκολουθῆσαν οἱ δυὸ ἄλλοι Ὁ Μπέρνς ἦταν ὁλο χαρά. Ἐνοιωθε τὸν ἑαυτό του ντετέκτιβ καὶ ἰσοβάθμο ἀκόμα μὲ τοὺς δυὸ ἄλλους.

Ἐφυγαν ἀπ' τὸ χωριό, πέρασαν ἔπειτα τὰ χωράφια καὶ χάθηκαν ἀνάμεσα στὰ δένδρα. Ὁ Γῶλκερ γνώριζε καλὰ τὸ μονοπάτι, κι' ἔκανε γρήγορα καὶ μεγάλα βήματα! Προσπερνοῦσε πολὺ

τοὺς συντρόφους του, ἀλλὰ κατὰ καλή τους τύχη τὸ ἀσουλούπω-
το καὶ μακροκάνικο σκαρί του φαινόταν ἀπὸ μακριά.

Γιὰ μιὰ ὥρα, πὲς καὶ περισσότερο, προχωροῦσαν ἔτσι μέσα
σ' ἓνα κατασκότεινο δάσος. Ἐξαφνὰ ὁ Γῶλκερ στάθηκε ἀκούνη-
τος σὰν τηλεγραφόφυλο. Τὸν πλησίασαν οἱ δυὸ ἄλλοι. Καὶ τότε
τοὺς ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του ἓνα μακρυνὸ φῶς.

— Ἐκεῖ εἶναι ἡ ἐπαυλὶς τοῦ Γκρήην, εἶπε στὸν ἐπιθεωρητή.

— Ἀς πηγαίνουμε τώρα κι' οἱ τρεῖς μαζί, τοῦ ἀποκρίθηκε
ἐκείνος.

Γύρω στὴν ἐπαυλὶ τὰ δένδρα ἦσαν ἀκόμα πρὶν πυκνοφυτεμέ-
να. Βάδιζαν ἀθόρυβα ὥσπου ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὴ μεγάλη εἴσοδο.
Ὁ Γῶλκερ ἔκαμε γιὰ νὰ πάη νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα.

— Ὅχι, τοῦπε ὁ ἐπιθεωρητής. Θὰ παρουσιαστοῦμε ἀπὸ τὴν
πισινὴ μεριὰ τῆς ὑπηρεσίας.

Ὡδηγοῦσε πάλι ὁ ἀστυνόμος. Ὁ ἐπιθεωρητής ἐξέταζε τὸ
φράχτη κι' ὅ,τι ἄλλο ξεχώριζε μέσα στὸ σκοτάδι. Τοῦκαμαν ἐν-
τύπωσι κάτι ψηλὰ κυπαρίσσια ποὺ σχημάτιζαν ἓνα μεγάλο τε-
τράγωνο θαυσιὰ μέσα ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴ μάνδρα.

Ὁ Γῶλκερ στάθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ σιδερένια πόρτα μὲ κάγ-
κελα, φαρδεῖα καὶ δίφυλλη.

— Νὰ χτυπήσω; ρώτησε ψιθυριστὰ τὸν ἀνώτερό του.

— Ξαίρεις ἂν ὑπάρχῃ κι' ἄλλη μικρότερη μπασιά;

— Δὲν ὑπάρχει.

— Χτύπησε!

Σὲ λίγο φάνηκε στὸ βάθος ἓνας ἄνδρας ποὺ ἐρχόταν νὰ τοὺς
ἀνοίξῃ.

— ὦ, καλησπέρα, κύριε Γῶλκερ! ἔλεγε ἐνῶ ξεκλείδωνε ἀπὸ
μέσα τὴν πόρτα.

— Καλησπέρα, κύριε Γκρήην! Νὰ μὲ συγχωρήτε ποὺ σὰς
ἀνησυχῶ μιὰ τέτοια ὥρα.

— Δὲν μ' ἀνησυχεῖς καθόλου. Βλέπεις ποὺ ἦρθα ὁ ἴδιος νὰ
ἀνοίξω; Εἶναι γιὰ νὰ κουνηθῶ λιγάκι. Δὲν ἔχω συντροφιά καὶ
πλήττω.

Κι' ἀφοῦ πέρασαν ὅλοι μέσα καὶ ξανάκλεισε ἡ πόρτα, ὁ Γῶλ-
κερ τοῦ παρουσίασε τοὺς δυὸ ἄλλους λέγοντας:

— Νὰ σὰς συστήσω τοὺς δυὸ κυρίους: ὁ κύριος Γκρήην, ὁ
κύριος Μπράντ, ἐπιθεωρητής τῆς Σκότλαντ Γιάρντ... ὁ κύριος
Μπέρνς, λοχαγὸς τῆς ἀεροπορίας.

Τοὺς ὡδήγησε κατόπιν σ' ἓνα ἰσόγειο σαλονάκι, κομψότατο.
Τοὺς προσέφερε καθίσματα καὶ ρώτησε τί νὰ τοὺς σερβίρῃ.

Στὸ μεταξὺ ὁ Μπέρνς μελετοῦσε κρυφὰ τὸν Γκρήην. Δὲν φο-
ροῦσε ρούχα τῆς ἐξοχῆς. Τὸ κοστούμι του ἦταν ἀπὸ φανέλα,
γκρίζο, παληό, καὶ ποὺ καὶ ποὺ πολὺ τριμμένο. Ἐδεῖξε πὼς
τῶχε κόψει κάποιος καλὸς ράφτης τοῦ Λονδίνου. Βρισκόταν ἐκεῖ-
νὴ τὴν ὥρα μὲ τίς παντόφλες του. Κι' εἶχε τὰ μαλλιά του καλὰ

χτενισμένα. Ἄλλ' ἡ τουαλέτα αὐτὴ δὲν ταίριαζε καθόλου μὲ τὸ
πρόσωπό του. Ἡ φυσιογνωμία του φανέρωνε ἄνθρωπο μὲ κακὰ
αἰσθήματα καὶ εἶχε μιὰ οὐλὴ πάνω ἀπ' τ' ἀριστερὸν μηλίγγι.

Ἦστερα ἔστρεψε τὴν προσοχή του στὴν πολυτέλεια τοῦ σαλο-
νιοῦ. Ἀκριβὰ ἐπιπλα, φτιασμένα μὲ γούστο καὶ καλοβαλμένα.
Θὰ τῶχε ὁ Γκρήην γιὰ γραφεῖο τοῦ Δὲν περίμενε νὰ βρῇ τόση
χάρι σ' ἓνα ἐξοχικὸ σπίτι. Θυμήθηκε τότε τὰ λόγια τοῦ ἀστυνό-
μου, πὼς ὁ Γκρήην ἦταν ἓνας πλούσιος κύριος ποὺ διασκέδαζε
καλλιεργώντας τὴ γῆ.

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ὁ μεγαλοχτηματίας ἀπαντοῦσε τοῦ Μπράντ.

— ὦ, τί ἔκαμα καὶ μοῦ στέλνει ἡ Σκότλαντ Γιάρντ τὸν ἀνώ-
τερο ἀξιωματικό της;

Ἐγέλασε ὁ Μπράντ.

— Δὲν ἦρθα γιὰ σὰς, κύριε Γκρήην! Ἐμαθα πὼς ἐδῶ κοντὰ
στὰ χωράφια σας βρίσκεται κάποιον λυσσασμένο σκυλί ποῦ χεῖ τρο-
μοκρατήσῃ ὅλο τὸ χωριό.

— Κατάλαβα εἶπε γελώντας ὁ Γκρήην! Ναί. Τὸ ἀκουσα ἀπόψε
δυὸ φορές.

Ἐδλεψε ὁ ἐπιθεωρητής πὼς ὁ Γκρήην δὲν τῷ παρνε ἀπὸ φόβο
τὸ στοιχεῖο κι' ἄς λημέριαζε στὴ γειτονιά του. Καὶ τοῦ ἀποκρι-
θηκε.

— Ναί, κι' ἀκούστηκε καὶ τίς δυὸ φορές πέρα ἀπ' τὸ χωριό.
Ὁ λόγος ποὺ μ' ἐσπρωξε νάρθω ὡς ἐδῶ εἶναι γιατί ἔχει ἐξακρι-
βωθῇ ἀπ' τοὺς χωριάτες πὼς ἄμα τὸ σκυλί αὐτὸ μουγκρίσῃ ἀπο-
βραδύς, τὸ ἄλλο πρωτὶ μαθεύεται κι' ἓνας ἀνεξήγητος θάνατος. Κι'
εἶναι πολὺ παράξενο, ἔ;

Ὁ Μπράντ γελούσε. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ Γκρήην ἐνῶ τοῦ
ἀπαντοῦσε.

— Ναί, πράγματι! Κι' ὁ κόσμος ἐδῶ τὸ νόμισε γιὰ στοιχεῖο.
Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι καθόλου προληπτικός.

— Οὔτε κι' ἐγώ! Δὲν πιστεύω στὰ φαντάσματα, ἀλλὰ δὲν μ'
ἀρέσουν ἡ συμπτώσεις. Ἀποφάσισα, λοιπὸν, νὰ ψάξω κι' ἐγὼ γι'
αὐτὸ τὸ σκυλί, ὡς τὸ χωριό σας. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἀπὸ
ποιὰ μεριὰ ἀκούστηκε ἀπόψε τὸ μουγκρητό;

Ὁ Γκρήην ἔξυσε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σὰς βεβαιώσω γιατί δὲν πρόσεξα.

— Προσπαθήτε νὰ θυμηθῆτε. Μ' ἐνδιαφέρει προπάντων νὰ μοῦ
πῆτε ἀπὸ ποιὰ μεριὰ τ' ἀκούσατε τὴ δευτέρῃ φορὰ. Σκεφθῆτε
καὶ δείχτε μου μὲ τὸ χέρι σας.

— Δὲν εἶμαι βέβαιος. Μπορεῖ νάταν ἀπὸ κεῖ.

Κι' ἔδειξε στὸν ἐπιθεωρητὴ τὸ παράθυρο.

— Ἔτσι τὸ κατάλαβα καὶ μεῖς, κύριε Γκρήην! Θάχατε
καμμιά ἀντίρρηση ἂν σὰς παρακαλοῦσα νὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ
ψάξουμε στὰ χτήματά σας; Δὲν εἶναι ἀπίστευτο νὰρχεται τὸ
σκυλί αὐτὸ τὴ νύχτα καὶ νὰ κρύβεται κάπου δῶ κοντὰ. Καλὸ

θάναι να τὸ πιάσουμε.

— Δὲν ἔχω καμμιά ἀντίρρηση. Πιστεύετε, λοιπόν, καὶ σεῖς πὼς θάνα κανένα λυσσασμένο σκυλί; Δὲν σὰς κάνουν εἰ συμπτώσεις νὰ φαντάζεστε τίποτ' ἄλλο;

— Ἀκούμε καθεμέρα πολλὰ παράξενα, εἶπε ὁ Μπράντ. Τὶς περισσότερες φορές ἡ ἀλήθεια υπερβαίνει ἀκόμα καὶ τὴ φαντασία μας. Θάχετε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς ὑποδείξετε σὲ ποιὲς μεριές πρέπει νὰ ψάξουμε; Δὲν ξαίρομε τὰ κατατόπια, καὶ μᾶς χρειάζεται κάποιος ἐδηγός.

— Πολὺ σωστά! εἶπε μὲ προθυμία ὁ Γκρήν. Θάρθω μαζί σας. Τοὺς ὠδήγησε, λοιπόν ὁλόγυρα στὴν ἐπαυλὶ.

Κυττάξετε κι' ἀπὸ δῶ, τοὺς ἔλεγε. Ἀἴτε κι' ἐκεῖ-κάτω.

— Ἀμα πέρασαν ἔξω ἀπ' τὸ τετράγωνο μὲ τὰ κυπαρίσσια, ὁ Μπράντ εἶδε τὸν ὑψηλὸ φράχτη πού τὸ προφύλαγε. Ὁ Γκρήν δὲν τοὺς τὸ ἐξήγησε κεῖνο τὸ τετράγωνο, ἀλλὰ τοὺς πῆγε πρὸ πέρα καὶ τοὺς ἔδειξε τοὺς σταύλους. Τάχαν ἐπισκεφθῇ ὅλα θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε τὸ Γκρήν ἂν ὁ κύριος ἐπιθεωρητὴς ἐξέταζε ἀργότερα καὶ τὰ χωράφια.

— Μὰ δὲν ἔχετε δικό σας σκυλί; τὸν ρώτησε μὲ κάποια ἐκπληξι ὁ Μπράντ. Βλέπω πὼς δὲν ὑπάρχει κανένα, οὔτε καὶ γιὰ νὰ φυλάγη στὴν πόρτα.

Γελούσε ὁ Γκρήν.

— Ναί. Εἶναι γιατί βρίσκομαι πολὺ κοντὰ σὲ χωριό. Τὰ χτήνη ἐδῶ εἶναι ὅλα παθιασμένα. Εἰάρετε πὼς εἰ ἀρρώστειες στὰ ζῶα μεταδίδονται πολὺ εὐκολά.

Τοὺς ξαναπερνοῦσε ἀπ' τὸ τετράγωνο μὲ τὰ κυπαρίσσια, καὶ ὁ Μπράντ τὸν διέκλιψε γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Τί εἶναι κεῖ-μέσα;

— Θερμικήπια. Κάνω πειράματα γιὰ νὰ δῶ ἂν θὰ μπορέσω νὰ καλλιεργήσω λουλούδια ἀπὸ ξένα μέρη. Πρὶν λίγες μέρες ἐφύτεψα σπόρους ἀπ' τὴν Ἰαπωνία. Θέλετε νὰ σὰς ἀνοίξω νὰ δῆτε;

— Θὰ τῶθελα ἂν δὲ σὰς δίνη μεγάλο κόπο. Καμμιά φορά...

Ἀπὸ κεῖ πού δὲν περιμένει κανέναν.

Ἔσπευσε ὁ Γκρήν νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Καὶ καθὼς ἀνοίγε τὴν πόρτα τοῦλεγε γελώντας:

— Βλέπω, κύριε Μπράντ, πὼς πιστεύετε καὶ σεῖς λιγάκι στὰ φαντάσματα. Ἀπὸ πόρτα κλειδωμένη καὶ φράχτη τόσο ὑψηλὸ μόνο ἓνα στοιχεῖο θὰ μπορούσε νὰ μπῇ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς προχώρησε μέσα δίχως νὰ δώσῃ σημασία στὰ πειραχτικά λόγια τοῦ Πεινασμένου κτηματία. Εἶδε πράγματι μιὰ μεγάλη ἐκτασι σκεπασμένη μὲ τζαμένα κουτιά, ρυθμικὰ τοποθετημένα, ὅπως γίνεται σ' ὅλα τὰ θερμικήπια.

Δὲν στάθηκαν ἐκεῖ γιὰ πολὺ. Ὁ Μπράντ ἔρριξε ὁλόγυρα τὴ ματιά του, συνεχάρηκε τὸν κύριο Γκρήν γιὰ τὴν ὥραία του ιδέα καὶ βγήκε πρῶτος ἔξω.

— Θὰ κουρασθήκατε, ἔλεγε ὁ κτηματίας κλειδώνοντας τὸ θερμικήπιο του. Ἐλάτε τώρα νὰ σὰς προσφέρω ἓνα δυναμωτικὸ ποτό, πού τῶχω μόνο γιὰ τοὺς καλοὺς φίλους.

— Σὰς εὐχαριστοῦμε πολὺ, κύριε Γκρήν! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Μπράντ. Εἴμαστε διαστικοί. Ἐχομε νὰ κυττάξουμε καὶ πρὸ πέρα ἀπὸ δῶ. Καὶ πρέπει νὰ προλάβουμε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Λονδίνο.

Δὲν τῶθελε κι' ὁ κτηματίας νὰ γίνη αἷτιος νὰ καθυστερήσῃ ὁ κύριος ἐπιθεωρητὴς ἀπ' τὰ καθήκοντά του. Καὶ τοὺς καληνύχτησε, ἀφοῦ τοὺς εὐχήθηκε καλὴ ἐπιτυχία.

Ο ΣΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

Ἀφοῦ ἐτελείωσε ἡ ἀνατριχιαστικὴ ἐκείνη τελετὴ στὸ νεκροταφεῖο, ὁ ἀρχισυμμορίτης πῆρε τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους κι' ἔφυγε. Αὐτὸς κρατοῦσε τὴν Ζέσσινα ἀπ' τὸ μπράτσο κι' ὁ Μπέρτ ἐσπρωχ-νε μὲ τὸ πιστόλι τὸν Ἄλαν. Ἐφθασαν ἐτσι ὡς τὴν πολυτελέστατη κἀμαρα ὅπου ὁ Μπέρτ ἔδεσε πάλι τοὺς αἰχμαλώτους πάνω στὶς πολυθρόνες καὶ στάθηκε ν' ἀκούσῃ τίς διαταγὰς τοῦ κυρίου τοῦ Ἐκείνου ἀκουμποῦσε τὴν ράχι του στὸ τζάκι κι' ἔδειχνε σὰν νὰ καμάρωνε τὸ λυκόσκυλο πούχε ξαπλώσει μπροστὰ του. Φαινόταν ὅμως πολὺ συλλογισμένος. Καὶ πέρασε κάμποση ὥρα πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ πῇ τοῦ Μπέρτ:

— Νὰ πᾶς νὰ μοῦ φέρῃς τὸ ἀεροπλάνο. Πᾶρε μαζί σου καὶ δυὸ ἄλλους. Πρόσεχε πολὺ μὴν τυχὸν καὶ σὰς ἀντιληφθῇ κανένας.

Ἐγέλασε καὶ κατόπιν στράφηκε πρὸς τὸν Ἄλαν:

— Πάρατήρησα πὼς τὸ ἀεροπλάνο σου εἶναι ἀπὸ κεῖνα πού διπλώνονται. Λαμπρὴ ἐπινόησι! Θὰ τὸ δάλουμε προσωρινὰ στὸν σταῦλο...

Ἐρριξε μιὰ λοξὴ ματιά στὸν Μπέρτ καὶ τοῦ ξαναγέλασε. Μὰ τί παράξενα πού γελούσε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Καὶ χωρὶς αἰτία!

— Συγγνώμη! εἶπε τότε ὁ Μπέρτ, θέλω κάτι νὰ πῶ.

— Μίλησε!

— Εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶμε ἀργότερα γιὰ τὸ ἀεροπλάνο. Σὰ νωρὶς εἶναι νὰ πᾶμε ἀπὸ τώρα. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ βρεθοῦμε ἄξαφνα μπροστὰ σὲ ἀνεπιθύμητα πρόσωπα.

— Καλὰ! Κάμε ὅπως θέλεις ἐσύ.

— Θάχω τὸ νοῦ μου νὰ γίνη τὸ καλύτερο, εἶπε ἐκεῖνος καὶ ἔφυγε ἀπ' τὴν κἀμαρα.

Ἐγύρισε τότε ὁ κακοῦργος πρὸς τὴ Ζέσσινα.

— Δὲν πιστεύω, ἀγαπητὴ μου, νᾶσαι ἀκόμα τρομαγμένη ἀπὸ τὸ ἀστεῖο παιχνίδι τοῦ καλοῦ μας Μπέρτ. Αὐπῆθήκα πολὺ ὅταν σ' εἶδα νὰ λιποφυχᾶς. Δὲ μπορούσε, βλέπεις, νὰ γίνη ἀλλοιῶτικα. Φαντάζομαι πὼς δὲ θὰ μοῦ κρατήσῃς κἀκία γι' αὐτό. Εἶσαι λογικὸ κορίτσι καὶ καταλαβαίνει. Ἐξ ἄλλου εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ

τὸ Μπέρτ νὰ γυμνάζεται κι' αὐτὸς κάθε τόσο. Τὸν ἔχω δῶ κοντὰ μου γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ σὲ μιὰ ὥρα ἀνάγκης. Δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ μεταχειρίζεται κανένας πάντα τὸ περιστροφό. Εἶδες τώρα καὶ μόνῃ σου πόσο εὐκολο τοῦ εἶναι νὰ μπήξῃ ἀπὸ μακριὰ ἓνα μαχαίρι ἴσια στὴν καρδιὰ τοῦ ἄλλου... Ἀλλὰ στή δική σου καρδιὰ θὰ τὸ βάλω ἐγὼ τὸ μαχαίρι. Θέλω νὰ αἰσθανθῶ μὲ τὸ χέρι μου τὸ τρίξιμο τῆς τρυφερῆς σου καρδιάς. Τί θὰ γίνῃ ἔπειτα ξαίρεις! Θὰ σὲ προσθέσω καὶ σένα στὴ συλλογή μου. Θὰ τῶχεις τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά σου ὡς τὴν τελευταία ὥρα. Θὰ σὲ στολίσουμε μὲ λουλούδια. Αὐτὰ δὲν θὰ γίνουν αὐριο τὸ βράδυ. Θὰ σὲ πάρω ἀπὸ νωρὶς νὰ διαλέξῃς ἐσὺ τὰ λουλούδια καὶ νὰ τὰ κέψῃς μὲ τὸ χεράκι σου.

— Γιὰ τὸ Θεό! ξεφώνησε τότε ὁ Ἄλαν. Τί σοῦκαμε καὶ τὴν βασανίζεις ἔτσι; Σκότωσε ἐμένα καὶ πιὲς τὸ αἷμα μου νὰ χορτάσῃς.

— Σκασμός! δρυχίθηκε ὁ κακοῦργος. Ἐσένα σὲ συχαίνομαι!... Ἀπορεῖς γιὰ τὴ βασανίζω; Δὲν ξαίρεις τί μοῦχει κάνει; Αὐτὴ ἔφερε τὴν ἀστυνομία στὰ ἴχνη μου. Ὑποχρεώνομαι τώρα νὰ κρυφθῶ, νὰ χαθῶ γιὰ κάμποσο καιρό. Θὰ μοῦ φτάσῃ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μου γιὰ νὰ συμπληρώσω ἓνα τόσο τεράστιο ἔργο; Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω ν' ἀνακατεῦσαι στὰ σχέδιά μου!...

Κι' ἔσταμάτησε. Ἐμεινε γιὰ λίγη ὥρα σὰν ὑπνωτισμένος. Ὅταν ξανασυνῆλθε, μίλησε τοῦ Ἄλαν μὲ φωνὴ ἥρεμη, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα.

— Θ' ἀναρωτιέσαι γιὰ τὴν φέρνω δῶ τὸ ἀεροπλάνο σου, ἔ; Μὴ νομίζῃς πὼς βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ δῶ. Εἶχες κλειστά τὰ μάτια σου καὶ σοῦ φάνηκε πολὺς ὁ δρόμος. Δὲν σὲ πέρασαν ἀπ' τὸ ἴδιο μονοπάτι. Σ' ἔφεραν ἀπὸ μιὰν ἄλλη μεριά, μὲ πολλὰς στρεφές. Τῶκαμαν ἐπίτηδες. Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ ἀπάτες, γι' αὐτὸ σοῦ τὸ λέω τώρα. Ἐξ ἄλλου, δὲν μπορεῖς πειὰ νὰ δραπετεύῃς ἀπὸ δῶ.

Σκέφτηκε πάλι λιγάνι καὶ τοῦ πρόσθεσε:

Δώστε προσοχή σ' αὐτά...

Κόπηκε ἀξαφνὰ ἡ φωνή του. Τὸ πρόσωπό του πῆρε ἀμέσως μιὰν ἄλλη ἐκφρασι, θάλεγε πὼς καὶ τὸν τρόμαξε. Τὸ βλέμμα του καρφώθηκε σ' ἓνα ὀρισμένο σημεῖο τῆς κάμαρας. Ἐρρίξε ὁ Ἄλαν τὴν ματιὰ του πρὸς τὰ κεῖ, περιέργως νὰ δῇ κι' αὐτὸς τί εἶχε ξαφνίσει τὸν ἀτρόμητο τύραννό τους. Καὶ εἶδε... Ὁ κακοῦργος κύτταξε ἓνα κόκκινο λαμπτήρα, πού ἀναβε ψηλὰ σὲ μιὰ γωνιά τοῦ ταβανιοῦ, ἀντίκρυ στὸ τζάκι.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ὁ Μπέρτ, φοβισμένος κι' αὐτός.

— Τὸ σινιάλο! εἶπε καὶ στάθηκε στὸ κατῶφλι.

— Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός. Τῶδα... Ἀπλώσατε τὰ τζαμμένα κουτιά;

— Τὰ τοποθετοῦν αὐτὴ τῇ στιγμῇ.

— Καὶ θὰ πάρῃ ὁ καθένας τὴ θέσι του, ἔ;

— Ὅσο γι' αὐτὸ εἶναι γυμνασμένοι καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

— Εἶσαι ἔτοιμος ἐσὺ;

— Γιὰ τὸ κάθε τι.

— Λαμπρά! Βασίζομαι, λοιπόν, ἀπάνω σου.

Ἐξαφανίστηκε τότε ὁ Μπέρτ. Ὁ Ἄλαν κατάλαβε πὼς ὁ κόκκινος ἐκεῖνος λαμπτήρας ἦταν ἓνα σύνθημα πού εἰδοποιούσε τοὺς κακοῦργους νὰ πάρουν ἑκτακτες προφυλάξεις. Ἐξεθάρρεψε γιὰ μιὰ στιγμῇ καὶ πάλι ἀπελπίστηκε. Εἶδε τὸν ἀρχισυμμορτίτη ψύχραιμο καὶ γελαστό. Τὸν ἀκουγε πάλι νὰ μιλάῃ εἰρωνικά ὅπως καὶ πρὶν ἀπ' τὸ σύνθημα.

— Βλέπεις τί γίνεται; τοῦ ἔλεγε σὰν νὰ συνέχιζε τὴν παληὰ του κουβέντα. Μᾶς ἔρχεται κάποιος ἐπισκέπτης. Μπορεῖ νὰ ναι καὶ δυὸ ἢ περισσότεροι. Θὰ μᾶς τοὺς στέλνῃ, δὲν ἀμφιβάλλω, ἡ ὥρατα μας Ζέσσικα. Εἶναι συνέπειες ἀπ' τ' ἀνόητα καμώματά της. Δὲν δεχόμαστε βίζιτες γιὰτί δὲν μᾶς ἀρέσουν οἱ γνωριμιές. Οὐτε κι' ἔχουμε δοσοληψίες μὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ χωριοῦ. Φαντάζομαι πὼς θὰ εἶναι ὁ Μπράντ. Μὴν σᾶς παίρῃ ἡ χαρά! Δὲν θὰ μπορέτῃ νὰ σᾶς σώσῃ. Ἐχουμε προβλέψει γιὰ τὸ κάθε τι πού μπορεῖ νὰ μᾶς συμβῇ.. Θὰ παραξευέσθε γιὰ τὸ σύνθημα πού μᾶς ἔγινε μὲ τὸν κόκκινο αὐτὸν λαμπτήρα. Νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω κι' αὐτό: Γύρω ἀπὸ τὴν ιδιοκτησία μου ἔχω κρύψει ἡλεκτροφόρα σύρματα. Ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς πού τὰ ξαίρουμε, ὅποιος ἄλλος ξένος μπῇ στὰ χωράφια μου, θὰ τὰ πατήσῃ, ἀθελά του καὶ δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ. Κι' ἔτσι ἀνάβει αὐτὸς ὁ ἴδιος τοὺς κόκκινους λαμπτήρες ἐδῶ μέσα. Μᾶς ἀναγγέλλει μ' ἄλλα λόγια τὸν ἐρχομό του.

Ὁ Ἄλαν ἀπορούσε γιὰτί δὲν καταλάβαινε τί λογῆς προφυλάξεις ἦσαν αὐτὲς πού θὰ ξεγελοῦσαν ἓνα ἐπιθεωρητὴ τῆς Σκότλαντ Γιάρντ.

Σὲ λίγο ὁ ἀρχισυμμορτίτης τοὺς πρόσθετε:

— Θὰ διάζετε νὰ μάθετε τί θὰ γίνῃ. Ἐχετε δίκιο.

Ἐπίεσε τότε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ. Καὶ νὰ τὸς πάλι ὁ Μπέρτ μέσα στὴν κάμαρα! Ἐσπευσε νὰ λύσῃ τὸν Ἄλαν ἀπ' τὴν πολυθρόνα. Τὴ Ζέσσικα τὴν ἐλευθέρωσε ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγός καὶ τὴν παρέδωσε τοῦ Μπέρτ. Τὴ φρεὰ αὐτὴ εἶχε ἔτοιμο τὸ περιστροφὸ στὸ χέρι του καὶ βάζιζε πρῶτος.

Ἐπήγαινε πρὸς τὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ. Μπήκε σ' ἓνα στενόμακρο διάδρομο καὶ μετὰ δυὸ τρία βήματα ἔσταμάτησε. Παφνικὰ ἀνοιξε μιὰ πόρτα στὸν ἀντικρυνὸ τοῦ τοῦ. Ἦταν ἓνα κρυφὸ δωμάτιο. Ἐκεῖ μέσα ἔσπρωξε ὁ Μπέρτ τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους. Μπήκε κατόπιν ὁ ἀρχηγός μαζὶ μὲ τὸ σκυλί του. Ἡ πόρτα ξανάκλεισε μονάχη της. Ὁ Μπέρτ ἔμεινε ἐξῶ.

Ήταν ένα δωμάτιο πλουσιοβαλμένο, άνετο, με αναμμένο το τζάκι.

—“Ο,τι θόρυβος και να γίνη δώ μέσα δεν ακούγεται έξω, έλεγε ο τύραννος στους αϊχμαλώτους. Αυτό είναι καλό για σάς. Απαλλάττει και μένα από τον κόπο να σάς φιμώσω τὰ στόματα.

Κι' ενώ τους μιλούσε, πήρε από κάποια κρεμάστρα ένα ζευγάρι ακουστικά, σάν κι' αυτά που βάζουν οι τηλεφωνήτριες.

Έτσι τὰ φόρεσε κι' αυτός αυτά στο δικό του κεφάλι. Και ένωσε το σύρμα τους με μιὰ μπρίζα στον τοίχο.

—Είναι τηλεφώνω, έξηγουσε στους δυο αϊχμαλώτους. Θα μου λέη τώρα ένας απ' τους δικούς μου δ,τι γίνεται έξω. Αν είναι κάτι που σάς ενδιαφέρει θα σάς τὸ πῶ.

Κι' εσώπασε για ν' ακούση. Σε λίγο άρχισε να μονολογῇ με σιγανή φωνή:

—“Ω!... Πολὺ νόστιμο!... ‘Ο αστυνόμος κάνει τις συστάσεις. ‘Ο λοχαγός Μπέρνς;... Τὸν ξαίρεις ἐσὺ αὐτὸν τὸ λοχαγό; ‘Ορα! Τι τοὺς έσπρωξε νάρθουν ὡς ἐδῶ... ‘Α, τὸ μουγκρητὸ τοῦ σκυλιού. . Θάνατι δ' πρώτος ακροβολισμός τους. . Δὲ δέχονται κανένα ποτό, γιατί; Είναι διασπικαί; Χμ!.. Τους ὡδηγεῖ ὁ Μπέρντ! Τὰ βλέπουν ὅλα πολὺ προσεχτικαί; Μπράβο τους!..

Πόσο φοβόταν ὁ Άλαν για τοὺς φίλους του καὶ πόσο θαύμαζε τὸ θάρρος τους!

—...Τους εἶπε ὁ Μπέρντ πὼς εἶναι θερμοκήπιο! Μεγάλος καταφερτζῆς αὐτὸς ὁ Μπέρντ! Μπᾶ!.. Καληνυχτίζονται, εἶπες;... Τους συνώδεψε ὁ Μπέρντ ὡς ἔξω στὴν πόρτα... Τους προσκαλεῖ νάρχουνται συχνά; Έξοχο!..

Κι' ἔβγαλε τ' ακουστικά απ' τὸ κεφάλι του.

—Θάρθῃ τώρα ὁ Μπέρντ νὰ σάς πάρῃ, εἶπε κατόπι στους αϊχμαλώτους. Θα κοιμηθῇτε στὰ κελλιά σας. Λυπᾶμαι πὺ δὲ μᾶς ἔμεινε καιρὸς νὰ σάς τὰ περιποιηθούμε αὐτὰ τὰ κελλιά λιγάνι καλύτερα. Τους κάμαμε δ,τι μπορέσαμε. Μιὰ νύχτα εἶναι αὐτή, θὰ τὴν περάσετε ὅπως-ὅπως. Δὲν πειράζει. Θα σάς δῶ πάλι τὸ πρωτὶ. Ἀπόψε εἶναι ἡ τελευταία βραδυὰ για τὴ Ζέσσικα. Τῆς εὐχομαι καλὸν ὕπνο. Ἀπὸ αὐριο θὰ κοιμάται στὴ συλλογή μου... Ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ τὸν διέκοψε. Ήταν ὁ Μπέρντ.

—Τελειώσαμε, εἶπε στὸν ἀρχηγό του. Έφυγαν οἱ ἐπισκέπται μας.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Έκείνη τὴ νύχτα ὁ Μπράντ δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. Πολὺ πρὶν ξημερώσει ἤρθε ὁ Γῶλκερ νὰ τοῦ πῇ τὰ νεώτερα. Δὲν πρόλαβε κι' αὐτὸς νὰ κοιμηθῇ καθόλου. Σηκώθηκε κατόπιν ὁ Μπράντ καὶ πῆγε νὰ ξυπνήσῃ τὸν Μπέρνς.

—Ἦρθε ὁ Γῶλκερ, τοῦ εἶπε.

—Μπᾶ; ἔκαμε ὁ Μπέρνς καὶ ξετινάχτηκε. Έμαθε τίποτα;

—Ναί. Καὶ πρέπει νὰ τ' ακούσης καὶ σύ. Χάθηκε πάλι μιὰ κοπέλλα ἀπὸ κάπου δῶ κοντά.

—Τί λογῆς κοπέλλα ἦταν αὐτή; τὸν ρώτησε ὁ Μπέρνς πὺ δ' νοὺς του πῆγε ἀμέσως στὴ Ζέσσικα.

—Όπως κι' εἰ ἄλλες ὅλες: ὡραία καὶ νέα... Δὲν πρέπει νὰ σὲ παραξενεύῃ αὐτὸ ὅστερα ἀπὸ ὅσα ἀκουσες χθὲς τὸ βράδυ. Έγὼ τὸ περίμενα. Ἄλλο πράγμα μὲ βασανίζει τώρα ἐμένα... Έξαφανίστηκε τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Άλαν.

—Ἡ Ἀραμίντα;

—Ναί. ‘Ο διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν καταλαβαίνω τί ρόλο παίζει ἡ Ζέσσικα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.. Ἀπὺ περασε πειδὴ ἡ ὥρα, ὁ Γῶλκερ ἀντικατέστησε τοὺς δυο ἐκείνους στὸ χωράφι κι' ἄφησε μόνο ἕναν ἀστυφύλακα. Ἀλλὰ δὲν ξαίρει νὰ μᾶς πῇ τί συνέβηκε. Ένοιωσε ἔξαφνα στὸ στόμα του ἕνα μουσκεμένο πανί καὶ μιὰ δυνατὴ μυρωδιὰ ἀπὸ γιατρικὸ τὸν ἐπνίξε. Ἐπρόλαβε μόνο ν' ἀντιληφθῇ πὼς δὲν ἦταν ἕνας αὐτὸς πὺ τοῦ ἐπετέθηκε ἀλλὰ δυὸ ἢ τρεῖς. Καὶ ναρκώθηκε ἀμέσως. Για νὰ τοὺς χρειάζεται τὸ ἀεροπλάνο, πὺ κανένας δὲν τῶδε καὶ δὲν τ' ἀκουσε νὰ πετάῃ, θὰ πῇ πὼς ὁ Άλαν εἶναι ἀκόμῃ ζωντανός.

‘Ο Μπέρνς κατάλαβε τί ἔβαζε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Μπράντ καὶ τοῦπε κι' αὐτὸς τὴ γνώμη του. Έσιαζε τὴ γραβάτα του στὸν καθρέφτη κι' ἔλεγε:

—Ναί. Έτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα. Τους χρειάζεται ὁ Άλαν για πιλότος. Αὐτὸ φανερώνει πὼς ὁ κακοῦργος δὲν κυνήγησε τὸν Άλαν, ἀλλὰ τὴ Ζέσσικα. Αὐτὴ τὸν ἐνδιέφερε. Ἄν ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Άλαν θὰ τὸν σκότωνε μετὰ τὴν προσγείωσι.

‘Ο Μπράντ ἔμεινε ἀμίλητος καὶ συλλογισμένος. Έγύρισε ἔξαφνα πρὸς τὸν Μπέρνς, λέγοντας:

—Έχω πολλὰς δούλειες νὰ κάμω. Θα πάω νὰ ἐξετάσω για τὴν ἐξαφάνισι τῆς κοπέλλας. Θα κυτάξω ἔπειτα για τὸν Άλαν καὶ τὴ Ζέσσικα. Κάτι μοῦ λέει πὼς εἰ δυὸ αὐτοὶ βρίσκονται κάπου δῶ κοντά... Πήγαινε, λοιπόν, καὶ σύ νὰ προσέξης τοὺς μαθητάς σου στὸ ἀεροδρόμιο.

Δὲν εἶναι ἀπαραίτητη ἡ παρουσίᾳ μου ἐκεῖ. Μπορῶ νὰ λείψω δυὸ καὶ τρεῖς μέρες. Δὲν εἶναι φρονιμώτερο νὰ σταθῶ κι' ἐγὼ μαζὶ σου;

—Καταλαβαίνω πὼς εἶσαι πρόθυμος νὰ μὲ βοηθήσῃς καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ δὲν σὲ χρειάζομαι. Ὁρισμένα πράγματα προτιμῶ νὰ τὰ κάνω μοναχός μου. Έχεις τὸ ἀεροπλάνο σου ἐδῶ, πάρε το καὶ πήγαινε. Ἄν ἀνακαλύψῃ τίποτα θὰ σοῦ τηλεφωνήσω. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Σκέφτηκε ὁ Μπέρνς κι' ἀναγνώρισε πὼς ὁ Μπράντ εἶχε δίκιο. Έτσι, δέχτηκε νὰ μπῇ στὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο πὺ τὸν πῆγε ὡς τὸ Ἄλντερσοτ. ‘Ο Μπράντ παρακολούθησε μ' ἐνδιαφέρον τίς

προετοιμασίες για την απογείωσι. Τὸν εἶδε πού πέταξε ψηλά καὶ χάθηκε στὸν δρόμοντα.

Ἀπὸ καὶ ὁ Μπράντ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ σπίτι τῆς κοπέλας ποῦχε εξαφανισθῇ. Κανένας δὲν εἶχε δὴ ἢ ἀκούσει τὸ παραμικρό. Κατὰ καλὴν τὴν τύχην, ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἔφθασε ὁ Γῶλκερ. Τοῦ ἀνάθεσε νὰ προβῇ σὲ λεπτομερέστερες ἀνακρίσεις. Θὰ βλέπονταν ἀργότερα στὸ τμήμα. Κι' ἔφυγε.

Καθὼς περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ δάδος, στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ σκεφθῇ. Ἐκαμε γιὰ νὰ πάρῃ τὸ δρόμο πού θὰ τὸν ἔβγαζε στὴν ἑπαυλὶ τοῦ κτηματία. Μετὰ νοιώσε καὶ τράδηξε μπρὸς γιὰ τὸ τμήμα. Ἐκεῖ βρῆκε καὶ τὸν τελευταῖο ἀστυφύλακα ποῦχε βγῇ νὰ πάρῃ πληροφορίες γιὰ τὴν προσγείωσιν τῆς Ἀραμίντας.

— Δοιπόν; ἔκαμε ὁ Μπράντ μόλις τὸν ἐπλησίασε.

— Μοῦπε ἕνας πὼς τῶδε τὸ ἀεροπλάνο ὅταν ἔφτανε. Νόμισε πὼς

συνέβαινε κάποιο δυστύχημα, γιατί τῶδλεπε νὰ πετάῃ πολὺ χαμηλὰ καὶ πρὸς τὰ κάτω. Κι' ἐξεχώρισε καθαρὰ δύο άτομα μπροστὰ στὴ μηχανή. Ἐπεινα ὁμως τῶχασε. Κι' ἐπίστεψε πὼς θὰ ξανανέβηκε ψηλὰ κι' ἐξαφανίστηκε.

— Χρὴ!... Εἶναι ἀξιόπιστος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Ναί. Τὸν γνωρίζω. Εἶναι ἕνας ἀγαθὸς νοικοκύρης.

— Χθὲς τὸ βράδυ ὁ προϊστάμενός σου μοῦλεγε γιὰ κάποιον... Δὲν θυμάμαι τ' ὄνομά του. Θαρρῶ πὼς μοῦ τὸν εἶπε μὲ τὸ παρατσούκλι του. Ἐχει, λέει, μιὰ ἑπαυλὶ ἔξω ἀπ' τὸ δάσος...

Ὁ Μπράντ ἔκανε ξεπίτηδες πὼς δὲν ἤξαιρε, γιὰ νὰ δῇ ἂν ὁ παλὸς ἀστυφύλακας γνώριζε καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἐκεῖνος γέλασε

Πῆρα κι' ἐγὼ τὸ τουφέκι μου καὶ βγήκα

κι' ἔσπευσε νὰ τὸν πληροφορήσῃ.

— Καταλαβαίνω γιὰ ποιὸν λέτε, τοῦ εἶπε. Θὰ σὰς μίλησε ὁ κύριος προϊστάμενος γιὰ τὸν Πεινασμένο κτηματία.

— Ναί. Μπράβο! Μὰ γιατί τοῦβγαλαν ἕνα τέτοιο παρατσούκλι;

— Ἐπειδὴ ἔχει ἕνα μεγάλο χτήμα καὶ δὲν τὸ καλλιεργεῖ γιὰ γεννήματα... Μὰ λένε πὼς ἔχει πολλὰ λεφτά. Καλοπληρώνει καὶ ταΐζει γερὰ τοὺς ὑπηρέτες του.

— Εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦρθε κι' ἐγκαταστάθηκε δῶ πέρα;

— Ὦναί ἀπάνω ἀπὸ χρόνος. Γι' αὐτὸ λέω πὼς θάφερε τὸ προσωπικό του ἀπὸ τὴν παλιά του ἑπαυλὶ.

— Σὲ ποῖο μέρος εἶχε ἄλλοτε τὴν ἑπαυλὶ του;

— Ἀ, αὐτὸ δὲν τὸ ξαίρω.

— Ἄν εἶναι... Ἀπὸ ποῦ προμηθεύονται τὰ τρόφιμά τους, ξαίρεις;

— Τοὺς βλέπω συχνὰ νὰ ψωνίζουν ἀπ' τὸ μεγάλο μαγαζὶ τοῦ χωριοῦ πούναι λίγο πῶ πέρα ἀπ' τὸ ρολόι.

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τίς πληροφορίες σου, τοῦ εἶπε τότε ὁ Μπράντ, φεύγω. Ἄν μὲ ζητήσῃ κανένας ψάξτε νὰ μὲ βρῆτε. Θάμαι σὲ κάποιο ἀπ' τὰ μαγαζιά τοῦ χωριοῦ.

Ο ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΣΕ ΔΡΑΣΙ

Ὁ Γῶλκερ ἐπέστρεψε πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι, κι' ὁ Μπράντ τὸν προσκάλεσε νὰ φάῃ μαζὶ του. Δὲν ἤθελε πειὰ νὰ χάνῃ ὥρα ὁ ἐπιθεωρητής. Τὸ πρωῒ του ὅλο τῶχε περάσει στὰ μαγαζιά τοῦ χωριοῦ, παίρνοντας πληροφορίες ἀπ' τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο, ἀλλὰ πάντα μὲ τρόπο καὶ δίχως νὰ τοὺς κεντᾷ τὴν περιέργεια. Εἶχε λάβει ὀριστικὰ ἀποφάσεις. Ἐτρωγε, λοιπόν, καὶ συζητοῦσε μὲ τὸν ἀστυνόμο.

— Σοῦ τὸ προεῖπα πὼς δὲν θὰ μάθαινες σπουδαῖα πράγματα ἀπὸ τίς ἀνακρίσεις σου, ἔλεγε τοῦ Γῶλκερ. Εἶναι ἕνα ἐγκλημα πού ἐπαναλαμβάνεται κάθε φορὰ τὸ ἴδιο, ἀλλὰ μ' ἕνα καινούργιο θῆμα... Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω ὁμως νὰ τὸ ξανακάμῃ.

— Τί μοῦ λές, κύριε Μπράντ, βρίσκεις στὰ ἱχνη του;

— Εἶναι πολὺ νωρὶς ἀκόμα γιὰ νὰ πῶ ἕνα τέτοιο λόγο. Ἐλπίζω ὁμως πὼς θὰ τὸ πετύχω.

— Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ! Ἀλλὰ τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς;

Γελοῦσε ὁ Μπράντ.

— Ἄν μπορούσα νὰ προμαντεύω τὸ μέλλον θὰ σοῦλεγα. Βάζω μὲ τὸ νοῦ μου νὰ κάμω κατὶ τί, ἀλλὰ ποῖο θάναί τὸ ἀποτέλεσμα ὁ Θεὸς τὸ ξαίρει. Θὰ δηγηθῶ ἀπ' τὰ πράγματα... Θὰ σοῦ δώσω τώρα μερικὲς διαταγές:

»Νὰ συνάξῃς ὅλους τοὺς ἄντρες σου στὸ τμήμα καὶ νὰ τοὺς κρατήσῃς ἐκεῖ ὡς τὰ μεσάνυχτα. Θάστε δηλαδὴ σ' ἐπιφυλακῇ.

— Ναί, κύριε Μπράντ!

Πού ήταν οι τάχα υπηρέτες του Γκρήν; Ο μαυροφορεμένος κύριος ήταν ο Μπένσον, εκείνος που πήγε στο σπίτι του Άλαν να πληροφορηθεί για τη Ζέσσικα. Έτσι τον είχε παραστήσει με λόγια ο Άλαν: αδύνατο, ωχρό, με βαθουλωμένα μάτια, με μαύρα ρούχα, σαν ένα ζωντανό λείψανο. Και θάταν ο μεγάλος δολοφόνος, ο αρχισυμμορίτης.

Όστόσο ο αρχηγός δεν βιαζόταν. Έγνεψε με το κεφάλι του στο Γκρήν και τότε αυτός άρχισε να δένη τον Άλαν πάνω στη πολυθρόνα. Ο ντετέκτιβ τὰ παρακολουθούσε όλα.

Ακούστηκε τότε ή φωνή του αρχηγού :

—Ευχαριστώ, Μπέρτ!

Και πάλι ύστερώτερα.

—Μπορείς, Μπέρτ, να πηγαίνεις. Θα σε ξαναχρειαστώ μετά λίγη ώρα.

«Ο κ. Γκρήν είναι ο συμμορίτης Μπέρτ!» είπε ο ντετέκτιβ με τὸ νοῦ του. Και τὸν κύτταξε καλά-καλά ὥσπου χάθηκε ἀπ' τὴν κάμαρα. Έγινε μιὰ λιγόστιγη σιωπή. Ο αρχηγός ἔδειχνε σὰ νὰ λογάριαζε κάτι. Κι' άρχισε κατόπι νὰ μιλάει τοῦ Άλαν :

—Στάθηκες άτυχος, τοῦ ἔλεγε. Ένῶ ἐγὼ τὴν κυνηγούσα ἔλα-
χες ἐσὺ μπροστά της καὶ τὴν παρακολούθησες. Μοῦ βγήκε ὅμως σὲ καλὸ... Νὰ τώρα ποῦ θὰ γίνῃ ἡ δουλειά μου με τ' αεροπλάνο θὰ βρῇ πολὺ σύντομα τὰ ἴχνη μου. Θα μὲν τότε πολὺ δύσκολο νὰ ξεφύγω. Εἰρῶ τὴν τέχνη νὰ μεταμορφώνουμαι, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ βασίζουμαι μόνο πᾶνω σὲ μιὰ ἀπλὴ μεταμύεσι. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὰ φυσικά του, τίς αὐθόρμητες κινήσεις του, ποῦ γρήγορα ἢ ἀργὰ τὸν προδίδουν. Δὲν ἀρκεῖ, λοιπόν, ν' ἀλλάξῃ κα-
νένας μορφή καὶ ρούχα. Ο ντετέκτιβ ποῦ θὰ τὸν παρακολουθή-
σῃ συστηματικὰ θὰ τὸν ἀνακαλύψῃ...

Άκουγε ὁ Μπράντ καὶ τὰ σημείωνε ὅλα στὸ μυαλό του. Εἶχε κιόλας καταλάβει πολλά. Ο κακοῦργος δὲν ἔδειχνε πῶς εἶχε σκοπὸ νὰ σκοτώσῃ σύντομα τὸν Άλαν. Τοῦμενε ἀκόμα νὰ μάθῃ γιὰ τὴν Ζέσσικα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκε νὰ φύγῃ καὶ νὰ ξα-
ναγυρίσῃ με ὅλη τὴν ἀστυνομικὴ δύναμι τοῦ χωριοῦ. Θυμήθηκε ὅμως τὰ ἡλεκτρικά συρματοπλέγματα τοῦ χωριοῦ κι' ἀνα-
γκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὴ τὴν ἰδέα. Στάθηκε πάλι ν'
ἀκούσῃ τὸν ἀρχισυμμορίτη ποῦ ἔλεγε:

—...Γιὰ νὰ ἐκμηδενίσω τίς μαρτυρίες τῆς Ζέσσικας ἀποφάσι-
σα νὰ ἐξαφανιστώ. Θα συνεχίσω ἀργότερα τὸ ἔργο μου. Σοῦ ἐξή-
γησα πῶς ἔχω ἀναλάβει ὑποχρεώσεις ἀπέναντι στὴν ἀνθρωπότη-
τα... Τὸ πρόγραμμά μου εἶναι νὰ μείνω γιὰ λίγον καιρὸ στὴ
Γαλλία, ὅπου ἔχω πολλοὺς φίλους. Θα με πᾶς, λοιπόν, με τὸ
αεροπλάνο σου ἐσὺ, αὔριο τὸ πρωτὶ. Θα διαλέξῃς ἓνα κατάλληλο
μέρος γιὰ προσγειώσι κοντὰ στὴν ἀκτὴ καὶ θὰ μ' ἀφήσῃς. Κα-
τάλαβες τώρα γιὰ τί δουλειὰ σὲ θέλω; Δὲν φαντάζομαι πῶς θὰ

βάλῃς κανένα κακὸ με τὸ νοῦ σου. Μὴ νομίσης πῶς ἂν τὰ κατα-
φέρῃς νὰ σκοτωθῶ θάσαι σὺ ὕστερα ἀσφαλῆς. Έχω ἀνθρώπους
ποῦ μὲναι πολὺ πιστοί. Ἄν δὲ με βροῦν ἔπειτα στὸ Πάρισι θὰ
πιᾶσουν ἐσένα. Θα παραστής τώρα στὸ σφάξιμο τῆς Ζέσσικας,
γιὰ νὰ ξαίρῃς ποῖο θάναί καὶ τὸ δικό σου τέλος ἂν ἐγὼ χαθῶ..

Καὶ τότε μόνο κατάλαβε ὁ ντετέκτιβ πῶς ἡ Ζέσσικα κατεδί-
ωκε τὴν συμμορία αὐτή. Τὴν εἶχε αἰχμαλωτίσει κι' αὐτὴν ὁ κα-
κοῦργος με σκοπὸ νὰ τὴν σκοτώσῃ. Έχάϊδευε τὸ περίστροφό του ὁ
ντετέκτιβ ὅσο ἄκουγε τὸν φαντασμένο κακοῦργο νὰ φλυαρῇ καὶ
νὰ γελᾷ κάθε τόσο.

Μὰ τι λογῆς γέλιο εἶναι αὐτό; ἀναρωτιόταν ὁ ντετέκτιβ.

—...Μὰ δὲν θὰ φοβάσαι πειὰ τίποτα ἂν σκεφθῇς λογικὰ καὶ
φερθῇς ὅπως σοῦ υπαγορεύει τὸ συμφέρον σου. Ὅταν θὰ μ' ἀφή-
σῃς στὸ γαλλικὸ ἔδαφος θὰ εἶσαι ἐλεύθερος νὰ ξαναγυρίσῃς πί-
σω. Θα μπόρῃς τότε νὰ τὰ περιγράψῃς καὶ νὰ τὰ ἐξηγήσῃς.
ὅλα στὸν φίλο σου τὸν Μπράντ... Ἄν ἔχῃς νὰ μοῦ πῇς κάτι, μι-
λήσε.

Τότε ὁ Άλαν άρχισε νὰ τὸν ἐκλιπαρῇ καὶ νὰ τὸν παρακαλῇ
γιὰ τὴν Ζέσσικα. Τοῦ ζητοῦσε νὰ τῆς χάρισῃ τὴν ζωή.

—Ὅχι! τοῦ ἀποκρίθηκε στὸ τέλος ὁ κακοῦργος. Αὐτὴ μόνη
τῆς τὰ προκάλεσε ὅλα. Θα τὴν σφάξω!

Έφρένιασε ὁ Άλαν κι' άρχισε νὰ τὸν βλαστημᾷ. Τὸν ἄκουγε
ὁ ντετέκτιβ καὶ χαιρόταν. «Έτσι σὲ θέλω, Άλαν!» ἔλεγε μέσα
του. Ἐννοια σου καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω γιὰ νὰ πειράξῃ τὴ Ζέ-
σσικα». Εἶδε τότε τὸν κακοῦργο νὰ πιέξῃ τὸ κουμπὶ τοῦ κουδου-
νιοῦ.

Παρουσιάστηκε ἀμέσως ὁ Μπέρτ. Ο αρχηγός τὸν διέταξε μ'
ἓνα πάλι νεῦμα τοῦ κεφαλιοῦ λύσῃ τὸν Άλαν ἀπ' τὴν πολυθρόνα.
Ο Μπέρτ ἔσπευσε νὰ βγάλῃ τὸν αἰχμάλωτο ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρα,
σπρώχνοντάς του με τὸ πιστόλι. Έκλεισε ὕστερα τὴν πόρτα κι'
ἄφησε τὸν ἀρχηγὸ μοναχό του.

Ο δολοφόνος τότε σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του. Έβᾶδιζε πρὸς
τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα τῆς κάμαρας γιὰ νὰ βγῇ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι.
Ο ντετέκτιβ χάρηκε. Θα τὸν παρακολουθούσε, ξεμοναχιασμένον.
Ὅταν ὅμως τὸν εἶδε νὰ παίρνῃ μαζὶ του καὶ τὸ σκυλί, κόπηκε
ἡ χολή του. Ἀποτραβήχτηκε ἀμέσως καὶ ζᾶρωσε με χτυποκάρδι
στὴν πέρα γωνιά.

Κατὰ καλὴ του τύχη δὲν τὸν μυρίστηκε τὸ σκυλί. Ο ἀρχισυμ-
μορίτης προχωροῦσε συλλογισμένος. Τὸν ἄφησε ὁ ντετέκτιβ νὰ
μακρύνῃ κάμποσο κι' ὕστερα τὸν ἀκολούθησε. Τὸν προστάτευε
πολὺ τὸ σκοτάδι, τὸν ἐκρυβαν οἱ σκιὲς ἀπὸ τὰ δένδρα.

Ο δολοφόνος ἔμπαινε τώρα στὸ θερμότητά του. Τί γύρευε
ἐκεῖ-μέσα αὐτὴ τὴν ὥρα; Ο ντετέκτιβ στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρ-
τα καὶ τὸν παραμόνευε. Φοβήθηκε μήπως ὁ κακοῦργος τὸν εἶχε
ἀντιληφθῇ καὶ τοῦτο γινε καμμιὰ παγίδα. Κι' ἦταν ἑτοιμος νὰ

δεχτή επίθεσι.

“Εσκυψε απ’ τήν πόρτα κι’ είδε. “Ελειπαν από χάμω τὰ τζα-
μένα κουτιά. Τίποτα δὲν φανέρωνε πὼς τὸ μέρος ἦταν ἓνα θερ-
μοκήπιο. Προσπαθοῦσε νὰ κα ἀλάβῃ τί σκέπαζαν ἐκεῖνοι οἱ σωροὶ
τὰ χῶματα. Τῶνοιωσε σὲ λίγο κι’ ἀνατρίχιασε. Δὲν είδε κανέναν
ἄλλο συμμορίτη καὶ μπήκε μέσα. “Επρὸχώρησε ἀκόμα καὶ κρύ-
φτηκε πίσω ἀπὸ ἓνα κυπαρίσσι. “Αντελήφτηκε τότε καὶ γιατί τὸ
σκυλί δὲν τὸν ἐπαιρνε μυρωδιά. “Ο ἀνεμος ἔφερε τὴ μυρωδιά τοῦ
ντετέκτιβ πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος.

“Ο δολοφόνος εἶχε σταθῇ στὴ μέση τοῦ νεκροταφείου κι’ ἀντί-
κρυζε κάποιον ὠρισμένο μνημα. “Εμουρμούριζε κατόπι σὰν ὑπνω-
τισμένος, ἀλλὰ καὶ μὲ φαρμακερὸ μῦθος. Καὶ ἔλεγε:

—Κύτταξε, γυναῖκα, τί συνέπειες ἔχει τὸ λάθος σου! Σὲ τρι-
γυρίζουν ἀθῶα θύματα καὶ σὲ καταριοῦνται.

“Ο ντετέκτιβ παρατήρησε πὼς τὴ φορά αὐτὴ ὁ κακοῦργος
δὲν ἐγέλασε. Στράφηκε ἀπότομα, βγήκε καὶ κλείδωσε ἀπέξω τὴν
πόρτα.

Εὐθὺς ὁ ντετέκτιβ σκαρφάλωσε σ’ ἓνα κυπαρίσσι, πιάστηκε
ἀπ’ τὸν τοῖχο καὶ γλύστρησε πρὸς τὰ ἔξω. “Ακολουθοῦσε τώρα
μὲ περισσότερο θάρρος τὸν κακοῦργο. Εἶχε τὴν πεπολθῆσι πὼς
θὰ τὸν ἐπιανε χωρὶς νὰ γίνῃ κανένας θόρυβος, καὶ πὼς θὰ τὰ
κατάφερνε νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς αἰχμαλώτους. “Ἦταν ὀλοφάνερο
πειὰ πὼς κάτι ἀπασχολοῦσε τοὺς κακοῦργους μακριὰ ἀπ’ τὸν
ἀρχηγό. Μὰ καὶ νάχε κι’ ἄλλους ὁ Μπέρτ μαζὶ του, πάλι ὁ
ντετέκτιβ θὰ ἐπικρατοῦσε ἂν πετύχαινε τὸ σχέδιό του.

Τὸ μόνο ἐμπόδιο ποὺ τὸν κλόνιζε ἀκόμα λιγάκι στὴν ἀπόφα-
σί του ἦταν ὁ σκύλος. Θὰ κατόρθωνε νὰ τὸν μαχαιρώσῃ ἀθόρυβα;
Γιὰ τὸν ντετέκτιβ ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἦταν ἓνα διασκεδαστικὸ παιγ-
νίδι ἂν ἔλειπαν ἀπ’ τὴ μέση οἱ αἰχμαλῶτοι. Καὶ στὸ τέλος, ἔτσι
καθὼς προχωροῦσε πίσω ἀπ’ τὸν ἀρχικακοῦργο, πήρε τὴν ἀπό-
φασιν νὰ δράσῃ. Δὲν θὰ τοῦ παρουν αἰζόταν ἄλλη καλύτερη πε-
ρίστασι.

Κι’ ἔτσι ὁ ντετέκτιβ ἀκολούθησε τὸν ἀρχιδολοφόνον ὡς μέσα
στὸ σπίτι. “Αλλὰ δὲ μπήκε μαζὶ του ἀπ’ τὴ πόρτα. “Επροτίμησε
νὰ περάσῃ εὐθὺς στὴ γνωστὴ του κάμαρα, περδώντας ἀπ’ τὸ πα-
ράθυρο.

Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

“Ο αἰμοβόρος ἀρχικακοῦργος ἦρθε πάλι στὸ γραφεῖο του.
Στάθηκε κοντὰ στὸ τζάκι, ὅπως τῷχε συνήθεια νὰ στέκεται, καὶ
κόλλησε τὴ ράχι του στὸν τοῖχο.

“Επίεσε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ. Σὲ λίγο παρουσιάστηκε ὁ
Μπέρτ.

—Μπέρτ! εἶπε ὁ ἀρχηγὸς σὲ τόνο “ποὺ δὲν φανέρωνε οὔτε

οἰκειότητα οὔτε διαταγή. Φέρε μου ἐδῶ τὸν Σκουάηαρ.

“Εφυγε ὁ Μπέρτ νὰ πάῃ νὰ φέρῃ τὸν αἰχμαλῶτο. Στὸ μεταξύ
αὐτὸ ὁ ἀρχηγὸς ἦρθε καὶ κάθησε μπροστὰ στὸ τραπέζι του.
Πῆρε τὴ συνηθισμένη στάσι του καὶ περίμενε. Δὲν ἄρχισε νὰ
ξαναγυρίσῃ ὁ Μπέρτ μαζὶ μὲ τὸν αἰχμαλῶτο. “Ο ἀρχηγὸς ἐγενεφε
μὲ τὸ κεφάλι του. “Ο συμμορίτης ἔδεσε τὸν “Αλαν πάνω στὴν πο-
λυθρόνα καὶ ὕστερα ἀπὸ ἓνα δεῦτερο νόημα τοῦ ἀρχηγοῦ βγήκε
κλείνοντας τὴν πόρτα. Γιὰ λίγη ὥρα ὁ ἀρχηγὸς ἔμενε συλλογι-
σμένος. “Εσήκωσε κατόπιν τὸ κεφάλι του ἀπότομα. “Εκύτταξε
καλὰ-καλὰ τὸν αἰχμαλῶτο καὶ τοῦπε μὲ φωνὴ κάπως σιγανή:

—Εαῖρω “Αλαν, πὼς ἄρχισα ὥσπου νὰ φτάσω ἴσαμε δῶ.
Δὲν ἦταν ἀπὸ ἀμέλειά μου

“Ο “Αλαν ἔνοιωσε ἓνα ρίγος στὸ κορμί του. “Εκαμε γιὰ νὰ
μιλήσῃ κι’ ἀνοιξε μόνο τὸ στόμα του. “Ακουγε ἀληθινὴ φωνὴ ἢ
πάθαμε καρμιά ψευδαίσθησι;

—Μὴ φοβάσαι! τοῦ πρόσθετε πάλι σιγανὰ ὁ τύραννός του.
“Εγὼ εἶμαι... “Ο Μπράντ.. “Εδῶ τὸ πρόσωπό μου μὲ τὴ μογιὰ
τοῦ ἀρχικακοῦργου.

Φόρεσα, ὅπως βλέπεις, καὶ τὰ ρούχα του. Κατὰ καλὴ τύχη,
τὸ σκαρὶ μου εἶναι ἴδιο κι’ ἀπαράλαχτο μὲ τὸ δικό του. Τὸν ἔχω
κλειδωμένο μέσα σὲ μιὰ κρυφὴ κάμαρα. Τοῦ σκότωσα τὸ
σκυλί του

“Επείστηκε ὁ “Αλαν πὼς δὲν ἔβλεπε κανένα ὄνειρο καὶ πὼς
ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Μπράντ ποὺ τοῦ μιλοῦσε.

—Μπράντ! ξεφώησε δακρύζοντας.

—Σοῦτ! ἔκαμε ὁ Μπράντ ὑψώνοντας τὸ δάχτυλο στὸ στόμα
του. “Οχι ἔτσι δυνατά!

—Πές μου μὲ τί τρόπο τὰ κατάφερες ὅλα αὐτά, θέλω νὰ μάθω.

“Αλλ’ ὁ ντετέκτιβ δὲν ἔνοιωθε τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό μὲ τὸν
“Αλαν. Τὸν ἔλυνε καὶ τοῦλεγε:

Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ νὰ σοῦ δώσω ἐξηγήσεις. Τὸν παρακο-
λούθησα, τοῦ μαχαίρωσα τὸ σκυλί καὶ τοῦ ἐπετέθηκα τὴν ἴδια
στιγμὴ. Τὸν ἔδεσα καὶ τὸν κλείδωσα σὲ κάποια μυστικὴ κάμαρα.
Τὸν εἶδα ποὺ τὴν ἀνοίγε.

—Εαῖρω. Πές μου τὰ ἄλλα.

—Θὰ σοῦ τὰ πῶ αὐριο. Τρέξε τώρα στὸ χωριό. Πήγαινε ἴσια
στὸ τμήμα ποὺ εἶναι... ἄ, ξεῖρε, ποῦ. Πέρασε μέσα ἀπ’ τὸ δάσος,
ἔχοντας γιὰ σημάδι σου τὴν πούλια. Θὰ τοὺς βρῇς ποὺ εἶναι σ’
ἐπιφυλακὴ. Στείλε τοὺς ὅλους ἐδῶ. Πᾶρε στὸ τηλέφωνο τὸν
Μπέρνς. Πές του νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Σκότλαντ Γιάρντ. Νὰ στείλουν
ἀμέσως μ’ αὐτοκίνητα ὅλους τοὺς διαθέσιμους ἀνιχνευτές. Σὺ-
τησέ τοὺς νὰρθεῖν ὅσο τὸ δυνατό ἀθόρυβα. “Αν γίνῃ φασαρία
θ’ ἀποτύχωμε “Αν θέλῃς ἔλα καὶ σὺ μαζὶ μὲ τὸν ἀστυνόμο. Σεῖς
φυσικὰ θὰ φτάσατε πρῶτοι. “Οἱ ἄλλοι κατόπιν τοὺς ἀνιχνευτές σὰν
μιὰν ἐφεδρεία. “Ελάτε πρῶτα ὡς ἐδῶ ἀπέξω καὶ κωτᾶστε. “Αν

«δρίσκουμαι δώ-μέσα μοναχός μου θά σάς μιλήσω. "Αν δῆτε πώς είναι κι' άλλοι μαζί μου, δρμήστε κι' επιτεθήτε τους. Τρέχα γρήγορα!

«Ο "Αλαν είχε συνέλθει κιόλας. "Εκαμε να πηδήση έξω απ' το παράθυρο αλλά κοντοστάθηκε.

—Τι σου συμβαίνει; τὸν ρώτησε εκπληκτος ὁ Μπράντ.

—Δὲν μπορῶ νὰ τὴν πάρω τώρα μαζί μου; Κάμε καὶ γι' αὐτὴν ὅτι ἔκαμες καὶ γιὰ μένα.

—"Οχι δὲν μπορεῖ νὰ γίνη αὐτὸ τώρα ἀμέσως. "Εξ ἄλλου θάνατι πολὺ ἐξασθενισμένη. "Αν ἔρθη τώρα μαζί σου θ' ἀργοπορήσης. Μὴν ξεχνᾷς πὼς ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπ' τὴ δική σου γρηγοράδα.

Ὅτε ἀπάντησι δὲν τοῦδωσε ὁ "Αλαν. "Επήδησε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο κι' ἐξαφανίστηκε.

«Ο Μπράντ ξανακάθισε μπροστὰ στὸ τραπέζι. "Ἡξαίρε τι θὰ ἐπακολουθοῦσε καὶ τὸ περίμενε Δὲν πολυᾶργησε νὰ συμβῇ. Εἶδε ἄξαφνα ἓνα κόκκινο φῶς μπροστὰ του. "Ἦταν ἓνας μικρὸς λαμπτήρας κρυμμένος ψηλὰ σὲ μιὰ γωνιά τοῦ ταβανιοῦ. "Ἔτσι τῶχε φαντασθῇ κι' αὐτός. "Εκείνη τὴ στιγμή ὁ "Αλαν περνοῦσε τὰ χωράφια τοῦ κακούργου. Εἶχε πατήσῃ πάνω στὰ ἤλεκτροφόρα σύρματα.

«Αμέσως ὁ ντετέκτιβ σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του κι' ἦρθε καὶ ξαπλώθηκε μπρούμηνια μπροστὰ στὴν πολυθρόνα τοῦ "Αλαν. Μόλις καὶ πρόλαβε νὰ τὸ κάμῃ. "Ακουσε τὴν πόρτα ποὺ ἀνοίξε ἀπότομα καὶ γνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Μπέρτ.

—Διάβολε! εἶπε ὁ συμμορίτης κι' ἔτρεξε νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀρχηγό. Τὶ συνέδηκε, κύριε! "Αναψαν οἱ κόκκινοι λαμπτήρες... «Ο αἰχμαλώτος λείπει...

«Ο ντετέκτιβ πρόσεχε νὰ κάμῃ καλὰ τὴ φωνὴ τοῦ ἀρχικακούργου. "Ἐδειχνε πὼς μὲ τίς περιποιήσεις τοῦ Μπέρτ συνερχόταν ἀργὰ-ἀργὰ ἀπὸ λιγοθυμία.

—Ναί, ἐμουρμούρισε.

Κι' ὅταν στήθηκε στὰ πόδια του ἔκαμε πὼς τὸν πῆρε ὁ θυμὸς.

—Γιατί τὸν ἔδεσες τόσο ἀπρόσεχτα; Μοῦ αὐθαδιάζε καὶ σηκώθηκαν νὰ τὸν μπατσίσω. "Ελύθηκε μονομιᾶς καὶ μὲ κτύπησε στὸ κεφάλι. "Εοὺ φταῖς γιὰ ὅλ' αὐτά.

Εἶδε τὸν Μπέρτ νὰ τρέμῃ σὰ σκυλὶ ποὺ περιμένει νὰ τὸ δείρουνε.

—Κι' ὅμως, εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸν εἶχα δέσει καλὰ, μουρμούρισε.

—Βέβαιος, ἔ; Δὲν παραδέχεσαι, λοιπόν, πὼς εἶναι δικό σου τὸ λάθος; "Ὁρμησε, σοῦ λέω, ξαφνικὰ καὶ μὲ χτύπησε κατακέφαλα. "Ἐχασα εὐθὺς τὸ φῶς μου. Πάει τώρα... Μᾶς ξέφυγε...

"Εκαμε τότε σὰ νᾶθελε νὰ χτυπήσῃ τὸ συμμορίτη. "Αλλά

σὰν νὰ μετάνοιωσε, ἀποτραβήχτηκε. "Ἡρθε καὶ στήριξε τὴν πλάτη του στὸ τζάκι. "Εκαμε πὼς συλλογιέται. "Εμαλάκωσε ὕστερα τὴ φωνή του, ὅπως συνήθιζε νὰ κάμῃ κι' ὁ ἀρχισυμμορίτης, καὶ εἶπε:

—"Ετοιμαστῆτε νὰ φύγουμε!

—Μάλιστα κύριε!

—Φρόντισε νὰ γίνουν ὅλα ὅπως πάντα. Σὲ πόση ὥρα θὰ τᾶχης κανονίσει;

—Σὲ μισή ὥρα θάνατι ὅλα ἔτοιμα.

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διαστῆς καὶ τόσο. "Ἡ νύχτα εἶναι δική μας. "Αρκεῖ νὰ ξεκινήσουμε λίγο πρὶν ἔρθῃ ἡ ἀστυνομία. Θὰ κατευθυνθοῦμε πρὸς τὴν πλησιέστερη ἀκτὴ θὰ σὰς πῶ ὅταν θὰ φτάσουμε καὶ ποῖο εἶναι τὸ πρόγραμμά μου. "Ετοίμασέ τα ὅλα καὶ εἰδοποίησέ με.

—Μάλιστα, κύριε! εἶπε ὁ Μπέρτ καὶ στράφηκε νὰ φύγῃ.

"Ἐβαλε τὸ χέρι του στὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ στάθηκε νὰ ξανακυττάξῃ τὸν ἀρχηγό.

—Τὴν κοπέλλα θὰ τὴ φέρω ὕστερα;

—Ναί! "Αφοῦ ἐτοιμαστῆτε.

ὍΤΑΝ Ἡ ΤΥΧΗ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΑΙΞῃ

«Ο "Αλαν μπῆκε στὸ τμήμα καταλαχανιασμένος Μόλις μποροῦσε καὶ μιλοῦσε

—Θέλω τὸν κύριο ἀστυνόμο, εἶπε.

Εἶδε ὁ ἀστυφύλακας τὸ λαχάνιασμα τοῦ "Αλαν καὶ κατάλαβε πὼς κάτι ἔκτακτο συνέβαινε Τὸν πῆγε ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντῆ. "Ἐχτύπησε ὁ "Αλαν τὴν πόρτα καὶ μπῆκε. Βρέθηκε μπροστὰ σ' ἓναν κατῶ ερο ἐπιθεωρητὴ μὲ στολή.

—«Ο κ. ἀστυνόμος;

—Ναί. Εἶμαι ὁ ἐπιθεωρητὴς Γῶλκερ.

—"Ἐρχομαι ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Μπράντ.

Δὲν περίμενε πὼς θ' ἀκουγε γιὰ τὸ Μπράντ, καὶ ξαφνιάστηκε.

—Ὁὐ δρίσκεται;

—Σὲ μιὰ ἐπαυλὶ πίσω ἀπ' τὸ δάσος.

—Ξαίρω. Στὸ σπίτι τοῦ Γκρήην.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ καλέσω ἀπ' τὸ τηλέφωνό σας τὸν κύριο Μπέρνς; Εἶναι κάποιος λοχαγὸς τῆς ἀεροπορίας.

"Ὅσπου νὰ πάρῃ γραμμὴ, μετεβίβασε στὸ Γῶλκερ τίς διαταγὲς τοῦ Μπράντ. "Ἐπειτα μὲ δυὸ λόγια, ἔκαμε ἐνήμερο τὸν Μπέρνς περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

"Ἐκρέμασε τ' ἀκουστικό καὶ τέθηκε τότε κι' αὐτὸς στὶς διαταγὲς τοῦ ἀστυνόμου.

"Ὅταν ἡ δύναμις τῶν ἀστυνομικῶν ἔφτασε κοντὰ στὸ σπίτι, ὁ "Αλαν προηγήθηκε σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο ποὺ εἶχαν κάνει. Πλη

σίασε σκυφτά στο παράθυρο και είδε: ο Μπράντ, ίδιος κι' απάρα-
λαχτος με τόν αρχικακούργου, μελετούσε ένα χάρτη. Αυτός είδε τόν
"Άλαν και του γνεψε να πηδήση μέσα. Κι' ο "Άλαν επήδησε. Ο
Μπράντ δὲν σηκώθηκε απ' τὴ θέσι του. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἡ
πόρτα ἄνοιξε και παρουσιάστηκε ο Μπέρτ, πού ὤρμησε σάν τί-
γρις πάνω στὸν "Άλαν.

—Μπράντ! φώναξε ὁ "Άλαν.

Κι' ἄκουσε γιὰ ἀπάντησι τὸ ἀνατριχιαστικὸ γέλιο τοῦ ἀρχι-
κακούργου.

"Ἐκαμε νὰ κουνηθῇ, ἀλλ' ἦταν ἀργά. Ὁ Μπέρτ τὸν εἶχε κιό-
λας δέσει πισθάγκωνα.

Και τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τυράννου.

—Θ' ἀνησυχῆς τώρα γιὰ τὸ φίλο σου.

"Ἐγνεψε στὸ συμμορίτη. Βγήκε τότε ὁ Μπέρτ ἀπὸ τὴν κά-
μαρα και ξαναγύρισε ἀμέσως. Μὲ τὸ περιστροφὸ στὸ χέρι ἔφερε
τώρα τὸ Μπράντ, δεμένο και φιμωμένο. Τὸν κάθησε στὴ δευτερὴ
πολυθρόνα, τὸν ξανάδεσε κι' ἐκεῖ, και τοῦ ἔβγαλε τὸ φίμωτρο ἀπ'
τὸ στόμα.

Ὁ Μπράντ δὲν εἶχε χάσει καθόλου τὴν ψυχραιμία του, θῆλε-
γες πὼς δὲν ἦταν αἰχμάλωτος.

—Μ' ἀρέσεις πολὺ, κύριε Μπράντ! εἶπε ὁ ἀρχικακούργος.
Θάθελα νὰ σ' εἶχα στὴ συμμορία μου.

Ἐγέλασε ὁ Μπράντ. Ὁ ἀρχισυμμορίτης ξαναεἶπε:

—Θὰ σ' ἐκδικηθῶ γιὰ τὸ μὸυ σκότωσες τὸ σκυλί. Μὲ τὸ ἴδιο
μαχαίρι θὰ σὲ τρυπήσω και σένα.

Τοὺς ἄκουγε ὁ "Άλαν και συλλογιζόταν: Ζοῦσε, ἄραγε, ἡ
Ζέσσινα ἢ τὴν εἶχε κιόλας σκοτώσει ὁ κακούργος;

Ἀλλὰ αὐτὸς τὴ στιγμή ἐκείνη ἔδωσε τοῦ Μπέρτ διαταγὴ νὰ
φέρῃ τὴ Ζέσσινα.

—Τί τὴ θέλεις τὴν κοπέλλα; τὸν ρώτησε ὁ Μπράντ. Μὴν τὴ
φέρῃς ἐδῶ ἀπὸ τώρα. Ἐχω νὰ σοῦ πῶ κάτι πού σ' ἐνδιαφέρει
πολύ. Μπορῶ νὰ σοῦ κουδεντιάσω χωρὶς νὰ μ' ἀκούσῃ κανένας
ἄλλος.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Μπέρτ εἶχε φέρει κι' εἶχε δάλει τὴ Ζέ-
σινα σὲ μιὰ γωνιά τῆς κάμαρας. Μαζὶ μὲ τὴ Ζέσσινα εἶχαν
ἐρθῇ κι' ἄλλοι πέντ' ἔξη συμμορίτες. Στάθηκαν ὅλοι τους γύρω-
γύρω και κολλητὰ στὸν τοῖχο. Ὁ ἀρχιδολοφόνος ἔρριχνε τῆς Ζέ-
σινας ματιεὶς γεμάτες μῖσος.

Ἡ Ζέσσινα εἶχε μείνει ἡ μισὴ ἀπὸ τὴν προηγούμενη νύχτα.
Και κίτρινη σάν τὸ λεμόνι! Ἐξαφνα ὁ "Άλαν ἀντελήφθηκε κά-
ποιο νόημα γνώριμο τοῦ κακούργου κι' εἶδε τὸ Μπέρτ νὰ ὑψώνῃ ἕνα
ἀπὸ τὰ πολλὰ μαχαίρια του.

Ὁ συμμορίτης ζύγισε ἐπιδειχτικὰ τὸ μαχαίρι του στὸν ἄερα.
—Πέρασέ το μέσα ἀπ' τὰ μαλλιά της διέταξε ὁ ἀρχηγός. Ὁ
"Άλαν ἔκλεισε τὰ μάτια του. Ὁ Μπράντ εἶχε καρφώσει τὸ δλέμ-

μα πάνω στὸ Μπέρτ. Ὁ Μπέρτ ἐσκόπευε... Ἐρριξε τὸ μαχαίρι
του.. Ἀκούστηκε ἕνας φοβερὸς πάταγος. Νόμισαν οἱ κακούργοι
πὼς ὁ Μπέρτ ἀστόχησε και πὼς τὸ μαχαίρι χτύπησε στὸ τζάμι
τοῦ παραθύρου. Ἀλλ' ὁ Μπράντ πού παρακολουθοῦσε τὴν κάθε
κίνησι τοῦ Μπέρτ, τὸν εἶδε νὰ πέφτῃ νεκρὸς ἀπὸ σφαῖρα. Τὸν πυ-
δόλησε κάποιος ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὁ Μπράντ ἔστρεψε ἀ-
μέσως τὴ ματιὰ του πρὸς τὸ τζάμι.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔκαμε γιὰ νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴ θέσι του, ἀλλὰ δὲν
πρόφτασε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Ἐπεφτε κι' αὐτὸς νεκρὸς.
Ἡ δευτερὴ σφαῖρα ἀπ' τὸ παράθυρο βρῆκε και τὸν ἀρχηγὸ κα-
τάστηθα...

Μετὰ δυὸ ὥρες... Ὁ κάπηλος τοῦ χωριοῦ σκηκινόταν ἐντρός
ἀπ' τὸ κρεβάτι του. Ἡ πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του πήγαινε νὰ
σπάσῃ ἀπ' τὰ δυνάτὰ χτυπήματα. Ἀναψε τὸ φῶς, ἔβγαλε τὰ
μάνταλα ἀπ' τὴν πόρτα και τὴν ἄνοιξε.

"Ἦσαν: ἡ Ζέσσινα, ὁ "Άλαν, ὁ Μπράντ, ὁ Γῶλκερ και δ...
Μπέρνς.

Τὴ Ζέσσινα τὴ σήκωσε ὁ "Άλαν στὰ χέρια του, σὰ μωρὸ.
Τὴν ἔκαιγε ὁ πυρετὸς και δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια τῆς.

—Εὐτύχησε ἀμέσως τὴ γυναῖκα σου! εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς στὸν
κάπηλα. Πρέπει νὰ περιποιηθῇ τὴν κοπέλλα.

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἡ Ζέσσινα κοιμότανε ἀπάνω στὸ φιλό
ξενο κρεβάτι τῆς κυρᾶ-Ταίηλορ. Ὁ πυρετὸς τῆς εἶχε φέρει
δύθει. Στὴ ταβέρνα ἔξω οἱ ἄντρες πανγύριζαν ἑξαλλοὶ τὴν νίκη.

—Ἀνυπομονοῦσα, τοὺς ἔλεγε ὁ ἀεροπόρος Μπέρνς. Μοῦ πιν
ἀπ' τὴ Σκότλαντ Γιάρντ πὼς οἱ ἀνιχνευταὶ θὰ ξεκινοῦσαν και
κατάλαβα πὼς ὅλοι μαζὶ θ' ἐργοποροῦσαν ἀκόμα μισὴ ὥρα. Δη-
λαδὴ ἡ ὥρα θάκανα γῶ γιὰ νὰ φτάσω μὲ τ' αὐτοκίνητό μου
στὸ ἀεροδρόμιο. Μοῦταν ἀδύνατο νὰ περιμένω. Ἐτρεξα. πήρα τὸ
ἀεροπλάνο κι' ἔφτασα. Τὰ ἄλλα τὰ ξαίρετε.

—Ἀγνοοῦμε ἀκόμα πολλὰ πράγματα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἐπιθεω-
ρητὴς. Πὼς μπήκες μέσα στὰ χτήματα τοῦ κακούργου δίχως νὰ
πατήσης τὰ ἠλεκτροφόρα σύρματα;

—Ἀπλούστατα, ἀπήντησε ἀφελέστατα ὁ ἀεροπόρος Σταμάτησα
τὴ μηχανή μου ἀπὸ μακριὰ, γιὰ νὰ μὴν ἀκούγεται. Προσγειώ-
θηκα στὰ σκοτε. νὰ πίσω ἀπ' τοὺς σταύλους. Τὰ κατάφερα. Δὲν
ἔγινε κανένας θόρυβος. Ἐσπασαν ὅμως τὰ φτερά. Θ' ἀκούσω αὖ-
ριο πολλὰς κατσάδες ἀπ' τὴ Διοίκησι τοῦ ἀεροδρομίου.

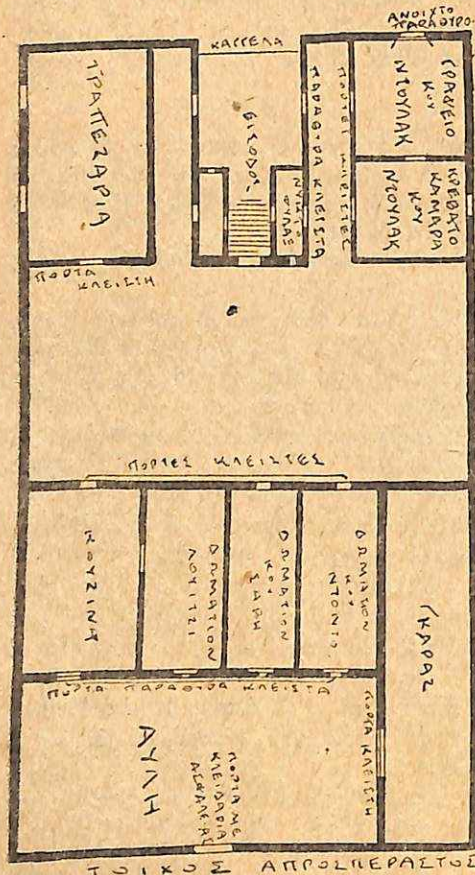
—Θ' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνη ὅλη ἡ Σκότλαντ Γιάρντ, τοῦ ἀπο-
κρίθηκε σοβαρὰ ὁ ἐπιθεωρητὴς. Και σὲ συμβουλεύω νὰ παραιτη-
θῇς ἀπ' τὴν ἀεροπορία και νὰ καταταχθῇς στὴν Ἀστυνομία.

Και σήκωσαν ὅλοι τὰ ποτήρια τους.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΩΝ

Μέσα σ' ένα πύργο έγινε ένα όλιγου μόλις καιρού στόν πύργο. Έγκλημα. Ο ιδιοκτήτης του πύργου κύριος Ντουλάκ βρέθηκε νεκρός στο γραφείο του. Ο κύριος

Ντουλάκ σκοτώθηκε πριν ακόμα πάη στο κρεβάτι του το όποιον εύρεθη ξέστρωτο.

Μέσα στόν πύργο υπήρχαν δύο φίλοι και φιλοξενούμενοι του Ντουλάκ. Ο κύριος Ντοντώς και ο κύριος Σαρώ. Επίσης υπήρχε ένας θαλαμηπόλος, κάποιος Λουίτζι, ο οποίος προσελήφθη πρό

Σύμφωνα με την αστυνομική έκθεση, το παράθυρο πού έβλεπε προς τόν κήπο του γραφείου του κυρίου Ντουλάκ εύρεθηκε ανοικτό.

Ετέθη λοιπόν διπλό ερώτημα: Ο δολοφόνος είναι ένας μέσα από τόν σπίτι; Ο δολοφόνος είναι κανέναν έξω από τόν σπίτι;

Τά πράγματα δείχνουν μάλλον πώς ο δολοφόνος είναι άνθρωπος τού σπιτιού.

Δέν μπορεί νά είναι βέβαια ούτε ο τραπεζίτης, ούτε ο αρχιτέκτων, οί όποιοι είναι παλαιοί φίλοι του Ντουλάκ και οί όποιοι, είτε από τήν κεντρική είσοδο άν περνούσαν, είτε από τήν πίσω πόρτα, θά έγίνοντο θεατοί από τόν νυκτοφύλακα.

Δέν μπορεί νά είναι ο σωφέρ ούτε ή μαγειρίσσα, διότι αυτοί έφυγαν μετά από τόν Λουίτζι και μπήκαν στήν πίσω αύλη γιά νά πάνε νά κοιμηθούν στο γκαράζ.

Δέν μπορεί επίσης νά είναι ο νυκτοφύλαξ, διότι αυτός ήταν έμπιστος άνθρωπος τού Ντουλάκ.

Παραμένει ένας λοιπόν. Κι' αυτός είναι ο Λουίτζι, ο θαλαμηπόλος τού Ντουλάκ, ο όποιος:

1) Ήταν ένας καινούργιος υπηρέτης, καλός στή δουλειά του, αλλά άγνωστος.

2) Ήταν ο μόνος ο όποιος μπορούσε νά μπαίνει και νά βγαί-

Μυστήριο

125

νη στο δωμάτιο τού Ντουλάκ.

3) Ήταν αυτός πού τελευταίος είδε τόν Ντουλάκ.

4) Ήταν αυτός ο όποιος πάλι ανέκάλυψε πρώτος τόν φόνο τού Ντουλάκ.

5) Ήταν ο μόνος πού ήξαιρε τά μυστικά τού χρηματοκιβωτίου τού Ντουλάκ.

Αρα τόν δράμα έξελείχθη ως εξής:

Ο κύριος Ντουλάκ έχωρισε από τούς φιλοξενούμενους του κατά τίς 10 μ.μ. έπήγε στο γραφείο του, όπου είχε τή συνήθεια νά εργάζεται.

Λίγο πριν τής 11 μ.μ. έμπήκε ο Λουίτζι μέ μιά άπλή πρόφρα, άφου είχε τόν δικαίωμα νά μπαίνει. Σέ μιά στιγμή πού ο Ντουλάκ ήταν άπασχολημένος, έχύπησε τόν κύριό του στο σβέρκο μέ ένα αιχμηρό εργαλείο, και τόν σκότωσε. Έπειτα μέ όλη του τήν ήσυχία έπήρε τά κλειδιά από τήν τσέπη τού σκοτωμένου, άνοιξε τόν χρηματοκιβώτιο, τόν άδειασε, έπήρε ό,τι βρήκε μέσα. Έπειτα άνοιξε τόν παράθυρο κι' έβγηκε κανονικά από τήν πόρτα. Τόν παράθυρο τόν άνοιξε, βέβαια, γιά νά ύποθεση ή άστυνομία ότι ο δολοφόνος ήρθε απέξω.

Ο Λουίτζι δούλεψε όμως μέ τέχνη, δούλεψε ως φαίνεται μέ γάντια γιά νά μήν αφήση ίχνη. Έπειτα, όταν ήρθε στο δωμάτιό του πού ήταν δίπλα στήν κουζίνα είχε όλο του τόν καιρό νά πλύνη τόν εργαλείο πού σκότωσε τόν Ντουλάκ, νά πλυθή κι' αυτός και νά πάη έπειτα ήσυχος νά κοιμηθή.

Παραμένει τόν έρώτημα πού έκρυψε τά χρήματα.

Δυό ύποθέσεις ύπάρχουν:

1ο. Ή τάρριξε σέ κανένα σενενοχό του ο όποιος θά φύλαγε απέξω.

2ο. Ή τάκρυψε μέσα στο σπίτι, σέ κανένα μέρος πού αυτός πάλι θά είχε βρή τόσες ημέρες πού ήργάετο στόν πύργο και προμελετούσε τόν έγκλημα, και περίμενε νά έρθουν οί φιλοξενούμενοι γιά νά περιπλέξη ακόμα περισσότερο τήν ύπόθεση.

— Όρθας λύσεις μάς έστειλαν: ή

δεσποινίς Άγγελική Τουρνάκη, Λεωφ. Συγγρού 32. Άθήναι και ό κ. Α. Ξυνογαλάς, Σκιάπου 8. Άθήναι, οί όποιοι κερδίζουν τά δύο πρώτα βραβεία τού διαγωνισμού, και τών όποιών τάς λύσεις παραθέτομεν.

Όρθας λύσεις επίσης σχετικώς μάς έστειλαν οί κάτωθι, οί όποιοι κερδίζουν και από μίαν έξάμνην συνδρομήν τού «Μυστηρίου».

Οί κ. κ. Δ. Παναγιωτακόπουλος, μαθητής Β'. Γυμνασίου, Άνδρίτσαινα, Εύαγγελος Τσέκος, Ροβιές (Λίμνη), Νικόλ. Τζουράς, Πάροδος Άγ. Έλευθερίου 2, Κάτω Πατήσια, Γ. Μακρής Άθήναι, Σπ. Άλοϊζος, Θεσσαλονίκη, Βασ. Άναστασίου, και ό Κρέξ.

Παρακαλούνται όλοι οί άνω κερδίσαντες νά μάς άποστείλουν τήν βεβαίωσιν τού ονόματός των και τήν άκριβή διεύθυνσιν των, ίνα παραλάβουν τά βραβεία τού διαγωνισμού.

Κάτωθι δημοσιεύομεν τάς λύσεις τού Διαγωνισμού τών δύο πρώτων κερδισάντων τά χρηματικά βραβεία:

ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ

Από τήν έκθεση τού άστυνομίου Λερού, πληροφορούμεθα ότι τόν θύμα εύρέθη ένδεδυμένον και έκάθητο εϊς τήν πολυθρόνα και είχε ένα μεγάλο τραύμα στόν σβέρκο. Έφ' όσον λοιπόν ο πυροδοσπότης δέν εύρέθη δολοφονημένος εϊς τήν κλίνην του, έξάγεται ότι ο δολοφόνος έπρεπε νά είναι οικείος, διότι έν ήτο ξένος και εισήλθετο από τόν παράθυρον, τόν θύμα θά είχε όλον του τόν καιρόν νά άμυνθή και νά κάλση βοήθειαν. Ή πολυθρόνα άσφαλώς δέν θά ήτο πρós τόν παράθυρον λόγω τού κινδύνου τών ρευμάτων κλπ. Ο Λουίτζι λοιπόν, έφ' όσον άποκλείεται συμφώνως πρós τόν σχέδιον ή είσοδος ξένου από τόν παράθυρον, τόν όπισθεν μέρος τής αύλης (τοιχος άπροσπέλαστος) και τήν κυρίαν είσοδον (νυκτοφύλαξ), άφ' όσον έκοιμήθησαν οί έξοι, και ο σωφέρ μέ τήν μαγειρίσσαν άνεχώρησαν πρós τήν 1ην μ.μ., έπερίμενε ακόμα έπ' άρχετόν χρόνον μέχρις ότου τά πάντα ήσυχασαν και

τραπεζάκι, κάτι είπε κρυφά στο
αυτό με τον κύριο Παύλο και τό-
τε οι δύο τους εγκατέλειψαν το
χορευτικό κέντρο.

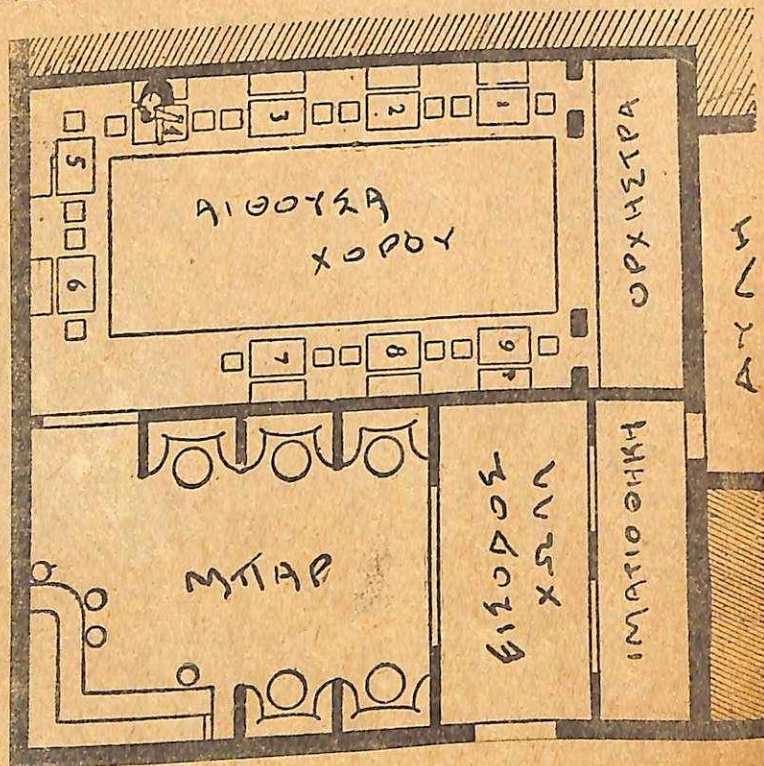
Η νεαρά Ζερμπά δεν μπόρεσε
να τους ακολουθήσει, γιατί το κε-
φάλι της γύριζε από το κρασί.

Πριν όμως να φύγουν, ο κύριος
Παύλος έδωσε στη νέα ακόμα έ-

νε ή δυστυχισμένη ή Ζερμπά.

Στο μπράτσο της νέας ο για-
τρός ανέκάλυψε κι ένα σημάδι-
κι μαύρο σαν να προήλθε από
ένεσι.

Η δεσποινίς του τηλεφώνου
(του τηλεφωνικού κέντρου του
Μαύρου Γάτου», γιατί όλα τα έ-
πάνω δωμάτια είχαν τηλεφώνο)

νο ποτήρι κρασί.

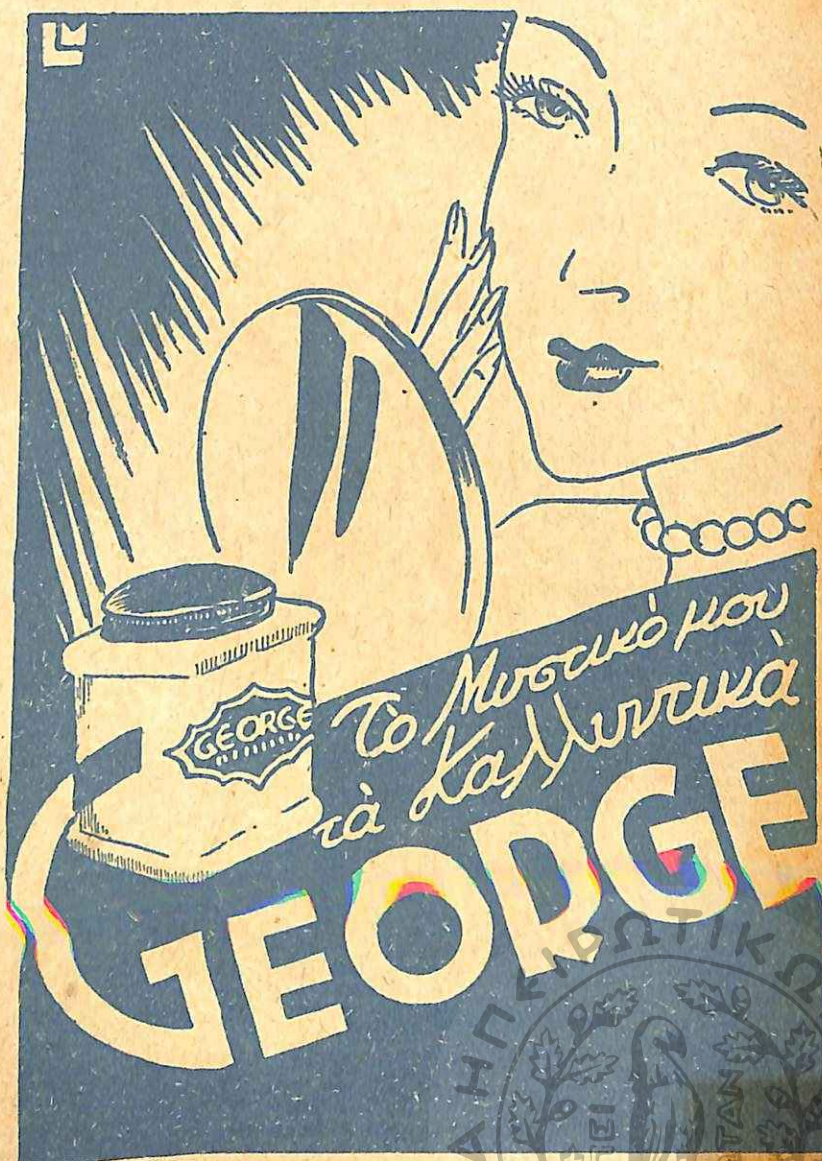
Έπειτα από λίγο πλησίασε
στο τραπέζι ένας κύριος μάλλον
ήλικιωμένος, ο οποίος, αφού έ-
κούντησε τη νεαρά γυναίκα να
έλθει και να ξυπνήσει, άπεμα-

κατέθεσε ότι δεν άνοιξε τη γραμ-
μή σέ κανένα έξωτερικό τηλεφώ-
νημα, κατά τις δύο μετά τα με-
σάνυχτα.

ΕΡΩΤΗΜΑ:

Πώς έξηγείτε το έγκλημα, λαμ-
βάνοντας υπ' όψη όλα τα γεγονό-
τα και τις περιπτώσεις που έκθέ-
σαμε παραπάνω;

Το Μυστικό μου
Καλλυντικό

GEORGE

